ஓம

பரப்ரஹ்மணேநம:.

ஸ்ரீ சேஷாத்திரி சிவனார்

அருளிச்செய்த

நாநாஜீவவாதக்கட்டளை.

இது

சென்னை ஹிந்து தியலாஜிகல் ஹைஸ்கூல்

தமிழ்ப்பண்டிதர்

கோ. வடிவேலுசெட்டியார் அவர்கள்

இயற்றிய

குறிப்புரையுடன்

ஷையாராலும்

தஞ்சை. எஸ். குமாரசுவாமிபிள்ளை

அவர்களாலும்

சென்னை:

மதராஸ் ரிப்பன் அச்சியந்திரசாலையிற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1904.

விலை அணா 4.

ओं

𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍇 𑌨𑌮𑌃 ॥

INTRODUCTION.

THAT the Tamil literature has drawn much of its inspiration from the Mother of all Languages, especially from her Philosophies, can be very easily made out if we just glance over the works of such great Tamil writers, as Thiruvalluvanayanar, Thathuvarayar, Manickavasagar, Thayumanavar, Thiru-Gnanasumbandhar, Appar, Sundarar, Veeray Alavanthar, Nammalvar, Thandavarayar, Thuraymanglam Sivappragasar, Thirumular, Avvayar and a host of other eminent writers. The great author of "NANA JEEVA VATHAK KATTALY" is one of them. The book has been very ably commented upon by MR. VADIVALU CHETTYAR, Pundit, Hindu Theological High School, Madras. Whoever wants

to have an insight into the mysteries of creation, as understood by the old Aryan sages, and have some conception of the Vedanta Philosophy, should make it a point to go through this invaluable work. In a very short compass, the difficult subject has been handled in such a masterly manner, that it throws a great credit to the ability of the intelligent author. Those whose ignorance of language does not allow them to read the Vedanta Philosophy in the original, will do well to read this little but perfect book which has been so lucidly commented upon by MR. CHETTIAR. The reader will be more than paid for his labours. This is my honest opinion.

Swami Ramakrishnananda

of Sri Ramakrishna Mission,

MADRAS.

முகவுரை.

ஸ்ரீ அகில ஜகந்நாயகனாகிய பரமேசுவரன் அநாதி ஸம்சார பந்தர்களாயிருக்கின்ற ஜீவர்கள் உஜ்ஜீவிக்குமபொருட்டு மூன்று காண்ட வடிவினதாய வேதத்தினை வெளிப்படுத்தினர். அம்மூன்று காண்டங்களில் முறையே மலம் விக்ஷேபம் ஆவரணமென்னும் மூன்று தோஷங்களையும் நிவர்த்திக்கும் உபாயம் பலவுள. அவ்வேதாதிகாரமும் நுண்ணிய அறிவும் பெற்று அவ்வுபாயங்களைத் தெரிந்துகொள்ள மாட்டாத ஜீவர்களிடத்துக் கருணையினால் அவ்விசனருள் வழிப்பட்ட ஆன்றோர்கள் அவ்வேதப்பொருள்களை விரித்தும் விளக்கியும் பலநூல்கள் செய்திருக்கின்றனர். அவற்றுள் பேதத்தை ஒழித்து நிரதிசய சுகத்வைதத்தை தரும் சாராம்சமாயுள்ளது சர்வமத சித்தாந்த சிரோமணியாகிய வேதாந்த சித்தாந்தமாம். இதனை விளக்குதற்கு ஆரியத்திலும் தமிழிலும் அநேக நூல்களமைந்திருக்கின்றன, அங்ஙனமாயினும் நான்கு சாதனங்களைப் பெற்றவரும் பரமாஸ்திகரும அப்பல நூல்களை ஆராயும் நுண்ணறிவின்றிய மந்தமதியினருமான அதிகாரிகள் எளிதிலறிந்துய்யுமாறு கருணையே வடிவங்கொண்ட ஸ்ரீ சேஷாத்திரி சிவனார் நாநாஜீவவாதக் கட்டளை என்னும் நூலினைச் செய்தருளினர். அது பலவருடங்கள் தொட்டு நம்முன்னோர்களால் வேதாந்தம் பயிலும் பாலர்க்கு முதனூலாக வழங்கப்பட்டு வருவது பிரசித்தம்.

ஆனால் இக்காலத்தில் ஆரிய முதலிய பலமொழிகளினின்றும் தமிழிற் பல கடினமான விஷயங்கள் வந்து வழங்கிவருகின்றன. அவற்றையும் தெரிந்துகொள்ளுமாறு ஆசிரியர் இந்நூலிலேயே சூசிப்பித்துளரேனும் அந்தச்சூசனையாகிய குறிப்புக்களை ஆங்காங்கு விளங்க எடுத்துரைத்தாலன்றி யாவரும் எளிதினுணர்தல் அரிதெனவுணர்ந்து, சென்னை இந்து தியலாஜிகல் ஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிதரும், சென்னைமாநகரத்தின்கண் வேதாந்த பாஸ்கரராயெழுந்தருளியிருந்த மகான். சை. இரத்தினச்செட்டியார் அவர்களிடத்து வேதாந்த அப்பியாசம் செய்தவர்களுள் ஒருவருமாகிய ம-ா-ா ஸ்ரீ. கோ-வடிவேலுசெட்டியார் அவர்கள் இதற்குக் குறிப்புரையொன்று எழுதினர். அது வேதாந்த விஷயங்களைத் தெளிவாய்க் காட்டுதலோடு அதனைப் படிப்பவர்களின் புத்தி, விசாரசாகரம் விருத்திப்பிரபாகர முதலிய பெருநூல்களில் பிரவேசித்தற்குப் பேருதவியாகவு மிருக்கின்றது. ஆதலால் வேதாந்தப்பிரதமாப்பியாசிகள் ஒவ்வொருவருக்கும் இஃதின்றியமையாததே.

☞ வே. கு.

இம்முகவுரை வேதாந்த வித்வசிரோமணியும், விருத்திப்பிரபாகரம், விருத்தி ரத்திநாவலி, விசார சந்திரோதயம், பாலபோதம், தர்க்க கௌமுதி முதலிய அரிய பெரிய நூல்களின் மொழிபெயர்ப் பாசிரியருமாகிய தஞ்சைமா நகரம், ஸ்ரீமத். வே. குப்புசாமிராஜு அவர்களால் எழுதப்பட்டது.

உ

சிவமயம்.

சிறப்புப்பாயிரம்.

சிதம்பரவாசி கோயிலூர்

ஸ்ரீ பொன்னம்பலசுவாமிகள்

அருளிச்செய்த

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

நல்முறைநா னாசிவ வாத மென்று
        நவிற்றுகட் டளைநூற்கு ஞான நூல்கள்
பலவுமாய்த் தங்கங்கே பகர வேண்டும்
        பாங்குடைய பொருளெடுத்து விபாக்கியா னித்தா
னிலகுசென்னைப் பதிவைகும் வடிவேல னும
        விருந்தவத்தோ னிதிலனுவு முரணின் றியாங்
குலவுசா தனமென்னு நான்கி னோடுங்
        கூடியாய் பவர்க்குமுத்தி கூடு மன்றே.

சுபம்.

காஞ்சீபுரம்

மகாவித்வான் இராமஸ்வாமி நாயுடவர்கள்

இயற்றிய

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியசந்தவிருத்தம்.

மேனு ளறிஞர் மேதினி யோருய விழைவொ டுரைத்தருள்செய்
நானு சிவ வாசகக் கட்டளை யெனுமொரு நவையறுநூற்
கானு வன்பினொர் விரிவுரை தந்தன னணிவரு மிப்பருலக்
கோனு வலர்பெரு மானெழில் வடிவேற் குலவுறு பெயரோனே.

திருத்துருத்தி இந்திரபீடம் கரபாத்திர சுவாமிகளாதீனம்

ஈசூர். சச்சிதாநந்த சுவாமிகள் மாணாக்கர்களுள் ஒருவராகிய

ஸ்ரீமத். தண்டறை-சுப்பராய ஆசாரியாரவர்கள்

இயற்றிய

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

பரத்தினை துண்மை தெரிந்தவர் போற்றும்
பாக்கிய ஞானமார் செம்மல்
இரத்தின வள்ள லின்னரு டன்றை
விலங்குமத் துவிதமெய் யறிந்தோன்
வரத்தனி நானு சிவவா சககட்
டளைக்கொரு குறிப்புரை வகுத்தாட்
டிரத்தினை யெவர்க்குந் தெரித்தனன் வடிவே
லெனும்பெயர்ச் செவ்வியோன் மாதோ.

ஷை சுவாமிகள் மாணாக்கர்களுள் ஒருவராகிய

ஸ்ரீமத். ப-தங்கவேலையரவர்கள் இயற்றிய

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

ஓட்டுறவொன் றில்லாத வான்மாவே யுண்மையென
வுரைக்குஞ் சீரார்

கட்டளைக்கோர் குறிப்புரையைக் கருணையினா லெடுத்தெவர்க்குங்
காட்டி னனால்
சிட்டர்களாற் புகழ்கின்ற திறமுடையா னறிவுடையான்
சீர்த்தி மிக்கான்
இட்டனவன் வடிவேலென் றியற்பெயரா னெம்மனோர்க்
கெளிதி னம்மா.

ஷை சுவாமிகள் மாணாக்கர்களுள் ஒருவராகிய

ஸ்ரீமத். பி-ஆறுமுக முதலியாரவர்கள் இயற்றிய

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

ஞாதுருவி னுண்மைநிலை நயந்தெவரு மறிந்திடவோர்
நாநா சிவ
வாதமெனுங் கட்டளையி னரியபொருள் வளமினிதின்
வகுத்திட் டானால்
வேதமுடி விளங்கிடுநல் விரத்தினத்தைப் பதித்தவடி
வேலென் றிங்ங
னோதுநம தாப்புசிகா மணியெவரும் புகழவுள
முன்னி மாதோ.

வித்வான்

ம. இராஜகோபாலப்பிள்ளையவர்கள் இயற்றிய

நேரிசைவெண்பா.

ஆருநானா சிவவா தக்கட் டளைக்கிங்
கருஞான முற்றெவரு மார—விரிவா
யிலகுரைதக் தான்புலவ ரேறுவடி வேலென்
றுலகுரைசீ ருற்று னுவந்து.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சொரூபவணக்கம்.

"பொன்னுல கத்தினிற் புவியி லந்தரத்
தென்னுடை யுட்புறத் திலங்கு கின்றது
மன்னுசிற் சோதியே வடிவ மியாவுமாய்த்
துன்னுவ தப்பொருடொழுதி றைஞ்சுவாம்."

குருவணக்கம்.

"தந்தைதா யாவானுஞ் சார்கதியிங் காவானு
மந்தமிலா வின்பமக் காவானு - மெந்தமுயிர்
தானாகு வானுஞ் சரணாகு வானுமருட்
கோனாகு வானுங் குரு."

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஓம்

பரப்பிரஹ்மணேநமஃ.

* நாநாஜீவவாதக்கட்டளை.

நூல் அவதாரிகை.

நிஷ்காம கருமத்தினால் மல (பாவ) மும் ஈசுவரோபாசனையினால் விட்சேபமு (மன மொருமுகப்படாமையு) ம் நிவிர்த்தியாகிச் சொரூபாவரண (பிரமவடிவ ஆன்மாவை யுள்ளவா றறியாமை) மாத்திரமுடைத்தாய், நித்தியாநித்தியவஸ்துவிவேகம் (நித்தியப் பொருளின்னது அநித்தியப்பொருளின்னது என்று பகுத்தறியுந்தன்மை), இகபரபோகவிராகம் (இவ்வுலகத்திலும் சுவர்க்காதி லோகத்திலும் உள்ள போகத்தில் விருப்ப மில்லாமை), சமாதிசட்க சம்பத்தி (சமை, தமை, திதீக்கை, உபரதி, சிரத்தை, சமாதி யென்னு மறு குணங்கள்), முமுட்சுத்துவம் (இயல்பாகவே மோட்சத்தில் விருப்பமாயிருத்தல்) என்னும் நான்கு சாதனமு முடைய அதிகாரி சற்குரு வாயிலாகப் பிரமான்ம ஐக்கிய ஞானத்தை யெளிதி லுணர்ந்து, காரண (மாயை) சகித ஜகத்தின் நிவிர்த்தியும் பரமாநந்தப் பிராப்தியுமாகிய மோட்ச மடையுமாறு, உபநிஷத்து கீதை பிரமசூத்திர மென்

---

* நாநா - பல, ஜீவர் - உயிர்கள், வாதம் - பொய்யென்று நிச்சயித்தல், கட்டளை - முறை. எனவே, சீவபேதங்களைத் தத்துவஞானத்தினால் வாதித்து (பொய்யென்று நிச்சயித்து) ஏகவடிவாய் விளங்கும் ஆன்மவடிவ சிவத்தைத் தெரிவிக்கும் நூல் என்பது அதன் திரண்ட பொருளாம்.

னும் பிரஸ்தானத் திரயங்களது முடிவை நல்லாசிரியர் மூலமா யுணர்ந்து அநாத்மாகார விருத்தி யொழிந்து அறிவாகாரமாய் விளங்கியிருந்த சேஷாத்திரி சிவனார் என்னும் பெரியார் சகல வனர்த்தங்களையும் காரணத்தோடு ஒழித்தற்கு நேர்சாதனமாயுள்ள மகாவாக்கியத்தின் பொருளை யிந்நூலின்கண் அத்தியாரோப அபவாதக் கிரமமாகக் கூறுகின்றார்.

விஷய அவதாரிகை.

ஆன்மவடிவசிவம் உபாதியினாலே ஐவகையாக விளங்கலைக் கூறல்.

க.—சுத்தப் பிரமமா யிருக்கின்ற சர்வ சாட்சியினிடத்திலே அக்கினியிற் சூடுபோல அபின்னமாக வொரு சத்தியுண்டு. அந்தச் சத்தி, அதீதப் பிரமத்தி லடங்கி யிருக்கும்போது சுத்தப் பிரமமென்று பெயர். இந்தச் சத்தி விசிரிம்பித்துச் சுத்தப் பிரமத்தை வியாபிக்கும்போது பரை வியாபகத்துக்குள் இருந்தபடியினாலே பரப்பிரமமென்று பெயராயிற்று.

சுத்தப்பிரமம்.

க.—(குறிப்புரை). ஒன்றாயும், அகண்டமா (கண்டிக்கப்படாததா) யும், அசங்கமா (கூட்டமற்றதா) யும், உற்பத்திநாசமில்லாததாயும், அதிந்திரியமா (ஆத்மானுபவத்தாலன்றி இந்திரியாதிகளுக்கு விஷய மாகாததா) யும், நாம (பெயர்) ரூப (வடிவ) ங்களற்றதாயு மிருப்பது பிரமமாம். இது பெருமையால் (வியாபகமா யிருத்தலால்) தன்னை யொன்றும் வியாபித்திருத்த லில்லாதிருப்பது பற்றிச் 'சுத்தப்பிரமம்' என்று சொல்லப்படுகிறது. தத்துவக்கூட்டங்களைத் தத்தங் காரணங்களிலொடுக்கிக்கொண்டு சென்றால் காரணகாரியங்களின்றி முடிவாய் நிற்பது பிரமமேயாதலால் இவ்வவசரத்து இது சுத்தப்பிரம

மென்றும், அநிர்வசனீய வடிவ மாயாசத்தியோடு கூடி உலகாகிய காரியத்திற்கு அபின்ன நிமித்த உபாதான (முதல்) விவர்த்தகாரணமாய் நின்ற அவசரத்துக் காரணப் பிரமமென்றும், மாயையின் சத்துவகுணத்தில் பிரதிபலித்து உருத்திரனாதி வடிவமாய் நின்ற அவசரத்துக் காரியப்பிரமமென்றும் சொல்லப்படும். சுத்தப்பிரமத்தை வஸ்து என்றும், தத்துவமென்றும், மெய்ப்பொருள், என்றும், செம்பொருள் என்றும், உள்ளது என்றும் கூறுவர்.

சர்வசாட்சி.

பிரமமானது மறைவின்றி (நேரே) சொரூபவடிவ ஞானத்தினாலே தனது அநாதி (உற்பத்தி யில்லாத) கற்பிதமாயையிற் றோன்றிய சகல திரிபுடி (காண்பான் காட்சி காணப்படும்பொருள்) களையும் விளங்கச்செய்து சம்பந்தமின்றிக் காண்பதால் சர்வசாட்சியாம்.

சத்தி.

சுதந்தரமின்றி (தர்மமா) யிருப்பது சத்தியெனப்படும். ஈண்டுச் சத்தியென்றது பிரகிருதியை. "பிரமசந்நிதி மாத்திரத்தினாலே பல விசித்திரமான ஜகந்நிர்மாணஸாமர்த்தியமுடைய புத்திசுவரூபமாகிய பிரமத்தினுடைய சத்தியே பிரகிருதி" என்று நிராலம்போபநிஷத்துக் கூறுகின்றது. (பிரகிருதி யென்னும்) சத்தியானது (பிரமமென்னும்) சத்தனைத் தவிர வின்றென்பதை விளக்க "அக்கினியிற் சூடுபோல அபின்னமாக (வேறுபடாததாக) ஒரு சத்தியுண்டு' என்று உவமான வாயிலாகக் காட்டப்பட்டது. [அக்கினியிற் சூடுபோல என்பது உவமானம்.]

அதீதப்பிரமம்.

மனோவாக்குகளா லறியப்படாது காரணகாரியரகிதமாயுள்ள சேதனம் அதீதப்பிரமமாம். [அதீதம் - மீறிப்போதல்.] அதீதப் பிரமத்தில் பிரகிருதியாகிய சத்தி யடங்கி யிருத்தல் கயிற்றில் பாம்பாதற்குரிய் சத்தி யடங்கியிருத்தல் போலவாம்,

பரை.

பிரகிருதியாகிய சத்தி விசிரிம்பித்து (அதிக்கிரமித்து அங்கோதா வந்து வெளிப்பட்டு) ச் சுத்தப் பிரமத்தை வியாபிக்கும்போது பரை என்று சொல்லப்படுகிறது. பரை யெனினும் பராசத்தி யெனினும் ஒக்கும். திருக்கோவையார் "காகத்திருகண்ணேனில்" என்னுஞ் செய்யுளினுரையில் "யவையுமாமேகம் பராசத்தி" என்றனர் பேராசிரியர். இதுதான் நாமரூபவடிவ எப்பொருட்கும் மூலகாரணமாய் நிற்பது. இது மூலாவித்தை என்றும் மகாமாயை என்றும் சொல்லப்படும்.

சுத்தப் பிரமத்தில் கற்பனையாக அடங்கியிருந்த பிரகிருதி உலக காரணமாமாறு வெளிப்பட்ட அவசரத்து அதற்குப் பிரமம் காரணமாமென்றும், அதனால் கற்பிதமாக மறைபட்ட பிரமத்தின் ஏக தேசபாகம் பரப்பிரமமென்ற பேர் பெறுதலின் அப்பேர் அதன் காரியமென்றும் இங்கறியத்தக்கனவாம்.

பரப்பிரமம்.

நாமரூபவடிவ எப்பொருட்கும் விவர்த்தகாரணமாயும் தனக்கொரு காரணமின்றி மேற்பட்டும் வியாபகமா யிருப்பது பரப்பிரமமாம்.

உ.—இலட்சண சூனியமா யிருக்கின்ற விந்தச் சத்திக்குப் பிரமத்தினுடைய சந்நிதானத்திற் புருஷ சமுகத்திலே ஸ்திரீக்கு இன்பஞ் சனித்தாற்போல அவிகிருத சத்வ ரஜஸ் தமோகுணங்க ளுண்டாயின. இந்தச் சுத்த சத்துவத்திற்கு ஆனந்தரூப சத்தியென்று பெயர். சுத்த ரஜசுக்குச் சித்துரூப சத்தியென்று பெயர். சுத்த தமஸுக்குச் சத்துரூப சத்தியென்று பெயர். இந்தக்காரணமான ஆனந்தரூப சத்தியுடனே பரப்பிரமங் கூடிச் சர்வானந்த சுழுத்தியை யடைகின்றபோது பரப்பிரமமென்கிற பெயர் போய்ப் பரமானந்த ரென்கின்ற பெயர் வந்தது. இந்தப்

பரமானந்தர் சித்துரூப சத்தியுடனே கூடிச் சர்வப் பிரகாச மென்கின்ற சொப்பனவத்தையை யடைகின்றபோது, பரமானந்த ரென்கின்ற பெயர் போய்ப் பரிபூரணரெனகின்ற பெயர் வந்தது; இந்தப் பரிபூரணர் சத்துரூப சத்தியுடனே கூடிச் சர்வவியாபக மென்கின்ற சாக்கிரவத்தையை யடைகின்றபோது பரிபூரண ரென்கின்ற பெயர் போய்ப் பரனென்கின்ற பெயர் வந்தது.

இலட்சணம்.

உ.—(சூ-ரை). ஒன்றிற் சிறப்பா யிருப்பதாகிய குறி இலட்சண மெனப்படும். இது சொரூபலட்சண மெனவும், தடத்தலட்சண மெனவும், உபலட்சண மெனவும் மூவகையாம்.

(1) எது (ஒன்றிற் சிறப்பாயிருப்பதாகிய குறி) எப்போதுமிருப்பதாய் (மற்றவற்றினின்றும்) வேறுபிரித்தறிவிக்கின்றதோ அது சொரூபலட்சணமாம். இதற்குதாரணம்: சூடுடையது தீயென்றாற்போல்வது. (2) எது ஒருகாலத்திருப்பதாய் (மற்றவற்றினின்றும்) வேறுபிரித் தறிவிக்கின்றதோ அது தடத்தலட்சணமாம். இதற்குதாரணம்: நாயக்காரன் இவன் என்றாற்போல்வது. (3) எது காரியத்திற் சம்பந்த மில்லாததாய் (மற்றவற்றினின்றும்) வேறு பிரித்தறிவிக்கின்றதோ அது உபலட்சணமாம். இதற்குதாரணம்: காகமுடைய வீட்டிற்குப்போ என்றாற்போல்வது. காகம் போனவிடத்தும் வீடறியப்படுகின்றதே இதில் விசேடணமாம். உபலட்சணம் தடத்தலட்சணத்தி லடங்குமாயினும் விளங்குதற்பொருட்டு வேறுபிரித் தெழுதப்பட்டது.

இலட்சண சூனியர்.

பரை யென்னும் சத்தி (பிரகிருதி) சத்தென்றாவது அசத்தென்றாவது குறிப்பிட்டறியக்கூடிய லட்சணமில்லாதிருப்பதுபற்றி 'இலட்சண சூனியமா யிருக்கின்ற இந்தச்சத்திக்கு' என்று கூறப்பட்டது.

பிரமத்தில் (கற்பிதமாய்) உள்ள பராசக்தி பிரமத்தைப்போல் மூன்றுகாலத்தும் பொய்யென்று நிச்சயிக்கப் படாமலிருத்தலின்மையான் சத்தன்றாம் [யாது சத்து அது எக்காலத்து முளதாதல்வேண்டும்]; மலடிமகன்போல் முக்காலத்தும் சொரூபமிலதாயிருத்தலின்மையான் அசத்தன்றாம் [யாது அசத்து அது எக்காலத்து மிலதாதல்வேண்டும்]; ஆகவே இது பொய்யென்று நிச்சயிக்கத்தக்கதாயும் சொரூபமுளதாயும் இருத்தலின் சத்திற்கும் அசத்திற்கும் வேறாம்; ஆகவே, ஒருகாலத்து(மயக்க காலத்து)ச் சொரூபமுடையதாய்த் தோன்றி மற்றொருகாலத்து (தெளிவுகாலத்து)ப் பொய்யென்று நிச்சயித்தற் குரித்தாயிருப்பது சதசத் விலக்ஷணம் (சத்திற்கும் அசத்திற்கும் வேறுபட்டிருப்பது) என்று பெறப்பட்டது. சதசத்விலட்சணமெனினும் மித்தையெனினும் அநிர்வசனீயமெனினும் ஒக்கும்.

பராசத்தியினின்று சத்துவாதி குணங்களுண்டானமையை விவரித்தல்.

பரப்பிரமத்தின் சந்நிதான (எதிர்) விசேடத்தினாலே பராசத்தியினின்று சத்துவாதி முக்குணங்க ளுண்டானமையை விளக்கப் 'புருஷசமுகத்திலே (எதிரே) ஸ்திரீக்கு இன்பஞ்சனித்தாற் (உண்டானாற்) போல' என்றுவமை கூறப்பட்டது. "போந்நூவிகாரஞ் சிறிதும் பொருந்தாது தன்னியல்பிற் பொருந்தி நிற்பக், காந்தமசையாதிருந்து மக்காந்தத் திெரூசி கம்பித் தாற்போல், வாய்ந்தவதன் (பிரமத்தின்) சந்நிதியின் மாயைவிகா ரம்புரிந்து மணிச்சூன் முற்றி, யேய்ந்தபெயர் மாணதனென் றெடுத்தோத வொருமகவை யீன்றாண் மன்றே" என்று பிரபோதசந்திரோதயங் கூறுவதிங் கொப்பிட்டறியத்தக்கதாம்.

அவிகிருத (மாறுதலில்லாத) சத்வ ரஜஸ் தமோகுணங்களுக்கு முறையே சுத்த சத்துவமென்றும், சுத்த ரஜஸ் என்றும் சுத்த தமஸ் என்றும் பேராம்.

இராசத தாமத குணங்களால் அமிழ்த்தப்படாமலக்குணங்களை யமிழ்த்தியிருப்பது சுத்தசத்துவமாம்.

சத்துவ தாமத குணங்களால் அமிழ்த்தப்படாமலக்குணங்களை யமிழ்த்தியிருப்பது சுத்தரசஸாம்.

சத்துவ இராசத குணங்களால் அமிழ்த்தப்படாமலக்குணங்களை யமிழ்த்தியிருப்பது சுத்ததமஸாம்.

முக்கூறுடைய நெருஞ்சிமுள்ளின் ஒருகூறு மேற்பட்டிருக்கும்போது மற்றை யிருகூறும் கீழ்ப்பட்டிருப்பதுபோன்று பராசத்தியின் முக்குணங்களில் ஒருகுணம் மேற்பட்டிருக்கும்போது மற்றை யிருகுணமும் கீழ்ப்பட்டிருக்கு மென்பது.

ஆநந்தரூபசத்தி கேவல (சுழுத்தி) சகல (சொப்பன சாக்கிர)ங்களுக்கு நேர்காரணமா யிருப்பதுபற்றி 'இந்தக் காரணமான ஆநந்தரூப (வடிவ) சத்தி' என்று கூறப்பட்டது.

உணர்ச்சி கீழ்ப்பட்டிருக்க உவகை மேற்பட்டிருப்பது ஆநந்தமாம். சுழுத்தியின்கண் ஆநந்தம் சாக்கிர சொப்பன அவத்தைகளிலுண்டாகும் ஆநந்தம்போன்று பின்னபின்னமா யிராமல் பேராநந்த வடிவாய் விளங்கலால் 'சர்வாநந்தசுழுத்தி' என்று கூறப்பட்டது.

பரமாநந்தர்.—மேலான (எல்லையற்ற) ஆநந்தவடிவரா யிருப்பவர்.

சித்ரூபசத்தி.—நாமரூபவடிவ விஷயங்களை விளக்கஞ்செய்யும் சத்தி.

சொப்பனாவஸ்தை (சாக்கிரத்திலுள்ள) ரவி (சூரியன்) முதலிய ஒளிப்பொருள்களின் உதவியின்றியே விளங்குதல்பற்றிச் 'சர்வப்பிரகாசமென்கிற சொப்பனாவத்தை' என்று கூறப்பட்டது.

பரிபூரணர்.—தமக்கு மேற்பட்ட தொரு பூரணப் பொருளின்றிக் கடாதிகளில் மண் நிறைந்திருப்பதுபோன்று எப்பொருளினூடும் நிறைந்திருப்பவர். மைத்திராயண்ணியுபநிஷத், ஆறுவது பிரபாகடத்தில் "(சிருஷ்டிக்கு) முன்பு பிரமமே சகத்தாக இருந்தது; (நாமரூப

மற்ற இந்தப் பிரபஞ்சமானது பிரமத்தைவிட அந்நியமாக விருக்க வில்லை) ஒன்றுகவே இருந்தது; சம்பூரணமாக இருந்தது; கிழக்கே பூரணமாயும், தெற்கே பூரணமாயும், மேற்கே பூரணமாயும், வடக்கே பூரணமாயும், மேலும் பூரணமாயும், கீழும் பூரணமாயும், எங்கும் பூரணமாயு மிருந்தது; கிழக்கு முதலான திக்குகளென்பது மில்லை, குறுக்குமில்லை, கீழுமில்லை, மேலுமில்லை" என்று கூறல திங்குக் கவனிக்கத்தக்கது.

சந்துருபசத்தி.—நாம ரூபவடிவப் பொருள்கள் சத்தியமென்று சடசித்விசாரநோக்கில்லாதவர்கள் விவகரித்தற்குக் காரணமா யிருக்குஞ் சத்தி.

சாக்கிராவஸ்தையில் சர்வ (எல்லாத்) தத்துவங்களும் வியாபகமாய் விவகரித்தற்கிடமாயிருத்தல்பற்றிச் 'சர்வவியாபகமென்கிற சாக்கிராவஸ்தை' என்று கூறப்பட்டது.

பாசு.—ஜாக்கிராவஸ்தையில் விவகரிக்கும் தத்துவங்களுள் மேலாய் விளங்குபவன்.

[ஈண்டுக் கூறிவந்த நால்வகைச் சத்திகளுள் பிரமத்திற்குப் பராசத்தி மகாகாரணசரீரமென்றும், ஆநந்தரூபசத்தி காரணசரீரமென்றும், சித்துருபசத்தி சூட்சுமசரீரமென்றும், சத்துருபசத்தி ஸ்தூலசரீரமென்றும் அறிக. இதனுல் பிரமத்திற்கு யதார்த்தநிலையில் யாதொருசரீரமு மின்றென்றும் அயதார்த்த நிலையில் நால்வகைச்சரீரம் (கற்பிதமாக) உண்டென்றும் பெறப்படுமென்க. பரை காரணமாகப் பிரமம் - சுத்தப்பிரமம், பரப்பிரமம், பரமாநந்தர், பரிபூரணர், பரன் என்று பெயர் பெற்றவாறு காண்க.]

அ - கை.

பிரகிருதித் தோற்றமும், ஈசுவரத் தோற்றமும் கூறல்.

௩.—இந்த அகண்ட பரிபூரண சச்சிதானந்தப் பிரமத்தினிடத்திலே சுத்தியில் ரசிதந் (கிளிஞ்சலில் வெள்ளி) தோ

ன்றிறைற்போல, மூலப்பிரகிருதி யென்றொரு சத்தி யுண்டாயிற்று. அந்த மூலப்பிரகிருதியும் விகிருதகுணமாகிய முக்குணத்துடனே கூடியிருக்கும். அந்தப் பிரகிருதியின் சத்துவ குணம் மாயையென்றும், சர்வஞ்ஞவுபாதியென்றும், ஈசுவரகாரணசரீரமென்றும் சொல்லப்படும். இந்த மாயையினிடத்திலே நிர்மலசலப்பிரதிவிம்பம்போலப் பிரமஞ் சலட்சணமாகப் பிரதிபிம்பிக்கும். இந்தப் பிரதிபிம்ப சைதன்யம் சர்வஞ்ஞராகிய ஈசுவரனென்று சொல்லப்படும்.

அகண்டம்.

௩.—(சூ-ரை). காலத்திலும் தேச(இட)த்திலும் வஸ்துவி (பொருளி)லும் கண்டிக்க (வேறுபடுத்த)ப் படாதது அகண்டமாம்.

பிரமம் உற்பத்தி நாசமின்றி (நித்தியமா) யெக்காலத்து மிருப்பதாலும், கடபடம்போல் ஓரிடத்துமாத்திரமிராது ஆகாசம்போல் எல்லா விடங்களிலும் வியாபித்திருப்பதாலும், கடமும் படமும் போல் வேறுபட்டிராமல் மண் தனது காரியவடிவ கடத்திற்கு வேறுபட்டிராமைபோல் தனது விவர்த்தகாரியவடிவப் பொருளிற்கு வேறுபட்டிராமையாலும் அதற்குக் கால தேச வஸ்துக்களால் முடிவின்றென்க.

சத்து.

முக்காலத்திலும் பொய்யென்று நிச்சயிக்கப்படாதது சத்தாம்.

சித்து.

முக்காலத்தும் எல்லாவற்றையு மறிவதாயும் அறியப்பட்டவற்றா லறியப்படாததாய் மிருப்பது சித்தாம்.

ஆநந்தம்.

முக்காலத்தும் மிருந்த பிரியத்திற்கு விஷயமா யிருப்பது ஆநந்தமாம்.

மூலப்பிரகிருதி.

பிரபஞ்சத்திற்கு முதற்காரணமா யிருக்கும் மாயை மூலப்பிரகிருதி யெனப்படும். மூலம் - காரணம். பிர என்றால் சத்துவகுணம், கிரு என்றால் ரஜோகுணம், தி என்றால் தமோகுணம்; ஆகவே, முக்குணங்களுடன் கூடிய மாயை பிரகிருதியாம். இது ஒவ்வோரவசரம் பற்றி அவித்தை, சத்தி, சத்யை, மூலை, தூலை, யோனி, அவ்வியக்தம், அவ்வியாகிருதம், அஜை, அஞ்ஞானம், தமம், துச்சை, அநிர்வசநீயை, பின்னை என்றற்றொடக்கத்தனவாகச் சொல்லப்படும். வாசுதேவமனனம் "மூலப்பிரகிருதி யெதுவென்றால் வெளுப்பு, சிவப்பு, கறுப்பு நூல்களால் திரிக்கப்பட்ட கயிறுபோலச் சத்துவ ரஜஸ் தமோகுணக் கலப்புள்ளதா யிருக்கிறதுதான். இதற்குப் பிரளயமென்றும் மகாசுழுத்தியென்றும் பேர்" என்று கூறுவ திங்கறியத்தக்கது.

நிர்விகாரவடிவப் பிரமத்தில் பிறிதொன்றுண்டாதற்கு ஞாயமின்மைபற்றிப் 'பிரமத்தினிடத்திலே சுத்தியில் (கிளிஞ்சலில்) ரசிதம் (வெள்ளி) தோன்றினாற்போல மூலப்பிரகிருதி யென்றொரு சத்தி யுண்டாயிற்று' என்று கூறப்பட்டது. கிளிஞ்சலில் வெள்ளி தோன்றிய தெப்படி மித்தையோ அப்படியே பிரமத்தில் பிரகிருதி தோன்றியதும் மித்தையாம். விசாரணையில் பொய்யாயொழிவது மித்தையாம். விருத்தி, பரிணாமம், ஆரம்பம், விவர்த்தம் என்னும் நால்வகை வாதங்களில் இது விவர்த்தவாதமாம். தனது சொரூபத்தை விடாமல் வேறு சொரூபத்தைக் காட்டல் விவர்த்தமாம். கிளிஞ்சலானது தனது சொரூபத்தை விடாது வேறுசொரூபமாகிய வெள்ளியைக் காட்டிவதுபோலப் பிரமமும் தனது சொரூபத்தை விடாது

வேறு சொரூபமாகிய மூலப்பிரகிருதியைக் காட்டுமென்பதாம். விகிருதம் - மாறுவது.

மாயை.

சிந்திக்கக்கூடாத சக்தி யுள்ளதாயும் யுத்தியில் அடங்காததாயுமிருப்பது மாயையாம். எது வாஸ்தவத்திலில்லையோ அது மாயை எனினு மொக்கும்.

பிரகிருதியின் சத்துவகுணமான மாயை ஈசுவரனுக்குச் சர்வஞ்ஞவுபாதியாயும் காரணமாயும் இருப்பதென்பதால் இது நீங்கியவிடத்து ஈசுவரன் பிரமவடிவா யிருப்பதன்றித் தனச்கொரு வடிவமுடையவனா யிருத்த லின்றென்ப தாயிற்று. சர்வஞ்ஞவுபாதி என்று கூறினும் இனம்பற்றி மாயை சர்வகாரண முதலியவற்றிற்கும் உபாதியாயிருக்கிறதென்று கொள்க.

அவை:—சர்வஞ்ஞத்துவம், சர்வேசுவரத்துவம், சர்வநியந்திருத்துவம், சர்வாந்தரியாமித்துவம், சர்வகர்த்துருத்துவம், சர்வசக்திமத்துவமென்பன.

(1) சர்வஞ்ஞத்துவம் - முக்காலத்தும் மாறின்றி யெல்லாவற்றையு மறிதல்.

(2) சர்வேசுவரத்துவம் - சகலப் பிரபஞ்சத்திற்கும் தலைவனாயிருத்தல்.

(3) சர்வநியந்திருத்துவம் - எப்பொருள்களையும் நியமந் தவறாவாறு செய்தல்.

(4) சர்வாந்தரியாமித்துவம் - எப்பொருளிலும் உள்ளீடாய் நிறைந்திருத்தல்.

(5) சர்வகர்த்துருத்துவம் - சகல காரியங்களுக்கும் கர்த்தாவாயிருத்தல்.

(6) சர்வசக்திமத்துவம் - எல்லாச் சாமர்த்தியமு முடைத்தாயிருத்தல்.

உபாதி.

ஒரு வஸ்துவைப் பலவஸ்துவைப்போலத் தோன்றச் செய்வதற்குக் காரணமா யிருப்பது உபாதியாம்.

ஈசுவரகாரணசரீரம்.

ஈசுவரகாரணசரீரமான மாயை அவ்வியாகிருத மெனப்படும். இது ஈசுவரனது சூக்கும சரீரத்திற்கும் ஸ்தூல சரீரத்திற்கும் காரணமா யிருப்பதுபற்றிக் காரணசரீரம் எனப்படுகின்றது. ஈசுவரனது சூக்குமசரீரம் இரண்ணியகருப்பமென்றும், ஸ்தூலசரீரம் விராட் என்றும் சொல்லப்படும்.

ஈசுவரன்.

(இயல்பாகவே அணிமாதி) ஐசுவரிய முடையவன் ஈசுவரனும். மாயை, மாயையின் அதிஷ்டான (விவர்த்தகாரண) சேதனம் (பிரமம்), (நிர்மலமான ஜலத்தில் சூரியன் பிரதிபிம்பித்தாற்போல) மாயையிற் பிரதிபிம்பித்துள்ள ஆபாஸம் ஆகிய மூன்றுஞ் சேர்ந்தது ஈசுவர னெனப்படும்.

சலட்சணமாகப் (லட்சணத்தோடு) பிரதிபிம்பித்தல் - அழுக்கின்றிய கண்ணுடியில் முகம் மாறுபாடின்றி (உள்ளபடி) பிரதிபலித்தல்போன்று மாயையில் மாறுபாடின்றி (உள்ளபடி) பிரமம் பிரதிபலித்தலாம்.

அ - கை.

ஈசுவரன் சத்துவாதி குணங்களிருல் மும்மூர்த்திகளாய் விளங்கலைக் கூறல்.

௯.—இந்தச் சத்துவகுண மாயையினிடத்திலே சத்துவத்திற் சத்துவம், சத்துவத்தில் இராசதம், சத்துவத்திற் றமத மென்று மூன்றுகுணமுண்டாயின. இதிற சத்துவத்

திற் சத்துவம் பிரதான மாகு(மேற்பட்டு நிற்கு)ம்போது, அதிற் பிரதிபிம்பித்த ஈசுரன் சகத்தை இரட்சிக்கையி னால் விஷ்ணுவென்று சொல்லப்படும். சத்துவத்தி லிராசதம் பிரதான மாகும்போது, அதிற் பிரதிபிம்பித்த ஈசுரன் சகத்தைச் சிருஷ்டிக்கையினால் பிரமாவென்று சொல் லப்படும். சத்துவத்தில் தாமதம் பிரதான மாகும்போது, அதிற் பிரதிபிம்பித்த ஈசுரன் சகத்தைச் சங்காரம் பண்ணுகையினால் உருத்திரனென்று சொல்லப்படும். இப் படி மூலப்பிரகிருதியின் சத்துவகுண கற்பனை (அத்தியா சம் அல்லதாவது பொய்த்தோற்றம்) சொல்லப்பட்டது.

ச.—(நூ-ரை). ஈசுவர னொருவனே சத்துவகுணப் பிரதானத் தால் உலகைக்காக்கும் விஷ்ணுவாயும், இரஜோகுணப் பிரதானத் தால் உலகைப் படைக்கும் பிரமனாயும், தமோகுணப் பிரதானத்தால் உலகை யழிக்கும் உருத்திரனாயு மிருக்கிறானென்று கூறுவதால் மூன்று கடவுள் தனித்தனியா யின்றென்பது பெறப்பட்டவாறறிக.

அ - கை.

சீவர்களின் தோற்றமும் அவர்களின் பேதமும் கூறல்.

ரு.—இனி மூலப்பிரகிருதியினிராசதகுண மனேகரூபமாய்ப் பிரிந்து அவித்தைகளென்றும், சீவகாரண சரீரங்களென் றும் ஒன்றுக்கொன்று தாரதம்மியமாக (ஏற்றக்குறைச்ச லாக)ச் சொல்லப்படும். இந்த அவித்தைக ளிடத்திலும் மலினசலப்பிரதிபிம்பம்போலப் பிரமசைதன்னியம் பிரதி பிம்பிக்கும். இந்தப் பிரதிபிம்ப சைதன்யங்கள் கிஞ்சிஞ்ஞ ரென்றும், சிதாபாசரென்றும், பிராஞ்ஞரென்றும் சொல்

லப்படும். இந்த அவித்தைகளிடத்திலேயும் இராசதத்திற் சத்துவம், இராசதத்திலிராசதம், இராசதத்தில் தாமதமென்று மூன்றுகுணமுண்டு. இராசதத்திற்சத்துவம் பிரதானமாகும்போது, அதிற் பிரதிபிம்பித்த சிதாபாசன் தத்துவஞானநிஷ்டனாவன். இராசதத்திலிராசதம் பிரதானமாகும்போது, அதிற் பிரதிபிம்பித்த சிதாபாசன் காமக்குரோதபரனாய்க் கன்மநிஷ்டனாவன். இராசதத்தில் தாமதம் பிரதானமாகும்போது, அதிற் பிரதிபிம்பித்த சிதாபாசன் சோம்பல் நித்திரை மயக்கங்களை யுடையவனாவன். இப்படி மூலப்பிரகிருதியி னிராசதகுண கற்பனை சொல்லப்பட்டது.

அவித்தை.

௫.—(கு-ரை). இருட்டென்பதொன்றாகவேயிருந்தும் அது தன் அம்சத்தினால் பலவா யிருத்தல்போன்று மூலப்பிரதியின் ரஜோகுண வடிவ அவித்தை யென்பது ஒன்றாகவே யிருந்தும் அது தன் அம்சத்தினாற் பலவா யிருப்பதுபற்றி ‘இனி மூலப்பிரகிருதியின் இராசத குண மநேக ரூபமாய்ப் பிரிந்து அவித்தைக ளென்றும்... சொல்லப்படும்’ என்று கூறப்பட்டது. அம்சம்-கூறு.

வித்தையினால் (தத்துவ ஞானத்தினால்) நாசமடைவது அவித்தையாம். “(தேகமே ஆத்மா என்கிற) அபிமானத்தை எது உண்டு பண்ணுகிறதோ அதுதான் அவித்தை” என்று சர்வசாரோபநிஷதம் கூறுகின்றது.

சீவகாரணசரீரம்.

சீவனுக்குச் சூக்குமசரீரமும் ஸ்தூல சரீரமும் உண்டாவதற்குக் காரணமா யிருத்தலால் அவித்தை அவனுக்குக் காரண சரீரமாயிற்று. அவித்தையாகிய காரண சரீர மொழிந்தவிடத்துச் சீவன் பிரம

வடிவாய்ப் போதலன்றித் தனக்கென வொரு வடிவமுள்ளவனு யிருத்த லின்றென்க.

மலினஜலம் - அழுக்குப்படிந்த நீர்.

கிஞ்சிஞ்ஞர் - அற்ப வறிவுடையவர்.

சிதாபாசர் - சித்துப்போலி. அஃதாவது சித்துப்போல் விளங்குபவர்.

பிராஞ்ஞர்-(சுழுத்தியவத்தையின் ஆநந்தத்தை) நன்குயறிபவர்.

தத்துவஞானநிஷ்டன் - மெய்ஞ்ஞான நிஷ்டை (சமாதி) யுடையவன்.

வேதாத்தியயனம், பிராஜாபத்தியமுதலிய தவங்களைச் செய்தல், சாந்திரமோதுதல், தத்துவஞான மடைதல், பரிசுத்தமா யிருத்தல், இந்திரிய நிக்கிரகஞ் செய்தல், தான முதலிய தருமானுஷ்டானம், ஆத்துமத்தியானம் என்னுமிவை சத்துவகுணத்தின் காரியங்களென்றும்; பலனை விரும்பி யாகாதிகளைச் செய்தல், அற்ப விஷயத்திலும் அதைரியப்படுதல், தகாத காரியங்களைச் செய்தல், எப்போதும் விஷயங்களிற் பற்றுள்ளவனுயிருத்தல் என்னு மிவை ரஜோகுணத்தின் காரியங்களென்றும்; பேராசை, எப்போதுந் தூங்குதல், உலோபம், கோட்சொல்லுதல், தெய்வத்தை யொப்புக்கொள்ளாமை, அநாசாரம், யாசகஞ் செய்தல், அஜாக்கிரதை யென்னு மிவை தமோகுணத்தின் காரியங்களென்றும் அறிக.

காமக்குரோதபரன்-காம (விருப்பு)க் குரோதங் (வெறுப்பு) களை மிகுதியாக வுடையவன்.

காமத்தினுல் வேட்டையாடுதல், சூதாடுதல், பகலிற்றூங்குதல், வம்பளத்தல், ஸ்திரீலோலனுதல், குடித்தல், பாட்டு, கூத்து, வாத்தியங்களில் விருப்ப முள்ளவனுதல், வீணை திரிச்சல் என்னும் குற்றங்களும்; குரோதத்தினுல் கோள், துணிவு, துரோகம், பொருமை,

பிறன் குணத்தைச் சகியாமை, பிறர் பொருளை யபகரித்தல், காரண மின்றி யடித்தல், திட்டுதல் என்னுங் குற்றங்களு முண்டாமென்ப திங்கறியத்தக்கது.

கன்மநிஷ்டன் - யானெனதென்னும் பற்றுடன் தன் சாதிக்கு விதித்துள்ள கருமங்களையே செய்பவன்.

ஜீவன்.

அவித்தை யந்தக்கரணங்களைப் பற்றிச் ஜீவிக்குந் தன்மையுடைமையால் ஜீவனென்று சொல்லப்படுகின்றது. "ஜீவனத்தாற் ஜீவனாம்" என்றார் சிவஞானவள்ளலார்.

அவித்தை, அவித்தையின் அதிஷ்டானசேதனம், (மலினசலத்தில் சூரியன் பிரதிபலித் திருப்பதுபோன்று) அவித்தையிற் பிரதிபிம்பித்துள்ள ஆபாசம் ஆகிய இம்மூன்றுஞ் சேர்ந்தது ஜீவனென்று சொல்லப்படுகிறது.

ஜீவேசுரர்க ளநாதியேனல்.

சுத்தப் பிரமத்தை அஞ்ஞானம் அநாதியாகவே யாசிரயித்துக் கொண்டிருப்பதால் சுத்தப் பிரமத்திற்கும் அஞ்ஞானத்திற்கு முள்ள சம்பந்தமும் அநாதியேயாம்; அநாதியாகவே, அநாதி சம்பந்தத்தாற் பெறப்படும் ஜீவேச பாவங்களும் அநாதியே. ஆயினும் ஜீவேசுர பாவங்கள் அஞ்ஞானத்தின் அதீன (வச) மாயிருத்தலால் அதன் காரியங்களாகச் சொல்லப்படுகின்றன; அஞ்ஞான மொழிந்தவிடத்து அவை சொரூபமற்றுப் போதலாமென்க.

சிருட்டிக்குமுன் வெளிப்படாது (சுழுத்தியில் உலகம்போல்) பிரமத்தில் லயப்பட்டிருந்த ஜீவேசபாவங்களும், அவை சித்திப்பதற்கு ஏதுவாயுள்ள மூலப்பிரகிருதியும், சிருஷ்டியின் ஆரம்பத்தில் முறையே வெளிப்பட்டவகையை விளக்கவேண்டி, மூலப்பிரகிருதி வெளிப்பட்டவகையும் அதன் சத்துவ ரஜோகுணங்களின் சம்பந்தத்

தினால் சேதனம் ஈசுரனாகவும் ஜீவர்களாகவும் இருக்கும் வகையும் இந்நூல் கூறுவதினால் இதில் யாதும் விரோதமின்றென்க.

மாயைக்கும் அவித்தைக்கும் பேதங் கூறுதல் வேதாந்திகளுள் ஏகதேசிகளின் கொள்கை.

௮ - கை.

ஆவரணத்தின் தன்மையைக் கூறல்.

௧.—இனி மூலப்பிரகிருதியின் தாமதகுணத்திற்கு ஆவரணம், விட்சேபமென் றிரண்டு சத்திகளுண்டு. இதில் ஆவரணசத்தியென்பது, தத்துவஞானியையும் ஈசுரனையுந் தவிர மற்றச் சீவருக்கெல்லாஞ் சரீரத்திரயம் சிதாபாசன் சாட்சி சைதன்ய மென்பவைகளை யொன்றுக்கொன்று பேதம் (வேற்றுமை) தெரியவொட்டாமல் மறைக்கும். இதனால் மறைபட்ட சீவன் இருபத்தொன்பது தத்துவங்களையு மொருமைப்பாடாக (ஒற்றுமையாக) நானென் றபிமானிப்பன். இந்த அபிமானம் அகங்காரக்கிரந்தியென் றும், சம்சாரபந்தமென்றுஞ் சொல்லப்படும். சற்குரு கடாட்சத்தினாலே இந்த ஆவரணம் நீங்கி இருபத்தொன்பது தத்துவத்திற்கு மொன்றுக்கொன்று பேதந் தெரிகின்றதே முத்தி. இப்படி ஆவரணசத்தியின் காரியஞ் சொல்லப்பட்டது.

பிரகிருதி.

௨.—(௫ - வரை). ஆவரண விட்சேபசத்திகளையுடைய அநாதி (வியாவகாரிக) பாவரூப பதார்த்தம் பிரகிருதியாம். விசாரணையில் பிர

கிருதியும் அதன் காரியமான உலகமும் பொய்யென நிச்சயிக்கப்படி னும், அஞ்ஞானதசையில் பிரகிருதி உலககாரணமாக வுள்ளதுபோற் புலப்படுதலாலே பாவரூப பதார்த்தம் என்று கூறப்பட்டது. ஆவர ணம் - மறைப்பு. விட்சேபம் – தோன்றுவது.

ஈசனுக்கும் தத்துவஞானிக்கும் ஆவரண மில்லாமைக்கும் மற்றையோருக் கஃதுள்ளமைக்கும் காரணம் கூறப்படுகிறது.

சுத்தசத்துவகுண மாயையில் சலட்சணமாகப் பிரதிபலித் துள்ள சேதனம் ஈசுவரனாம். இவ்வீசுவரனுக்கு உபாதியாயுள்ள மாயை சுத்த சத்துவகுண வடிவா யிருத்தலாலே இயல்பாகவே பிராந்தியின்றாம்; இன்றாகவே, ஈசுவரன் இயல்பாகவே பாசத்தி னின்றும் நீங்கினவனும். மலின சத்துவகுண மாயை (அவித்தை)யில் பலவாய்ப் பிரதிபலித்துள்ள சேதனம் சீவர்களாம். இச்சீவர்களுக்கு உபாதியாயுள்ள மாயை மலின சத்துவகுண வடிவா யிருத்தலாலே சொரூபத்தை யறியாமையும் தேகாதிப் பிரபஞ்சத்தை யான் என தென் றபிமானித்தலுமாகிய பிராந்தியுண்டாம். இப்பிராந்தியினை யுடைய சீவர்களி லொருவன் கீழ்ப்போன சன்மங்களிற் செய் துள்ள கருமோபாசனைகளாலே மலம் விட்சேபம் நீங்கி, தனது பிர யத்தன பூர்வகமாகச் சற்குரு அருளினால் சமாதி கூடித் தனது (யதார்த்த) சொரூபாவரணத்தை நீக்கினவிடத்துச் சீவன்முத்தன் அல்லது தத்துவஞானி என்று சொல்லப்படுகிறான். இவ்விருவருக் கும் தமது (யதார்த்த) சொரூபத்தில் மறைப்பின்றாகலான் இவர்க ளிடத்து ஆவரணமின்றாம். சிதம்பரசுவாமிகள் திருப்போரூர்ச் சந் நிதிமுறையில் "சித்தொரு நான்கிற் பிரமங்கூ டத்தன் செப்பு மாயா ரகி தங்கண். ம்த்தமி லீச னுயிர்கடா மாயா சகிதங்கள் வழுத்துமிவ் வீசன், சத்தெனுந் தன்னை மறப்பிலா மையினாற் றருகதி தேடிலன் சீவன், பொய்த்தலில் வீடு தேடுமென் றிசைத்தாள் போரிவா ழாறு றமா முகனே" என்று கூறுவதிங் கறியத்தக்கதாம்.

சரீரத்திரயம்.

சரீரம் - உடல், திரயம் - மூன்று. ஸ்தூல சூக்கும காரண சரீரங்கள் சரீரத்திரயமாம். சீரணித்துப் போவதுபற்றிச் சரீரமென்றும் தகிக்கப்படுவதுபற்றித் தேகமென்றும் சொல்லப்படுகின்றன.

சிதாபாசன்.

சித்துப்போல் விளங்கும் சீவன் சிதாபாசனும். சித்து - அறிவு, ஆபாசம் - போலி. "புண்ணியபாவ கருமானுசாரமா யடைந்திருக்கின்ற தேகத்தைத் தானடையாத தேகம்போன் றெண்ணிக்கொண்டிருக்கின்ற பிராணியாகிய அத்தியாசி (தேகமே ஆன்மா என்றெண்ணுகிறவன்) தான் சீவன்" என்று சர்வசாரோபநிடதங் கூறுகின்றது.

சாட்சி.

காண்பான் காட்சி காணப்படுவது என்பவைகள் உண்டாதலையும் மறைதலையும் அறிகின்றதாயும் தனக்குத் தோன்றுதல் மறைதலில்லாததாயும் சுயம்பிரகாசமாயுமுள்ள சேதனமே சாட்சியாம். இது கூடஸ்தன், பிரத்யகாத்மா, துரியன், பாரமார்த்திகசீவன் என்றற்றொடக்கத்தனவாகச் சொல்லப்படும்.

இருபத்தோன்பது தத்துவம்.

விசாரணை முகத்துத் தானுகவே காணப்பட்ட தத்துவம் ஒன்றும். விசாரணை யில்லாவிடத்துத் தானுகவும், அஃதுள்ளவிடத்துத் தனக்கந்நியமாகவும் காணப்பட்ட தத்துவம் இருபத்தெட்டாம். சாக்கிராதி மூன்றவஸ்தைக்கும் சாட்சியாயிருக்கின்ற கூடஸ்தன்(பிரமம்) அவ்வவ்வவஸ்தைகளில் தானுகவே விளங்குவதன்றித் தனக்கந்நியமாக விளங்காமையான் அஃதே தானுகக் காணப்பட்ட தத்துவமாம். தூலசரீர தத்துவம் ௬, சூக்குமசரீர தத்துவம் ௨0, அவித்தை க, அவித்தையிற் பிரதிபிம்பித்துள்ள சீவன் க, ஆக இவ்விருபத்தெட்டும் மயக்ககாலத்துத் தானுகவும் தெளிவுக்காலத்துத் தனக் கந்நியமா

கவும் விளங்கலின் இவை தானாகவும் தனக் கந்நியமாகவும் காணப் பட்ட தத்துவங்களாம்.

தத்துவம் என்பது இங்குப் பதார்த்தமென்னும் பொருளது. 'இதனால் (ஆவரணத்தினால்) மறைபட்ட சீவன் இருபத்தொன்பது தத்துவங்களையும் ஒருமைப்பாடாக (ஒன்றாக) நானென் றபிமானிப் பன்' என்று கூறியதனால் ஞானசாரியன் அனுக்கிரகத்தினால் ஆவ ரணம் நீங்கிய புருஷன் இருபத்தொன்பது தத்துவங்களில் இருபத் தெட்டுத் தத்துவங்களையும் தானல்லவெனக் கண்டு எப்பொழுதும் தானாகவே காணப்படும் பிரமவடிவாகவே விளங்குவ னென்பது பெறப்பட்டதென்க.

அகங்காரக்கிரந்தி.

தானல்லாத வுடம்பை யானென்றுகொள்ளுந் திடவறிவு அகங் காரக்கிரந்தியாம்.

அகங்காரம் (உடலில்) யானென்னுந் தன்மையைச் செய்தல். கிரந்தி - முடிச்சு.

சம்சாரபந்தம்.

தன்னோடு சம்பந்தமில்லாத பொருளை யெனதென்று பற்றுச் செய்து அதன் வசப்பட்டிருத்தல் சம்சாரபந்தமாம். அன்றிச் சனன மரணங்களுக் கேதுவாகிய கட்டுச் சமுசாரபந்த மெனலும் ஒக்கும். சமுசாரம் - தேகாதிப் பிரபஞ்சம். பந்தம் - கட்டு.

சற்குரு.

வேதாந்த சாஸ்திராப்பியாசஞ் செய்து, அதன் பொருளை யுள்ள வாறறிந்து, சீவப்பிரம ஐக்கிய நிச்சயத்தால் ஆத்ம (பிரம) ஞானியா யிருப்பவரே சற்குருவாம். "ஆனாற் கல்வியறி வடக்கமவை ராக மாதியாங் குணமுடை சற்குரு" என்று வேதாந்தசூளாமணி கூறு வது மிங்கறியத்தக்கது. சத் என்பது நல்ல என்னும் பொருள்

தரும் அடைமொழி. குரு என்பதில் கு என்பதன் பொருள் அஞ்ஞானம்; ரு என்பதன் பொருள் ஞானமாம்; ஆகவே, தத்துவஞானத்தால் அஞ்ஞானத்தை யொழிப்பவர் என்பது அதன் திரண்ட பொருளாம். அன்றிச் சத் (உள்ள) தினுபதேசஞ் செய்பவர் சற்குருவாவர் என்று கூறுதலுமொக்கும்.

முத்தி.

உயிரானது மருள், மயக்கம், விபரீத வுணர்வு என்றற்றொடக்கத்தனவாகச் சொல்லப்படும் அவிச்சை (அஞ்ஞானம்) என்னும் மாசுநீங்கித் தன தெதார்த்தவடிவமான பிரமமாக நிற்றலே முத்தியாம். முத்தியென்பதன் பொருள் விடுபடல் என்பது. இது வீடு என்றும் சொல்லப்படும். இது சற்குரு வருளால் ஆவரணம் நீங்கி இருபத்தொன்பது தத்துவத்திற்கு மொன்றற்கொன்றுள்ள பேதந் தெரிகின்றதினு லுண்டாகும். இருபத்தொன்பது தத்துவத்திற்கும் ஒன்றற்கொன்றுள்ள பேதத்தைத் தெரிகின்றதனு லுண்டாவதாகிய முத்தியை உபசாரவழக்கால் 'இருபத்தொன்பது தத்துவத்திற்கு மொன்றுக்கொன்று பேதந் தெரிகின்றதே முத்தி' என்று கூறப்பட்டது. இது காரணம் காரியமாய வுபசாரவழக்கு. இங்குக் காரணம்– பேதந் தெரிதல் (விசாரணை). காரியம் - முத்தி. ஒன்றன் றன்மையை மற்றொன்றன்மேலேற்றிக் கூறுதல் உபசார வழக்காம். இங்குக் காரணத்தின் றன்மையைக் காரியத்தின் மேலேற்றிக் கூறியவாறறிக. "பாலை நிலத்திற்றோன்றும் ஜலமுழுதும் பாலைநிலமே தவிர வேறில்லை. மூன்றுலகமும் சகலப் பிரபஞ்சமும் விசாரணையினுல் சின்மாத்திரந்தானே" என்று மகோபநிஷத்து நான்கா மத்தியாயத்திற் கூறுவ திங்கறியத்தக்கதாம். கயிற்றினிடத்தில் பிராதிபாஸிக சத்தையாக (தோற்றல் மாத்திர இருப்பாக)த் தோன்றியுள்ள பாம்பு (வியாவ காரிக நோக்கில் முற்று மில்லாதிருந்தும்) விசாரணைமுகத்து நீங்குவதாக வியவகரிக்கப்படுதல்போன்று சேதனத்தினிடத்து வியாவகாரிக சத்தையாக (சற்குருவாயிலாக ஆத்மவிசாரஞ் செய்யாதவரை உள்ளது

போல)த் தோன்றியுள்ள தேகாதிப் பிரபஞ்சம் (பாரமார்த்திக நோக்கில் அஃதாவது உண்மை நோக்கில் முற்றுமில்லாதிருந்தும்) விசாரணைமுகத்து நீங்கிப்போவதாக விவகரிக்கப்படுகின்றதென்பதை இங்குக் கவனித் தறியவேண்டும். வேண்டவே, முத்தி விசாரணையா லுண்டாவதாகச் சொல்லப்படினும், விசாரணையின் முடிவில் அது நித்தியமாக விருப்பதாய்ப் பெறப்படுதலால் காரியமாகாதென்க. இவ்வாறு கொள்ளாது முத்தியைக் காரியமென்றே கொண்டால், யாது காரியம் அது நாசமுடையது என்னும் நியமப்படி முத்தியும் நாசமுடையதா யொழியுமென்க.

மூன்று காலத்தும் பொய்யென்று நிச்சயிக்கப்படாதது பாரமார்த்திக சத்தாம்; ஆத்மஞானத்தினால் பொய்யென்று நிச்சயிக்கத் தக்கது வியாவகாரிக சத்தாம்; ஆத்மஞான மில்லாமலே பொய்யென்று நிச்சயிக்கத்தக்கது பிராதிபாஸிக சத்தாம். பிரமம் பாரமார்த்திக சத்து; மாயையும் அதன் காரியவடிவ வுலகும் வியாவகாரிக சத்து; கட்டையிற் கள்வன், கயிற்றிற்பாம்பு முதலியவை பிராதிபாஸிகசத்து.

அ - கை.

விட்சேபத்தின் தன்மையைக் கூறல்.

எ— இனி விட்சேபசத்தியினிடத்தினுஞ் சத்ததன்மாத்திரையான ஆகாசம் பிறந்தது. ஆகாசத்தினும் பரிசதன்மாத்திரையான வாயு பிறந்தது. வாயுவினும் ரூபதன்மாத்திரையான அக்கினி பிறந்தது. அக்கினியினும் ரசதன்மாத்திரையான அப்புப் பிறந்தது. அப்புவினும் கந்ததன்மாத்திரையான பிருதிவி பிறந்தது. இந்தச் சூட்சும பஞ்சபூதத்திற்குக் காரணமா யிருக்கின்ற விட்சேபசத்தியினிடத்திலே தாமதத்திற் சத்துவம், தாமதத்தி லிராசதம் தாமதத்திற் றாமதமென்று அற்பங் கருவிருந்த படியி

ளாலே அதன் காரியமான இந்தத் தன்மாத்திரையான பஞ்சபூதங்களும் முக்குணத்துடனே பிறந்தன. இந்தப் பஞ்சபூதங்கள் தன்மாத்திரைக ளென்றும், அபஞ்சீகிருத பூதங்க ளென்றும், சூட்சுமபூதங்க ளென்றும், முக்குண பூதங்க ளென்றும் சாத்திரங்களிலே சொல்லப்படும்.

சூக்குமபூதவுற்பத்தி.

எ—(சூ-ரை). எச்சமயத்து ஈசுவரன் சீவர்களுக்குக் கன்மபலன் காடுக்கச் சன்முக (எதிர்முக) மாகின்றாரோ அச்சமயத்துச் சிருட்டி யுண்டாகின்றது. ஈசுவரன் சீவர்களுடைய கருமத்தையொட்டி உயர்ந்த அல்லது தாழ்ந்த போகங்களை யவர்கள் அனுபவிக்குமாறு சிருட்டி பண்ணுமிடத்து மூலப்பிரகிருதியின் விட்சேபசத்தியி னின்று சப்தகுணத்தோடுகூடிய சூக்கும ஆகாசமும், அவ்வாகாசத் தினின்று பரிசகுணத்தோடுகூடிய சூக்கும வாயுவும், அவ்வாயுவி னின்று ரூபகுணத்தோடுகூடிய சூக்கும தேயுவும், தேயுவினின்று ரசகுணத்தோடு கூடிய சூக்கும அப்புவும், அப்புவினின்று கந்த (வாசனைக்) குணத்தோடுகூடிய சூக்குமப்பிருதிவியும் உண்டாயின வென்பதாம். "ஈசுவரனது பார்வையினால் தமோகுணவடிவ பிர கிருதியானது ஆவரணசத்தி விட்சேபசத்தியென விரண்டாக வாயி ற்று. அந்த விட்சேபசத்தியே சூட்சும ஆகாயமாயிற்று. அந்த ஆகா யத்திலிருந்து வாயுவும், வாயுவிலிருந்து தேயுவும், தேயுவிலிருந்து அப் புவும், அப்புவிலிருந்து பிருதிவியு முண்டாயின. அவ்வைந்து பூதங் களுக்கும் சூட்சுமபூதங்கள், அபஞ்சீகிருதங்கள், தன்மாத்திரைகள் என்று பெயர்களுண்டு" என்று வாசுதேவமநநங் கூறுவதிங் கொப் பிட் டறியத்தக்கதாம்.

'சத்ததன்மாத்திரையான' என்பதற்குச் சப்த (ஒலிக்) குணத் தோடுகூடிய சூட்சுமபூதமான என்பது பொருள். 'பரிசதன்மாத்

திரையான' என்றற் றொடக்கத்தவைகளுக்கும் இவ்வாறே பொருள் கொள்க.

அற்பங் கருவிருந்த படியினாலே - சிறிது கருவாகத் தங்கியிருந்த படியினாலே.

அ - கை.

அந்தக்கரணத்தின் தன்மையைக் கூறல்.

அ—இந்தச் சூட்சுமபூதங்களினின்று சூட்சுமசரீரங்களுந் தூலபூதங்களும் பிறந்தன. அதெங்ஙனெனின்: — ஆகாச முதலான பஞ்சபூதங்களினுடைய சத்துவாம்சத்திலே பூதத்திற் கொவ்வொரு மாத்திரை யெடுத்து ஒன்றாகக் கூட்டிவைத்தது அந்தக்கரணம்.

இந்த அந்தக்கரணத்தி லாகாசத்தி னம்சங் கூடினதற் கடையாளம்: இந்த அந்தக்கரணமும் ஆகாசத்தைப் போலச் சகலமான கேள்விக்கு மிடங்கொடுத்துத் தரிக்கின்றது; இப்படித் தரிக்கின்ற விருத்திக்கு உள்ளமென்று பெயர்.

இந்த அந்தக்கரணத்தில் வாயுவி னம்சங் கூடினதற் கடையாளம்: இந்த அந்தக்கரணமும் வாயுவைப்போல அலைகிறது; இப்படி யலைகின்ற விருத்திக்கு மனமென்று பெயர்.

இந்த அந்தக்கரணத்தில் அக்கினியி னம்சங் கூடினதற் கடையாளம்: இந்த அந்தக்கரணமும் அக்கினியைப் போல இது இன்னதென்று விளக்குவிக்கிறது; இப்படி விளக்குவிக்கின்ற விருத்திக்குப் புத்தியென்று பெயர்.

இந்த அந்தக்கரணத்தில் அப்புவி னம்சங் கூடினதற் கடையாளம்: இந்த அந்தக்கரணமும் அப்புவைப்போல விடயங்களிற் பற்றி யிழுக்கின்றது; இப்படி யிழுக்கின்ற விருத்திக்குச் சித்தமென்று பெயர்.

இந்த அந்தக்கரணத்திற் பிருதிவியி னம்சங் கூடினதற் கடையாளம்: இந்த அந்தக்கரணமும் பிருதிவியைப் போலக் கடினமாக நின்று நானென்று அபிமானிக்கின்றது; இப்படி அபிமானிக்கின்ற விருத்திக்கு அகங்கார மென்று பெயர்.

சூட்சுமசரீரம்.

அ—(கு-ரை). தூல சரீரத்தைப்போன்று தூலமாய்த் தோன்றாமையினாலும் சூட்சுமபூதத்திலுண்டா யிருத்தலாலும் சூட்சுமசரீர மென்று சொல்லப்படுகின்றது. அந்தக்கரணம், ஞானேந்திரியம், வாயுக்கள், கன்மேந்திரியம் இவைகளின் சமுதாயம் சூட்சுமசரீரமாம். இது லிங்கசரீரமெனவும் நுண்ணுடம்பெனவும் அருவுடம்பெனவும் சொல்லப்படும். சுபாசுபக்கிரியைகளைச் செய்தல், சுகதுக்க வடிவ போகத்தை யனுபவித்தல், பரலோகத்திற்குப் போதல், இக லோகத்திற்கு வருதல், இராகத்துவேஷாதிகள், சமதமாதிகள், அந்த மந்த படுத்துவங்கள் இவை முதலியன சூட்சும சரீரத்தின் தர்மங்களாம். [இந்திரியங்கள் எவ்விதத்தாலும் தமது விஷயங்களைக் கிரகியாமலிருத்தல் அந்தமென்றும், சொற்பமாகக் கிரகித்தல் மந்தமென்றும், தெளிவாகக் கிரகித்தல் படுத்துவமென்றும் சொல்லப்படும்.] ஒவ்வொரு மாத்திரை - ஒவ்வொரு பகுதி. அம்சம் - கூறு.

அந்தக்கரணம்.

சூட்சுமபூதங்களின் சத்துவகுணத்தின் சமஷ்டியிலிருந் துண்டானது அந்தக்கரணமாம். இது உட்கருவியென்றும் சத்துவமென்

றும் சொல்லப்படும். உள்ளம், மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்னும் இவைகளின் சமுதாயம் அந்தக்கரணமாம்.

விருத்தி.

அந்தக்கரணத்தின் பரிணாமம் (திரிவு) விருத்தியாம். அது சுகம், துக்கம், காமம், திருப்தி, குரோதம், பொறை, தைரியம், அதைரியம், நாணம், பயம் முதலானவைகளாம். ஆயினும் இங்கு அந்தக்கரணத்தின் கேள்விக் கிடங்கொடுத்தல், நினைத்தல் முதலிய பரிணாமமே விருத்தியாம்.

உள்ளம்.

சகலமான கேள்விகளுக்கும் இடங்கொடுக்கும் அந்தக் கரணத்தின் விருத்தியை உள்ளமென்று கூறுவதே யன்றித் தேயுசு என்றுங் கூறுவர். இதற்கு அதிதேவதை - சதாசிவன்; ஸ்தானம் - உச்சி.

மனம்.

பதார்த்தத்தின் சங்கற்பவிகற்பவடிவ விருத்தி மனமாம். இதற்கு அதிதேவதை - சந்திரன்; ஸ்தானம் - கண்டம்.

புத்தி.

பதார்த்தத்தின் சொரூபத்தை நிச்சயிக்கும்வடிவ விருத்தி புத்தியாம். இதற் கதிதேவதை - பிரமன்; ஸ்தானம் - இருதயம்.

சித்தம்.

பதார்த்தத்தின் சிந்தனை (ஆலோசனை) வடிவ விருத்தி சித்தமாம். இதற்கு அதிதேவதை - விஷ்ணு; ஸ்தானம் - நாபி (கொப்பூழ்).

அகங்காரம்.

உடலை யானென் றபிமானிக்கும்வடிவ விருத்தி அகங்காரமாம். இதற்கு அதிதேவதை - உருத்திரன்; ஸ்தானம் - சர்வாங்கமும்.

"பஞ்சபூதங்களின் சத்துவ குணாம்சங்கள் சேர்ந்து அந்தக்கரணத்தை யுண்டுபண்ணுகின்றன. அந்தக்கரணம் ஞானத்திற்குக் காரணமாயிருக்கிறது. (விஷய) ஞானத்தினுற்பத்தி சத்துவ குணத்தினின்றுமுண்டாகின்றது. ஆதலால் அந்தக்கரணம் பூதங்களின் சத்துவ குண காரியமா யிருக்கிறது; பஞ்சபூதங்களின் காரியமான ஐந்து ஞானேந்திரியங்களுக்கும் சாதகமா யிருக்கிறது; ஆகையால் பஞ்ச பூதங்களும் சேர்ந்து தத்தம் சத்துவகுணங்களால் அந்தக்கரணத்தை யுண்டுபண்ணுகின்றன" என்று விசாரசாகரங் கூறுவதிங் கறியத்தக்கதாம்.

அ - கை.

ஞானேந்திரியத்தின் தன்மையைக் கூறல்.

கூ—இன்னும் ஆகாச முதலான பஞ்சபூதங்களினுடைய சத்துவாம்சத்திலே பூதந்திற் கொவ்வொரு மாத்திரை எடுத்துத் தனித்தனியே வைத்தது சுரோத்திராதி ஞானேந்திரியமென்று சொல்லப்படும்.

இதிற் சுரோத்திரம் ஆகாசத்தி னம்சமானபடியினாலே ஆகாசத்தின் குணமான சப்தமாத்திரத்தை யறியும்.

துவக்கு வாயுவி னம்சமானபடியினாலே வாயுவின் குணமான பரிசமாத்திரத்தை யறியும்.

சட்சு அக்கினியி னம்சமானபடியினாலே அக்கினியின் குணமான ரூபமாத்திரத்தை யறியும்.

சிங்நுவை அப்புவி னம்சமானபடியினாலே அப்புவின் குணமான ரசமாத்திரத்தை யறியும்.

ஆக்கிராணம் பிருதிவியி னம்சமானபடியினாலே பிருதிவியின் குணமான கந்தமாத்திரத்தை யறியும்.

இப்படி ஐந்து மொன்றோடொன்று கூடாதபடியினாலே ஒன்று மற்றொன்றின் குணங்களைக் கிரகிக்க வழியாது. அந்தக்கரணத்தி லைந்துமாத்திரையு மொன்றாய்க் கூடினதுகொண்டு ஐந்திந்திரியத்தினாலும் ஐந்து விடயத்தையும் அறியும். இந்தச் சத்துவ குணத்திலுண்டான அந்தக்கரண மைந்தும், ஞானேந்திரிய மைந்தும் ஆகப் பத்தும் சாத்விகாம்சமானபடியினாலே ஞானசாதனமாயின.

ஞானேந்திரியம்.

௧—(௩-ரை). சூட்சுமபூதங்களின் சத்துவகுணத்தின் வியஷ்டியிலிருந் துண்டானது ஞானேந்திரியமாம். சரீரத்திலுள்ள பொறிகளுடன் உற்பூதமாகாமற் கூடி வெளிவிஷயங்களை யறிவதற்குச் சாதனமா யிருப்பது ஞானேந்திரிய மெனப்படும். உற்பூதம் - வெளிப்பட்டுத் தோன்றல். ஞானசாதனம் – அறிகருவி.

ஞானேந்திரியங்களின் தொழில், அதிதெய்வம், ஸ்தானம் என்பன வருமாறு.

ஞானேந்திரியம்.	தொழில்.	அதிதெய்வம்.	ஸ்தானம்.
சுரோத்திரம்	கேட்டல்	திக்கு	காது
துவக்கு	பரிசித்தல்	வாயு	உடம்பு அல்லது தோல்
சட்சு	காண்டல்	சூரியன்	கண்
சிங்குவை	ருசித்தல்	வருணன்	நா
ஆக்கிராணம்	மோத்தல்	அசுவினிதேவதை	மூக்கு

“ ஒவ்வொரு பூதத்தினுடைய சத்துவகுணாம்சத்தி னின்றும் பஞ்சஞானேந்திரியங்க ளுண்டாகின்றன. ஆகாயத்தின் சத்துவ குணத்தினின்றும் சுரோத்திரமும், வாயுவின் சத்துவகுணத்தினின்

றும் துவக்கும், தேயுவின் சத்துவகுணத்தினின்றும் சட்சும், அப்புவின் சத்துவகுணத்தினின்றும் சிங்ஙுவையும், பிருதிவியின் சத்துவகுணத்தினின்றும் கிராணமு முண்டாகின்றன. இவ்வைந்தும் ஞானத்திற்குச் சாதனமா யிருப்பதால் ஞானேந்திரியங்களென்று சொல்லப்படுகின்றன. (விஷய) ஞானம் சத்துவகுணத்தினு லுண்டாவதால் இவ்வைந்தும் பூதங்களது சத்துவ குணத்தினு லுண்டாவதாகச் சொல்லப்படுகின்றன. சுரோத்திரேந்திரியம் ஆகாயத்தின் குணத்தை (சத்தத்தை) யறிவதால் ஆகாயத்தினின்று முண்டானதாகச் சொல்லப்படுகிறது. இதுபோன்று எவ்வெப் பூதத்தின் குணத்தை யெவ்வெவ்விந்திரிய மறிகின்றதோ அவ்வப் பூதத்தினின்றும் அவ்வவ் விந்திரிய முண்டானதாகச் சொல்லப்படும்'' என்று விசாரசாகரங் கூறுவ திங்கறியத்தக்கதாம்.

அ - கை.

பிராணாதிவாயுவின் தன்மையைக் கூறல்.

க0—இன்னும் ஐந்து பூதத்தினுடைய இராசதாம்சத்திலே பூதத்திற் கொவ்வொரு மாத்திரை யெடுத்து ஒன்றாகக் கூட்டிவைத்தது வியானாதி பஞ்சவாயுக்களாயிற்று.

இதில் வியானவாயு, ஆகாசத்தி னம்சமானபடியினாலே ஆகாசத்தைப் போலச் சர்வாங்கமும் வியாபித்திருக்கும்.

பிராணவாயு, வாயுவி னம்சமானபடியினாலே வாயுவைப்போல இருதயத்தி லிருந்து நாசியாதிபரியந்தம் அலையும்.

அபானவாயு, அக்கினியி னம்சமான படியினாலே அக்கினியைப்போலச் சாடராக்கினியாக வுஷ்ணித்துக்

கொண்டு குதத்தைப்பற்றி நின்று உண்ட அன்ன பானாதி களைச் சீரணிப்பிக்கும்.

சமானவாயு, அப்புவி னம்சமானபடியினாலே சரீர நடு வான நாபித்தானத்தினின்று உண்ட அன்னபானாதிகளைச் சகல நாடிகளிலும் அப்புவைப்போல இழுக்கும்.

உதானவாயு, பிருதிவியி னம்சமானபடியினாலே கண் டத்தைப்பற்றி நின்று பிருதிவியைப்போலக் கடினயாக நின்று கடையும்.

இந்தப் பஞ்சவாயுக்களையு மல்லாமல் வாந்தி பண்ணி வைக்கின்றவன் நாகனென்றும், இமைத்து விழிக்கின்ற வன் கூர்மனென்றும், குறுகுறாத்துத் தும்முகின்றவன் கிரிகரனென்றும், கொட்டாவிக்கொள்ளுகின்றவன் தேவ தத்தனென்றும், வீங்குவிக்கின்றவன் தனஞ்சய னென் றும், வேறே ஐந்துவாயுக்க ளுண்டென்று சிலர் சொல் லுவர். இந்த வைந்தும் பிராணனுடைய தொழிலானபடி யினாலே வேறல்ல.

வியானாதி வாயுக்கள்.

க0—(சூ-ரை). சூட்சுமபூதங்களின் இராசத குணத்தின் சமஷ்டியிலிருந்துண்டானது வியானாதி வாயுக்களாம். வாயு-காற்று. வனம் (காடு) என்றாற்போல்வது சமஷ்டி. அநேக பதார்த்தங்கள் (அநேக மாக விஷயமாகாமல்) ஒன்றாக (ஒரு) புத்திக்கு விஷயமாதல் சம ஷ்டியாம்.

வியானன்.

சர்வாங்கத் (உடம்பு முழுவ) திலுமிருந்து தேகத்தை நிறுத்து விப்பது வியானவாயுவாம். இதற் கதிதேவதை விசிட்டன்.

பிராணன்.

இருதயத்திலிருந்து உசுவாச நிசுவாசங்களைச் செய்வது பிராண வாயுவாம். இதற்கதிதேவதை விசுவயோனி.

அபானன்.

குதத்திலிருந்து மல மூத்திரங்களைக் கழியச்செய்வது அபான வாயுவாம். இதற்கதிதேவதை விசுவகர்மா.

சமானன்.

நாபியிலிருந்து உண்ட அன்னசாரத்தைச் சர்வாங்கத்திற்கும் பகுத்துக் கொடுப்பது சமானவாயுவாம். இதற்கதிதேவதை அயன்.

உதானன்.

கண்டத்திலிருந்து வாந்தி செய்விப்பது உதானவாயுவாம். இதற்கதிதேவதை சயன்.

வியானுதி பஞ்சவாயுக்களே யன்றி நாகன், கூர்மன், கிரிகரன், தேவதத்தன், தனஞ்சயன் என்னும் வாயுக்களைந்தும் வாக்காதி கன்மேந்திரியங்களைத் தொழிற்படுத்துவதற்குக் காரணமா யிருக்கின்றன என்றும், வைரம்பன், முக்கியன், பிரபஞ்சனன், அந்தரியாமி, மகாப்பிராணன் என்னும் வாயுக்களைந்தும் சீவ சம்பந்தமாய் அந்தக்கரணத்தைத் தொழிற்படுத்துவதற்குக் காரணமா யிருக்கின்றன என்றும் கூறுவாருமுண்டு.

வியானுதி, நாகாதி, வைரம்பனுதியாகக் கொள்ளுமிடத்து வியானுதி ஆப்பியந்தர (உள்) வாயு என்றும், நாகாதி பாகிய (வெளி) வாயு என்றும், வைரம்பனுதி சீவ சம்பந்தவாயு என்றும் சொல்லப்படும். நாகாதிகள் கன்மேந்திரியத்தையும் வைரம்பனுதி அந்தக்கரணத்தையும் தொழிற்படுத்துகின்றன என்றதனுல் வியானுதி ஞானேந்திரியத்தைத் தொழிற்படுத்துகின்றன என்று கொள்க.

'பஞ்சபூதங்களின் சேர்க்கையான ரஜோகுணம்சத்தினின்றும் பிராணனுற்பத்தி யாகின்றது. இப்பிராணன் கிரியா (தொழில்) பேதத்தினுலும் ஸ்தான (இட) பேதத்தினுலும் ஐந்துவிதமா யிருக்கின்றது. எதற்கு இருதயம் ஸ்தானமோ பசி தாகம் கிரியையோ அதற்குப் பிராணனென்று பெயர். எதற்குக் குசம் ஸ்தானமோ மூத்திர விஸர்சனம் கீழ்நோக்கம் கிரியையோ அதற்கு அபானன் என்று பெயர். எதற்கு நாபி ஸ்தானமோ எது அன்னபானுதிகள் பசன (சீரண) மாம்படி சமப்படுத்துகிறதோ அதற்குச் சமானன் என்று பெயர். எதற்குக் கண்டம் ஸ்தானமோ சுவாசம் கிரியையோ அதற்கு உதானன் என்று பெயர். எதற்குச் சர்வாங்கமும் ஸ்தானமோ அன்னபானுதிகளின் ரசத்தைச் சகல நாடிகளிலும் இழுத்துக்கொண்டு போகுதல் கிரியையோ அதற்கு வியானன் என்று பெயர்'' என்று விசாரசாகரங் கூறுவதிங்குக் கவனித்துணரத்தக்கதாம்.

அ - கை.

கன்மேந்திரியத்தின் தன்மையைக் கூறல்.

கக—இன்னும் ஆகாசமுதற் பஞ்ச பூதங்களினுடைய இராசதாம்சத்திலே பூதத்திற் கொவ்வொரு மாத்திரை யெடுத்துத் தனித்தனியே வைத்தது வாக்காதி கன்மேந்திரியமென்று சொல்லப்படும்.

இதில் ஆகாசத்தி னிடமாக வாக்கு வசனிக்கும்.

வாயுவினிடமாகப் பாணி யிடுதலேற்றல் செய்யும்.

அக்கினியினிடமாகப் பாதம் நடக்கும்.

அப்புவினிடமாகப் பாயுரு மலசலாதிகளை வெளியிலே யிழுக்கும்.

பிருதிவியினிடமாக வுபத்தஞ் சுகத்தைப் பண்ணும்.

இவ்வைந்தும் தனித்தனியே யிருந்தது கொண்டு மறு தொழிற் செய்யமாட்டா. வியானுதி வாயுக்கள் ஐந்துமா த்திரையு மொன்றாய்க் கூடினதுகொண்டு கன்மேந்திரிய மைந்தின் வழியினுலும் ஐந்து தொழிலையுஞ் செய்து முடிக்கின்றன. இந்த வாயுக்களைந்தும் ,கன்மேந்திரிய மைந்தும் ஆகப் பத்தும் இராசதாம்சமானபடியினுற் கிரி யாசாதனமாயின.

கன்மேந்திரியம்.

கக.—(சூ - ரை). சூட்சும பூதங்களின் ரஜோகுணத்தின் விய ஷ்டியிலிருந் துண்டானது கன்மேந்திரியமாம்.

மரம் என்றாற்போல்வது வியஷ்டியாம்.

அநேக பதார்த்தங்கள் அநேக (பல) புத்திக்கு விஷயமாதல் வியஷ்டியாம். சரீரத்திலுள்ள வாய் முதலியவைகளுடன் அநுற் பூதமாகக் கூடி வசனித்தலாதி தொழிலியற்றுவதற்குச் சாதனமா யிருப்பது கன்மேந்திரியமெனப்படும். அநுற்பூதம்-வெளிப்படாமை.

ஸ்திரீயினது யோனியிலும் புருஷனுடைய மாணியிலு முள்ள விஷயாநந்தத்திற்குச் சாதனமான இந்திரியம் உபஸ்தமாம். கிரியா சாதனம்—தொழிற்கருவி.

கன்மேந்திரியங்களின் தொழில், அதிதெய்வம், ஸ்தானம் என்பன வருமாறு:—

கன்மேந்திரியம்.	தொழில்.	அதிதெய்வம்.	ஸ்தானம்.
வாக்கு	வசனித்தல்	அக்கினி	வாய
பாணி	இடுதல் ஏற்றல்	இந்திரன்	கை
பாதம்	நடத்தல்	வாமனன் (விஷ்	கால்
	[ல்	ணு) சூரியனுமாம்	
பாயுரு	மலசலாதி விடுத	பிரஜாபதி (பிரம	குதம் [பெண்குறி
உபத்தம்	சுகஞ்செய்தல்	யமன் [ன்	குய்யம்-ஆண்குறி

"ஒவ்வொரு பூதத்தின் ரஜோகுணாம்சத்தினின்றும் ஒவ்வொரு கன்மேந்திரியமு முண்டாகின்றது. ஆகாசத்தின் ரஜோகுணத்தினின்றும் வாக்கும், வாயுவின் ரஜோகுணத்தி னின்றும் பாணியும், அக்கினியின் ரஜோகுணத்தி னின்றும் பாதமும், அப்புவின் ரஜோகுணத்தினின்றும் உபஸ்தமும், பிருதிவியின் ரஜோகுணத்தி னின்றும் குதமும் உண்டாகின்றன. கன்மம் என்றால் கிரியை. இப்பஞ்சேந்திரியங்களும் கிரியைகளுக்குச் சாதனமா யிருப்பதால் கன்மேந்திரியங்களென்று சொல்லப்படுகின்றன. கிரியை (தொழில்) ரஜோகுணத்தி லுண்டாவதால் பூதங்களுடைய ரஜோகுணத்தினின்றும் கன்மேந்திரியங்களின் உற்பத்தி சொல்லப்பட்டது" என்று விசாரசாகரங் கூறுவதிங் கொப்பிட் டறியத்தக்கதாம்.

அ - கை.

சூட்சுமசரீரத்தின் தன்மையைக் கூறல்.

கஉ.—அந்தக்கரணம்-ரு-ம், ஞானேந்திரியம்-ரு-ம், வாயுக்கள்-ரு-ம், கன்மேந்திரியம்-ரு-ம், ஆக-உ0-தத்துவமும் சூட்சும சரீரமென்று சொல்லப்படும். இந்தச் சூட்சும சரீரத்தை மாயாப் பிரதிபிம்பராகவிருக்கின்ற ஈசுரன் அவித்தையாப் பிரதிபிம்பரா யிருக்கின்ற சீவருக்கும் பேருக்கொவ்வொரு சரீரஞ் சிருட்டித்துக் கொடுத்தார். அப்போது பஞ்சபூதத்தினுடைய சாத்விகாம்சமும் இராசதாம்சமுஞ் செலவழிந்தன. தாமதகுணமாத்திரஞ் சேடித்தது. சூட்சும சரீரம் வாங்காத சீவருக்கெல்லா மின்னுமொரு சிருட்டிக் காகட்டுமென்று நிறுத்தினார். இப்படிச் சூட்சும சரீரஞ் சொல்லப்பட்டது.

கஉ.—(கு - ரை). பரிமேலழகர் திருக்குறளின் "மற்றுந் தொடர்பா" டென்னுங்குறளின் விசேடவுரையில் "அரு (சூக்கும) வுடம்

யாவது பஞ்சுவகை யிந்திரிய வுணர்வோடும் ஐவகை வாயுக்களோடும் காமவினைவிளைவுகளோடும் கூடிய மனம்; இது நுண்ணுடம்பெனவும் படும்'' என்பர்.

சேடித்தது - மிகுந்துநின்றது.

பரஸ்பரம் தம்முள் பின்னூராய்ச் சிருஷ்டிக்கப்படாதவராய்ச் சுக துக்கங்கட் கேதுவான இருவினை (நல்வினை தீவினை) களைச் செய்பவரா யுள்ளவர்கள் ஜீவர்களாதலின், அவர்கள் இருவினையின் பயனான சுக துக்கங்களை யநுபவித்தற்குக் கருவியான சூக்கும சரீரத்தையும் அவைகள் புலப்படுதற் கிடமான ஸ்தூல சரீரத்தையும் அடைதற்கு உரியவர்களாவர். அவர்கள் அநாதியா யிருத்தலால் அவர்களுக்கு அச்சரீரங்கள் தொடர்ச்சியாய் வருதலும் போதலுமா யிருப்பனவாம். இவ்விரண்டனுள் சூக்கும சரீரம் சிருட்டிதோறும் ஈசுவரனால் ஒவ்வொன்றாகப் படைத்துச் சீவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படுகின்றது; மற்றது பிராரத்தத்தின் பயனை யநுபவித்தற்காகப் படைத்துக் கொடுக்கப்படுகின்றது. பின்னதாகிய ஸ்தூலசரீரம் சூக்குமசரீரம்பெற்றவர்களுக்கே கொடுக்கப்படும். முன்னதாகிய சூக்குமசரீரமோ கன்மபலத்தை யநுபவித்தற்குரிய பக்குவம்வாய்ந்தவர்களுக்கே கொடுக்கப்படும். இவ்வாறு சரீரத்தைப் பெற்றுவரும் சீவர்களில் கர்மபலத்தை யநுபவித்தற்குரிய பக்குவம் வாராதுள்ளவர்கள் சிருட்டிக்காலத்துச் சூக்குமசரீரத்தைப் பெறுதற்குத் தகுதியில்லாதவரா யிருத்தலால், அவர்களுக்கு ஈசுவரன் கர்மபலத்தை யநுபவித்தற்குரிய பக்குவம் வரும் சிருட்டியில் சூக்குமசரீரம் படைத்துக்கொடுத்தல்பற்றிச் 'சூட்சுமசரீரம் வாங்காத சீவருக்கெல்லா மின்னுமொரு சிருட்டிக் காகட்டுமென்று நிறுத்தினார்.' என்று கூறப்பட்டது.

சீவர்களது கர்மம்: சஞ்சிதம், ஆகாமியம், பிராரத்தமென மூன்று வகையாம். அவற்றுள் சென்ற ஜன்மங்களிற் செய்யப்பட்டுப் பயனையாரம்பஞ் செய்யாமலிருக்கிற கர்மம் சஞ்சிதமாம்; இந்த வர்த்தமான

(தற்காலத்துள்ள) ஜன்மத்திற் செய்யும் (எதிர்காலத்துப் பயனைக் கொடுப்பதாகிய) கர்மம் ஆகாமியமாம்; சென்ற ஜனனங்களிற் செய்து (இந்த) வர்த்தமான ஜன்மத்திற்குக் காரணமாயுள்ள கர்மம் பிராரத்த மாம். இம்மூவகைக் கர்மங்களில் ஆகாமியம் பயனை யாரம்பஞ் செய்யாது அந்தக்கரணத்தை யுபாதியாகவுடைய சாட்சியி(கூடஸ்த)னிடத்துக் கற்பிதமாயுள்ள அஞ்ஞானத்தின் ஆவரணசத்திவடிவக் களஞ்சியத்தி லிருக்கும்போது சஞ்சிதமெனப்படுகின்றது. ஆகாமியம் (அகங்காரத்திற்குச் சாட்சியினோடுள்ள தாதாத்மிய மென்னும்) பிரமஜ தாதாத்மியத்திலிருக்கும். பிராரத்தம் அஞ்ஞானத்தின் விட்சேப சத்திவடிவ ஆசிரயத்திலிருக்கும்.

அ - கை.

தூலபூதத்தின் தன்மையைக் கூறல்.

கங.—இனித் தூலபூத வுற்பத்தி சொல்லுகிறோம்; அதெங்ஙனெனில்:—மிஞ்சின தாமசமாயிருக்கின்ற ஐந்து பூதத்தையு மொன்றிரண்டாகப் பகுத்து முதற்பாதி யைந்தையு மொன்றை நாலாக்கி யிரண்டாம்பாதி யைந்தனுள் தன்னம்சத் (பாகத்) துடனே கூட்டாமல் மற்ற நாலு பூதத்துடனும் பூதத்திற் கரைக்கால் (ஒன்றிலெட்டி லொருபாக) மாத்திரையாகக் கொடுக்கிறது பஞ்சீகரணமென்று சொல்லப்படும்.

இப்படிப் பஞ்சீகரணம் பண்ணின தூல பூதங்களிலே ஆகாசத்திலே பரிச ரூப ரச கந்தமாகிய நான்கு குணமும் வியாப்பியமான (வெளிப்படா தடங்கியிருக்கின்ற) படியினால் அதிருசியமாய்ப் (இந்திரியத்திற்கு விஷயமாகாது) போக நிசகுணமாகிய சப்தமும், வாயுவிலே ரூப ரச கந்த

மாகிய மூன்று குணமும் வியாப்பியமானபடியினால் அதி ருசியமாய்ப் போகக் காரணகுணமாகிய சப்தமும் நிசகு ணமாகிய பரிசமும், அக்கினியிலே ரச கந்தமாகிய விரண்டு குணமும் வியாப்பியமானபடியினால் அதிருசியமாய்ப்போ கக் காரணகுணமாகிய சப்த பரிசமும் நிசகுணமாகிய ரூபமும், அப்புவிலே கந்தகுணம் வியாப்பியமானபடியி னால் அதிருசியமாய்ப்போகக் காரணகுணமாகிய சப்த பரிச ரூபமும் நிசகுணமாகிய ரசமும், பிருதிவியிலே கார ணகுணமாகிய சப்த பரிச ரூப ரசமும் நிசகுணமாகிய கந்தமும் தோன்றின.

பஞ்சீகரணவகை.

கரு.—(உ - ரை). ஆகாசத்தை யிரண்டுபாகமாக்கி, ஒருபாகத் தை யுள்ளவாறு வைத்து மற்றைப்பாகத்தை நான்குபாகஞ் செய்தும், வாயுவை யிரண்டுபாகமாக்கி ஒருபாகத்தையுள்ளவாறு வைத்து மற்றை ப் பாகத்தை நான்குபாகஞ் செய்தும், தேயுவை யிரண்டு பாகமாக்கி ஒருபாகத்தை யுள்ளவாறு வைத்து மற்றைப் பாகத்தை நான்குபாகஞ் செய்தும், அப்புவை யிரண்டுபாகமாக்கி ஒருபாகத்தை யுள்ளவாறு வைத்து மற்றைப் பாகத்தை நான்குபாகஞ் செய்தும், பிருதிவியை யிரண்டுபாகமாக்கி ஒருபாகத்தை யுள்ளவாறு வைத்து மற்றைப் பாகத்தை நான்குபாகஞ் செய்தும் விட்டால் ஒவ்வொரு பூதமும் ஐந்தைந்து பகுப்பினதாம். இப்பூதங்களுள் ஆகாயத்தின் அரைப் பாகத்தோடு அதனது மற்றை யரைப்பாகத்தின் நான்கையுஞ் சேர்க் காமல் ஒன்றை வாயுவின் அரைப்பாகத்தோடும், மற்றொன்றைத் தேயு வின் அரைப்பாகத்தோடும், இன்னொன்றை யப்புவின் அரைப்பாகத் தோடும், பிறிதொன்றைப் பிருதிவியின் அரைப்பாகத்தோடுஞ் சேர்த் தல்வேண்டும்.

இவ்வாறே வாயுவின் அரைப்பாகத்தோடு அதனது மற்றை யரைப்பாகத்தின் நான்கையும் சேர்க்காமல் ஆகாய முதலியவற்றின் அரைப்பாகத்தோடும், தேயுவின் அரைப்பாகத்தோடு அதனது மற்றையரைப்பாகத்தின் நான்கையுஞ் சேர்க்காமல் ஆகாய முதலியவற்றின் அரைப்பாகத்தோடும், அப்புவின் அரைப்பாகத்தோடு அதனது மற்றை யரைப்பாகத்தின் நான்கையுஞ் சேர்க்காமல் ஆகாய முதலியவற்றின் அரைப்பாகத்தோடும், பிருதிவியின் அரைப்பாகத்தோடு அதனது மற்றையரைப்பாகத்தின் நான்கையுஞ் சேர்க்காமல் ஆகாயமுதலியவற்றின் அரைப்பாகத்தோடும் சேர்த்தல்வேண்டும். இவ்வாறு சேர்த்தல் தான் பஞ்சீகரணம். இவ்வாறு பஞ்சீகரணஞ் செய்துள்ள பூதம் ஸ்தூலபூத மெனப்படுகிறது. ஒவ்வொரு ஸ்தூல பூதத்திலும் தனது சூட்சும பூதத்தின் அம்சம் அரைப்பாகமாகவும் இதர சூட்சும பூதங்களின் அம்சம் அரைப்பாகமாகவு மிருக்கும்.

"ஐந்துபூ தமும்பத் தாக்கி யவைபாதி நந்நான் காக்கி, நந்துதம் பாதி விட்டு நான்கொடு நான்குங் கூட்ட, வந்தன தூல பூதம்" என்று கைவல்லியங் கூறுவதிங் கறியத்தக்கதாம்.

பூதத்தின் குணவகை.

ஆகாயத்திற்குச் சத்தமும், வாயுவிற்குச் சத்தமும் பரிசமும், தேயுவிற்குச் சத்தமும் பரிசமும் ரூபமும், அப்புவிற்குச் சத்தமும் பரிசமும் ரூபமும் ரசமும், பிருதிவியிற்குச் சத்தமும் பரிசமும் ரூபமும் ரசமும் கந்தமும்வெளிப்பட்ட குணங்களாம். ஆகாயத்திற்குச் சத்தமும், வாயுவிற்குப் பரிசமும், தேயுவிற்கு ரூபமும், அப்புவிற்கு ரசமும், பிருதிவிக்குக் கந்தமும் விசேடகுணமாம். "பூதத்தன்மையாவது பகிரிந்திரியத்தால் கிரகிக்கப்படும் விசேடகுண முடைமை" என்று தர்க்காமிர்தங் கூறுகின்றது.

பூதங்களின் குணம், வியாபாரம், தர்மம், அதிதேவதை யென்பன வருமாறு.

பூதம்.	குணம்.	வியாபாரம்.	தர்மம்.	அதிதேவதை
ஆகாயம்	சத்தம்	இடங்கொடுத்தல்	வெளி	சதாசிவன்
வாயு	சத்தம் பரிசம்	உலர்த்தல்	பரிசம்	மகேசன்
தேயு	சத்தம் பரிசம் ரூபம்	பாகமாக்கல்	வெப்பம்	உருத்திரன்
அப்பு	சத்தம் பரிசம் ரூபம் ரசம்	பிண்டீகரித்தல் (திரட்டல்)	நெகிழ்ச்சி	விஷ்ணு
பிருதிவி	சத்தம் பரிசம் ரூபம் ரசம் கந்தம்	பொறுத்தல்	கடினம்	பிரமன்

அ - கை.

தூலசரீரத்தின் தன்மையைக் கூறல்.

கச.—சூட்சும பூதத்திலிருந்து சூட்சுமசரீரம் பிறந்தாற்போலப் பஞ்சீகரணம் பண்ணின தூலபூதத்தினின்றும் ஆறுதத்துவமாய் நால்வகைப் பிறப்பாய் மூவகைச் சாதியாயிருக்கின்ற தூலசரீரங்கள் பிறந்தன.

கச.—(கு - ரை). பஞ்சீகரணம் பண்ணின - சூட்சுமபூதங்களின் கலப்பாலுண்டாயதான.

தத்துவம் - பதார்த்தம். பதத்தாற் பெயரிட்டு வழங்குந் தன்மையது பதார்த்தமாம்.

கரு.—இதிலாறுதத்துவமாவ தேதென்றால்:—சர்மம், உதிரம், மாமிசம், சநாயு, அத்தி, மச்சை இந்த ஆறுவகையுந் தூலசரீரம்.

நால்வகைத் தோற்றமாவ தேதென்றால்:—சராயுசம், அண்டசம், சுவேதசம், உற்பிசம் ஆக நாலு.

மூன்று சாதியேதென்றால்:—இகலோக பரலோகபுத்தி (இவ்வுலகத்தி னியல்பையும் சுவர்க்காதி யுலகத்தினியல்பையும் ஆராய்ந்தறியும் மனவுணர்ச்சி) இருவகையுங் கொடுக்கின்ற மாநுடசரீரம் உத்தமசாதி. பரலோக புத்தியை மறைத்து இகலோக புத்திமாத்திரம் அறிகின்ற பசு பட்சி முதலானவை மத்திமசாதி. இரண்டு லோகத்துப் புத்தியையும் மறைத்திருக்கின்ற மரங் கொடி செடி அதன்மசாதி. இப்படிப் பிருதிவி தத்துவமாயிருக்கின்ற பூலோகத்திற் கண்டாற்போல அப்பு அக்கினி வாயு ஆகாசமெனப்பட்ட தத்துவங்களிலும், நிரை நிரையே (முறை முறையே) பிதிர்லோக தெய்வலோக யட்ச கந்தருவலோக சித்தர்லோகங்களிலும் தோன்றுகிற நட்சத்திரம் சந்திரன் முதலான பிதிர்க்கள், சூரியன் முதலான தேவதைகள், கந்தருவர், சித்தரென்னப்பட்டவையெல்லாம் உத்தமசரீரம். காமதேனு, அயிராவதம், அன்னம், கருடன் முதலாயின மத்திமசரீரம். கற்பகவிருட்சம் பாரிசாத முதலாயின அதன்மசரீரம்.

தூலசரீரம்.

கரு.—(ரு - ரை). சர்மம் (தோல்), உதிரம் (இரத்தம்), மாமிசம் (சதை-இறைச்சி), சநாயு (நரம்பு), அத்தி (எலும்பு), மச்சை (கொழுப்பு) என்னும் இவைகளா லாக்கப்பட்டது தூலசரீரமாம். "தாய்தந்தைக ளுட்கொள்ளும் உணவினால் ஆறுகோசத்தையுடைய சரீரமுண்டாகின்றது. நரம்பு, எலும்பு, சுவேதநீர் (என்னும்) இவைகள் பிதாவினிடத்திருந்தும்; தோல், மாமிசம், இரத்தம் (என்னும்) இவைகள் மாதாவினிடத்திருந்து முண்டாகின்றன" என்று சிவகீதை ஒன்பதாவதத்தியாயத்திற் கூறுகின்றது. தோல், இரத்தம், இறைச்சி, மேதை (மூளை), எலும்பு, மச்சை, சுவேதநீர் என்னும் எழுவகைத் தாதுக்களால் உயிர்க்கிடமாக உடம்பு இயற்றப்பட்டிருக்கிறது என்று கூறுவாருமுளர். ஸ்தம்பம் (தூண்) போன்று பிரத்தியட்சப்பிரமாணத்திற்கு விஷயமாயும் சர்மம் முதலியவைகளால் ஆக்கப்பட்டு (உறுப்புகளை யுடையதாயு) மிருப்பது ஸ்தூலசரீரமாம். இதுவே ஜீவன் சுகதுக்கவடிவ போகங்களை யனுபவிப்பதற்கு இடம். இதனுடைய தர்மங்கள் பெயர், ஜாதி, நிறம், சம்பந்தம், பரிமாணம் (அளவு), பிறப்பிறப்பு முதலானவைகளாம். "சரீரம் ஆன்மாவின் போகத்திற் கிடம். எதனால் வரைந்துகொள்ளப்பட்ட ஆன்மாவிற்குப்போகம் நிகழும், அது போகத்திற்கிடம்; அதுவே சரீரமென்பதாம். போகமாவது இன்பத்துன்பங்கள் புலப்பட (விளங்க)த் தோன்றல்" என்று தருக்கநூல் கூறுகின்றது.

தன்னைப்பற்றி வருவனவும், பிறவுயிர்களைப்பற்றி வருவனவும் தெய்வத்தைப்பற்றி வருவனவுமாகிய மூவகைத் துன்பங்களும் இதற்கேயாம். தன்னைப்பற்றிவருவன (தேகத்தைப்பற்றி வரும்) தலைவலி, கால்வலி முதலான துன்பங்கள். பிறவுயிர்களைப்பற்றிவருவன புலி, சிங்கம், பாம்பு முதலியவைகளா லுண்டாகும் துன்பங்கள். தெய்வத்தைப்பற்றிவருவன (தெய்வத்தினால்) இடிவிழுதல் புயு

லடித்தல் முதலியவைகளா லுண்டாகுந் துன்பங்கள். இவை முறை யே அத்தியாத்மிகதுக்கம், ஆதிபௌதிகதுக்கம், ஆதிதைவீக துக்க மெனப்படும். இவ்வாறன்றி ஆத்மாவிற்கு ஸ்தூலதேகத்தினு லுண் டாகின்ற வாதபித்த சிலேத்துமங்களா லுண்டாகின்ற சுரம் முதலிய வியாதிகளும் தேகத்திலுண்டாகின்ற துர்க்கந்தம் குரூபம் முதலான வைகளும் அத்தியாத்மிகம் என்றும், ஆத்மாவிற்குச் சூட்சுமதேகத் தினு லுண்டாகின்ற காமக்குரோத முதலியவைகளும் சாந்திதாந்தி முதலியவைகளும் ஆதிதைவீகம் என்றும், ஆத்மாவிற்குக் காரண தே கத்தினு லுண்டாகின்ற தன்னையும் பகவானையுமறியாத மாயாகாரிய மென்னும் அஞ்ஞானம் அதிபௌதிகம் என்றும் கூறுதலுமுண்டு.

நால்வகைத் தோற்றம்.

(1) சராயுஜம்—கருப்பையிற் பிறப்பது; மான், ஆடு, ஆனை, மனிதன் முதலானவையாம்.

(2) அண்டஜம்—முட்டையிற் பிறப்பது; பட்சி, பாம்பு முத லானவையாம்.

(3) சுவேதஜம்—வியர்வையிற் பிறப்பது; பேன், கொசுகு, புழு முதலானவையாம்.

(4) உத்பிஜம்—நிலத்திற் பிறப்பது; மரம், செடி, புல், பூண்டு, முதலானவையாம். [வித்தினின்று பூமியைப் பிளந்துகொண்டு வெளிப்படும் தாவரபேதம் உத்பிஜம் என் றறிதல்வேண்டும்.]

இவையன்றி மாநஸம் என்பதொன்று முண்டு. மனச் சங்கற்பத் தாலுண்டான தேவராதியோர் மாநஸராவர். பிருகு, புலஸ்தியர் முதலியோர் மாநஸர்.

சாதி.

பலவற்றைத் தொடர்ந்து ஒன்றாய்த் தோன்றுந் தன்மையது சாதியாம். சாதியெனினும் தன்மையெனினும் துவம் எனினும் ஒக்கும்.

உத்தமசாதி.

மக்களே இம்மைப்பயன், மறுமைப்பயன், வீட்டின்தன்மை யென்னு மூன்றனையு மறிதற் குரியவர்களா யிருத்தல்பற்றி 'மாநுட சரீரம் உத்தமசாதி' என்று முற்கூறப்பட்டது. "மக்க டாமே யாறறி வுயிரே" என்று தொல்காப்பியங் கூறுகின்றது.

மாநுட சரீரம் மிச்ரகர்மத்தினு லுண்டாகின்றது. [புண்ணிய கருமமும் பாவகருமமு மிகுதி குறைவின்றிச் சமமாய்க் கலப்புற் றுள்ள நிலைமை மிச்ரமாம்.] இது உத்கிருஷ்டம், மத்திமம், சாமா னியம் என மூன்றுவகையாம்.

நிஷ்காம புண்ணியகர்ம பலத்தினுல் சித்தசுத்தி வந்து, சித்த சுத்தி வாயிலாகச் சாதனசதுஷ்டய சம்பத்தி வந்து, சாதனசதுஷ் டயசம்பத்திவாயிலாகச் சற்குரு லாபமுண்டாகி, சற்குருலாப வாயி லாகச் சிரவண மனன நிதித்தியாசனமுண்டாகி, சிரவண மனன நிதி த்தியாசன வாயிலாக அபரோட்சஞானம் வந்து, அபரோட்சஞான வாயிலாகச் சீவன்முக்தி சுகத்தைப் பெறும் சரீரப்பிராப்தி மிச்ர வுத்கிருஷ்ட கருமத்தின் பலனும்.

தனது ஆசிரமத்திற் (நிலைக்)கு உசிதமான காமியகரும யோக் கியமான சரீரப்பிராப்தி மிச்ரமத்திம கருமத்தின் பலனும்.

குஷ்டம், பாண்டு, பெருவியாதி முதலியவைகளையுடைய சரீரப் பிராப்தி மிச்ரசாமானிய கருமத்தின் பலனும்.

மத்திமசாதி.

பசு, பட்சி முதலானவைகளுக்குச் சப்தாதிவிஷயங்களை யறியும் செவியாதி ஐம்புலனுணர்ச்சி யிருப்பினும் பரலோக சாதனத்தைத் தேடும் மனவுணர்ச்சி யில்லாமையினுலே 'பசு பட்சி முதலானவை மத்திமசாதி' என்று கூறப்பட்டது. பசு பட்சி முதலானவையுட் சில மனவுணர்ச்சியு முடையனவா யிருந்தனவென்று புராணதிகளுட்

கேட்கப்படினும் அஃதீண்டுக் கொள்ளுதல் கூடாது; அம்மனவுணர்ச்சி தெய்வீகத்தா லாயதென்றும் கேட்கப்படுதலாலெண்க. இங்கு ஐயறிவுடைய பசு, பட்சி முதலானவை மத்திமசாதியென்று கூறப்பட்டிருப்பினும் இனம்பற்றிப் பரிசவறிவும் இரசவறிவுமுடைய இப்பி சங்கு முதலானவைகளையும், பரிசஇரசவறிவோடு கந்தவறிவுமுடைய கறையான் எறும்பு முதலானவைகளையும், பரிச இரச கந்தவறிவோடு உருவ வறிவுமுடைய தும்பி வண்டு முதலானவைகளையும் கொள்க.

பசு, பட்சி முதலானவைகளின் சரீரம் பாவகர்மத்தினாலுண்டாகின்றது. இதுவும் முற்கூறியபடி மூன்றுவகையாம்.

பிராணிகளுக்குத் துன்பத்தையுண்டாக்கும் தேள், பாம்பு, புலி, கரடி முதலிய சரீரப்பிராப்தி பாவ வுத்கிருஷ்ட கருமத்தின் பலனும்.

எருமை, பருந்து முதலிய சரீரப்பிராப்தி பாவ மத்தியகருமத்தின் பலனும்.

பசு, ஆனை, குதிரை முதலிய சரீரப்பிராப்தி பாவசாமானிய கருமத்தின் பலனும்.

அதன்மசாதி.

பரிசவிஷயத்தை யறிதற்குரிய தொக்கிந்திரியமன்றி இதரவிஷயங்களை யறிதற்குரிய மற்றை யிந்திரியங்களும், பரலோக சாதனத்தைத் தேடும் மனவுணர்ச்சியுமின்றி யிருத்தலாலே 'மரங் கொடி செடி அதன்மசாதி' என்று கூறப்பட்டது. மரங் கொடி செடிகளாகப் பிறத்தலும் பாவகருமத்தின் பலனும். இப்பாவகருமமும் முற்கூறியதுபோன்று மூவகையாம்.

கள்ளி, பூனைக்காய்ஞ்சி, நாகதாளி முதலியவாகப் பிறத்தல் பாவ உத்கிருஷ்ட கருமத்தின் பலனும்.

புளியமரம், மாமரம், பலாமரம் முதலியவாகப் பிறத்தல் பாவ மத்திய கருமத்தின் பலனும்.

அரசு, துளசி, வில்வம், தும்பை முதலியவாகப் பிறத்தல் பாவ சாமானிய கருமத்தின் பலனும்.

உத்தமசரீரம்.

பிதிர் தேவதைகள், சூரியன் முதலிய தேவதைகள், கந்தருவர், சித்தராதியோ ரியாவரும் மானுடரால் வணங்கத்தக்கவரா யிருத்தலாலே அவர்கள் சரீரம் உத்தமசரீரமென்று சொல்லப்பட்டது. உத்தமம் - மேன்மை.

இவ்வுத்தமசரீரம் புண்ணியகருமத்தினு லுண்டாகின்றது. இப்புண்ணிய கருமமும் மூன்று வகையாம்.

இரணியகர்ப்பாதி (பிரமன் முதலான) சரீரப்பிராப்தி புண்ணிய உத்கிருஷ்ட கருமத்தின் பலனும்.

தேவேந்திரியாதி சரீரப்பிராப்தி புண்ணிய மத்திய கருமத்தின் பலனும்.

யக்ஷ ராக்ஷஸ கின்னர கிம்புருஷாதி சரீரப்பிராப்தி புண்ணிய சாமானிய கருமத்தின் பலனும்.

மத்திமசரீரம்.

காமதேனு முதலானவை தேவ வர்க்கத்திற் சேர்ந்தவையேயாயினும் விலங்கு பட்சிகளாக விருத்தலாலே அவைகளின் சரீரம் மத்திம சரீரமாகச் சொல்லப்பட்டது.

அதன்மசரீரம்.

கற்பகவிருக்ஷ முதலானவை தெய்வீகத்தன்மை யுடையனவாயிருப்பினும் தாவரவடிவமாக விருத்தலாலே அவைகளின் சரீரம் அதன்மசரீரமாகச் சொல்லப்பட்டது.

அ - கை.

கோசத்தின் தன்மையைக் கூறல்.

கரு.—இந்தத் தூலசரீரமே அன்னமயகோசம். சூட்சுமசரீரம் மூன்று கோசமாயிருக்கும். அதெங்ஙனெனின்:— பிராணவாயுவுங் கன்மேந்திரியமுங் கூடிப் பிராணமயகோசம், மனதும் ஞானேந்திரியமுங் கூடி மனோமயகோசம், புத்தியும் ஞானேந்திரியமுங் கூடி விஞ்ஞானமயகோசம். காரணசரீரமே ஆனந்தமயகோசம். இப்படிப் பஞ்சகோசஞ் சொல்லப்பட்டன.

அன்னமயகோசம்.

கசா.—(து - ரை). மாதா பிதாக்களுண்ட அன்னத்தினாலுண்டாகிய சுரோணித சுக்கிலங்களால் மாதாவின் உதரத்திலுற்பத்தியாகி, உற்பத்தியானபிறகு பால் முதலிய அன்னத்தினால் விருத்தியடைந்து, மரித்தபின் அன்னமயமாகிய பிருதிவியில் ஒடுங்கும் ஸ்தூலசரீரமே அன்னமய கோசமாம். இதுதான் சுகதுக்கங்களின் அநுபவமாகிய போகத்திற்கு இடமாயிருக்கிறது. உண்டாதல், இருத்தல், மாறுபடுதல், அதிகரித்தல், குறைதல், நாசமடைதல் என்னும் சட் (ஆறு) பாவ விகாரமும் இச்சரீரத்திற்குமுண்டு.

பிராணமயகோசம்.

வாக்காதி கன்மேந்திரிய மைந்துடன் கூடிய பஞ்ச (ஐந்து) பிராணன் (பிராணவாயு) பிராணமயகோசமாம். அன்னமய கோசத்திற்குள்ளாய், தேகத்திற்குக் கட்டாய், அசைதல் முதலாகிய தொழில்களை யுடைத்தா யிருத்தல் இதன் தர்மமாம்.

மனோமயகோசம்.

செவியாதி ஞானேந்திரிய மைந்துடன் கூடிய மனம் மனோமய கோசமாம். பிராணமய கோசத்திற்குள்ளாய், காமக் குரோத லோப

மோக மத மாத்சரிய மென்னும் ஆறு பகைவர்க்கங்களும், சரீரத்தில் நான் என்னும் புத்தியும், மனைவிமக்க ளாதியோரிடத்தில் எனது என்னும் புத்தியு முடைத்தா யிருத்தல் இதன் தர்மமாம்.

விஞ்ஞானமயகோசம்.

ஞானேந்திரிய மைந்துடன் கூடிய புத்தி விஞ்ஞானமய கோசமாம். மனோமயகோசத்திற்குள்ளாய், இகபர கருமவிஷய அறிவினை யுடைத்தாய், கர்த்திருத்துவ அபிமான முடையதாய், நான் என்னும் சொல்லிற்கு (மயக்ககாலத்தில்) பொருளாய், சேதனத்தின் பிரதிபிம்பத்திற் கிடமாயிருத்தல் இதன் தர்மமாம்.

பிராணமயகோச முதலிய மூன்றும் (போகத்திற் கிடமாகிய ஸ்தூல தேகத்தினு ளிருந்து போகத்தை யனுபவிப்பதற்குச் சாதனமாயுள்ள) சூக்கு சரீரத்தினுளிருக்கும்.

கன்மேந்திரியத்துடன் பிராணவாயு தேகத்திற் பூரித்து அதற்குப் பலத்தைக்கொடுத்து இந்திரியங்களை அவைகளின் காரியங்களிற் பிரவர்த்திக்கும்படி செய்வதா யிருப்பதால் பிராணமயகோசம் கேவலம் ரஜோகுணத்தின் அவஸ்தையாம் என்றும், ஞானேந்திரியங்களுடன் கூடிய மனம் கர்மேந்திரியங்களால் விவகாரங்களைச் செய்து இச்சை முதலிய ரஜோகுண விருத்தியுடன் கூடியிருப்பதால் மனோமயகோசம் சத்துவ ரஜோகுணங்களின் அவஸ்தையாம் என்றும், ஞானேந்திரியங்களுடன் கூடியபுத்தி (நகநுனி முதல் சிகைவரையிலும் சரீரத்தில் வியாபித்துக் கர்த்தாவடிவா யிருந்து) விஷயங்களைப் பகுத்துணர்தல் வடிவா யிருப்பதால் விஞ்ஞானமயகோசம் கேவலம் சத்துவ குணத்தின் அவஸ்தையாம் என்றும் அறிந்துகொள்க.

"பிரத்தியகாத்ம சைதன்னிய சாயையுடனே லோகாந்த குந்தம் போன்றிருக்கும் அகங்காரமும் ஞானேந்திரியங்களும் கூடி விஞ்ஞானமயகோசமாம்" என்று கூறுவாருமுண்டு.

ஆநந்தமயகோசம்.

அவித்தை (அஞ்ஞான) வடிவ காரணதேகமே ஆநந்தமய கோச மாம். ஆத்ம (பிரமத்தின்) சொரூபவடிவ ஆநந்தத்தின் பிரதி பிம்பத்தோடுகூடிய பிரிய மோதப் பிரமோதவிருத்திகளின் லயத்திற் கிடமாய், போக்தாவடிவமா யிருத்தல் இதன் தர்மமாம்.

சாக்கிர சொப்பனங்களில் புண்ணிய கன்மத்தின் பயனை யநு பவிக்க நேர்ந்த விடத்து, புத்திவிருத்தி அந்தர் (உள்) முகமாய் ஆத்ம சொரூப வடிவமாகிய ஆநந்தத்தின் பிரதிபிம்பத்தை யடைகின்றது. அப்போது அப் புத்திவிருத்தி பிரிய மோதப் பிரமோதவிருத்தியாம், புண்ணிய கன்ம பலபோகம் நிவர்த்தியாகுங் காலத்தி லுண்டாகுஞ் சுழுத்தி யெதுவோ அதன்கண் அவ்விருத்தி தனது காரணமான அஞ்ஞானத்தில் ஒடுங்குகின்றது; அவ்வஞ்ஞானமே ஆநந்தமய கோசமாமென்பது மேலே கூறியதற்கு விவரமாம்.

இஷ்டமான வஸ்துவைப் பார்த்தவிடத் துண்டாகும் விருத்தி பிரியமாம்; அவ்வஸ்துவின் லாபத்தால் உண்டாகும் விருத்தி மோத மாம்; அவ்வஸ்துவின் போகத்தா லுண்டாகும் விருத்தி பிர மோதமாம்.

அன்னமயகோசம் (ஸ்தூல சரீரம்) சுகதுக்க வடிவபோகத்தை யனுபவித்தற்கு இடம்; (இந்திரிய கரணாதி வடிவமா யிருத்தலாலே போகத்தை யனுபவித்தற்குச் சாதனமாயுள்ள சூக்கும சரீரத்தின்க ணுள்ள) பிராணமயகோசம் கிரியாசக்தியுள்ள காரியவடிவம்; மனோ மயகோசம் இச்சாசக்தியுள்ள கரண (காரண) வடிவம்; விஞ்ஞான மயகோசம் ஞானசக்தியுள்ள கர்த்தா (செய்பவன்) வடிவம்; ஆநந்த மயகோசம் போக்தா (போகத்தை யனுபவிப்பவன்) வடிவமாம்.

கோசம்.

கோசமென்பது கத்தியினி னுறைக்கும், திரவியப் பொக்கிசத் திற்கும், கோசகாரமென்னும் புழுவின் கூட்டிற்கும் இவைபோன்ற

வற்றிற்குமாம். கோசமெனினும் உறையெனினும் மூடியெனினு மொக்கும். உறை முதலானவை கத்திமுதலானவைகளை மறைத்திருத்தல் போன்று அன்னமயாதிகளும் ஆத்மாவை மறைத்திருத்தலினலே அவைகளும் கோசம் என்று சொல்லப்படுகின்றன. மறைத்தல் இருவகையாம். ஒன்று யாதார்த்தமாய் மறைத்தல்; மற்றொன்று கற்பிதமாய் மறைத்தல். புளியம்பழத்தை யதனது ஓடு மறைத்தல் முன்னதற்கு உதாரணமாம்; கயிற்றிற்றோன்றிய பாம்பு அதனையே மறைத்தல் பின்னதற்கு உதாரணமாம். கயிற்றில் (அத்தியாசமாகத்) தோன்றிய பாம்பு அக்கயிற்றையே மறைத்தல் போன்று ஆத்மாவி (பிரமத்தி) ற்றோன்றிய அஞ்ஞானவடிவ ஆநந்தமயகோசமும் அதன் காரியவடிவ ஏனையகோசமும் அவ்வாத்மாவையே மறைக்கின்றன வென்பது இங்கு அறியத்தக்கதாம்.

அ - கை.

தூலசரீரத்தில் சூக்குமசரீர மிருக்கும் வகையைக் கூறல்.

கஎ.—ஆறு தத்துவமாயிருக்கின்ற தூலசரீரத்திலே சூட்டிம சரீர மிருக்கின்ற தெப்படியென்னில்:—

கன்மேந்திரியமான வாக்கும் ஞானேந்திரியமான சிங்ஙுவையும் வாயிலிருக்கும். உதானவாயுவும் மனதுங் கண்டத்திலிருக்கும். பிராணவாயுவும் புத்தியும் இருதயத்திலிருக்கும். சமானவாயுவுஞ் சித்தமும் நாபியிலிருக்கும். அபானவாயுவும் பாயுருவுங் குதத்திலிருக்கும். வியானவாயுவும் ஞானேந்திரியமான துவக்கும் அகங்காரமுஞ் சர்வாங்கமும் வியாபித்திருக்கும். உச்சியிலே தேயுசும், கருவிழி நுனியிலே சட்சு இந்திரியமும், காதுக்குள்ளே சுரோத்திர இந்திரியமும், மூக்குக்குள்ளே ஆக்கிராண இந்திரிய

மும் கழுத்துக்குமேற் றனித்தனியே யிருக்கும். கழுத்துக்குக் கீழே கை கால் குய்யத்திற் பாணி பாதம் உபத்தம் மூன்றும் தனித்தனியே யிருக்கும். இப்படித் தூல சரீர தத்துவம் கூ௯ம், அதிற் (தூலசரீரத்திற்) குடிபுகுந்த சூட்சுமசரீர தத்துவம் உ0ம், ஆகத் தத்துவம் உகூ௯ம், பஞ்சபூதத்தின் காரியமானபடியினாலே ஒருமைப்பாடாகக் காரியசரீரமென்று சொல்லப்படும்.

கஎ.—(௺-ரை). (க). வாயில் (1) வாக்கு (வசனித்தலு)ம் (2) சிங்குவையும் இருக்கும். சிங்குவையென்னும் ஞானேந்திரியம் நாவினுனியிலிருந்து இரசத்தை (கைப்பாதிசுவையை) யறியும்.

(உ). கண்டத்தில் (3) உதானவாயுவும் (4) மனதும் இருக்கும். தேகத்தில் யான் எனுந் தன்மையும், வீடு முதலியவைகளில் எனதெனுந் தன்மையும் செய்துகொண்டு செவியாதி யிந்திரிய வாயிலாக வெளியிற் செல்லுவதாய்க் கரணவடிவமா யிருப்பது மனமாம்.

(௩). இருதயத்தில் (5) பிராணவாயுவும் (6) புத்தியுமிருக்கும். ஜாக்கிராவஸ்தையில் நகநுனிமுதல் சிகைவரை தேகத்தில் வியாபித்துக் கர்த்தா வடிவமா யிருப்பது புத்தியாம்.

(௪). நாபியி (கொப்பூழி)ல் (7) சமானவாயுவும் (8) சித்தமும் இருக்கும்.

(௫). குதத்தில் (9) அபானவாயுவும் (10) பாயுருவுமிருக்கும்.

(௬). உடம்பு முழுதும் (11) வியானவாயுவும் (12) துவக்கும் (13) அகங்காரமும் வியாபித்திருக்கும்.

(௭). உச்சியில் (14) தேயுசு (உள்ளம்) இருக்கும்.

(அ). கருவிழி நுனியில் (15) சட்சுவிந்திரிய (கண்ணிந்திரிய) மிருக்கும்.

(கூ). காதிற்குள் (16) சுரோத்திரேந்திரிய (காதிந்திரிய) மிருக்கும்.

(க0). மூக்கிற்குள் (17) ஆக்கிராண (மூக்கு) இந்திரியமிருக்கும். தார்க்கிகர் ஆக்கிராண இந்திரியம் மூக்கின் நுனியி லிருக்கு மென்பர்.

(கக). கையில் (18) பாணி (இந்திரியம்) இருக்கும்.

(கஉ). காலில் (19) பாத (இந்திரிய) மிருக்கும்.

(கஙூ). குய்யத்தில் (20) உபத்த (இந்திரிய) மிருக்கும்.

சர்மம், உதிரம், மாமிசம், சளுயு, அத்தி, மச்சையென் ருறுதத்துவ வடிவமாயிருக்கின்ற ஸ்தூலசரீரத்தில் அந்தக்கரண மைந்து, ஞானேந்திரியமைந்து, பிராணுதிவாயுவைந்து, கன்மேந்திரியமைந்து, என்றிவ்விருபது தத்துவவடிவமா யிருக்கிற சூட்சுமசரீரம், சீவன் போகத்தை யனுபவித்தற்காக, ஈசுவர சங்கற்பத்தினுற் புகுந்ததா மென்றறிக. குடிபுகுதல் – ஸ்தூலசரீரத்தில் சீவன் பிராரத்தகன்மத்தின் போகத்தை யனுபவிக்கும்வரை யிருத்தல்.

அ – கை.

சீவபரியாயநாமமும் பிரமபரியாயநாமமுங் கூறல்.

கஅ.—காரண சரீரமும் சிதாபாசனும் சாக்கிரத்திலே இந்த (தூலசரீரதத்துவம் ஆறு, சூக்குமசரீரதத்துவம் இருபது என்னும்) இருபத்தாறு தத்துவத்துடனே கலந்துநின்ற போது விசுவனென்றும் வியவகாரிக சீவனென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

சொப்பனத்திலே தூலசரீரத்தைக் கைவிட்டு அந்தக் கரணத்துடனே கூடி நின்றபோது தைசதனென்றும் பிராதிபாசிக சீவனென்றும் சொற்பன கற்பிதனென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

சுழுத்தியிலே காரியசரீர மிருபத்தாறையுங் கைவிட்டுக் காரண சரீரத்தை மாத்திரம் பொருந்தியிருக்கும்போது பிராஞ்ஞனென்றும் பாரமார்த்திக சீவனென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

பிரம சைதன்னியஞ் சாக்கிரத்துக்குச் சாட்சியாயிருக்கும்போது சீவாத்மாவென்றும், சொப்பனத்துக்குச் சாட்சியாயிருக்கும்போது அந்தராத்மாவென்றும், சுழுத்திக்குச் சாட்சியாயிருக்கும்போது பரமாத்மாவென்றும், அவத்தாத்திரய (சாக்கிர சொப்பன சுழுத்தியென்னு மூன்றற்கும்) சாட்சியாயிருக்கும்போது ஞானாத்மாவென்றுங் கூடத்தரென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

இப்படிச் சீவனுக்கு மூன்று சரீரமும் மூன்றவத்தையுஞ் சொல்லப்பட்டன.

சாக்கிரம்.

கஅ —(ந - வை). சொப்பனவஸ்தை சுழுப்தியவஸ்தைகளின் வேறாய் இந்திரியங்களாற் றோன்றும் ஞானத்திற்கும் அதன் வாசனைக்கும் ஆதாரமாயிருக்கும் காலம் சாக்கிராவஸ்தையாம். இதில் (ஞானேந்திரியம்-5, கன்மேந்திரியம்-5, அந்தக்கரணம்-4, என்னும்) **இந்திரியங்கள்-14,** அவற்றின் விஷயங்கள் 14, அவ்விந்திரியங்களின் **அதிதேவதைகள், 14, ஆகிய 42,** தத்துவங்களாலும் **விவகாரமுண்**

டாகும். [இந்திரியங்களை அத்தியான்மமென்றும், விஷயங்களை அதிபூதமென்றும், இந்திரியங்களை யியக்கும் தேவதைகளை அதிதேவதை யென்றும் கூறுவர்.]

ஜாக்கிராவஸ்தையில் சிதாபாசவடிவ சீவனுக்கு (1) நேத்திரம்-ஸ்தானம்; [ஜாக்கிராவஸ்தையில் சீவன் சரீரமுழுவதும் வியாபித்திருந்தாலும் அதன் விசேஷ பாகம் நேத்திரத்திலிருப்பதால் நேத்திரம் ஸ்தானமெனப்பட்டது.] (2) வைகரி - வாக்கு; (3) ஸ்தூலம் - போகம்; (4) கிரியை - சத்தி; (5) குணம் - சத்துவம்; (6) ஜாக்கிராபிமானத்தால் விசுவன் என்பதும் வியவகாரிகசீவன் என்பதும் பெயர்; (7) அகரம் - எழுத்து; (8) தெய்வம் - விஷ்ணுவாம். சாக்கிராவஸ்தையில் சீவன் சூட்சுமதேகத்தின் அபிமானத்தை விடாது விசுவவடிவ (உலகவடிவ) ஸ்தூலதேகத்தில் நான் என்னும் அபிமானத்தை யுடைத்தா யிருத்தலாலே விசுவனென்றும், அத்தியான்மம் அதிபூதம் அதிதெய்வம் என்னும் தத்துவங்களெல்லாவற்றோடுங் கூடி விவகரித்தலாலே வியவகாரிக சீவனென்றும் சொல்லப்படுகிறானென்பது. இப்பெயர்களேயன்றித் தூலசரீர வியஷ்டி யபிமானி, புத்தி பிரதிபலன சைதன்னியன், விட்சேபரூபன், க்ஷேத்திரஞ்ஞன், சரீரி, பிரமாத்துரு, கர்த்துரு, போக்துரு, சம்சாரி, விஷயி, விஞ்ஞானமயன், துவம்பத முக்கியார்த்தன் என்றற் றொடக்கத்தவாய பெயர்களுமுண்டு.

சொப்பனம்.

ஜாக்கிராவஸ்தையில் எப்பதார்த்தங்க ளனுபவிக்கப்படுகின்றனவோ அப்பதார்த்தங்களின் சம்ஸ்காரம் (வாசனை) மயிரினுனிப்பாகம் போன்று சூட்சுமமாய்க் கண்டத்திலுள்ள ஹிதையென்னும் நாடியிற் றங்குகின்றது. அச்சம்ஸ்காரத்தினால் சப்தாதி பஞ்சவிஷயங்களும் அவற்றின் ஞானமும் முன்பின் தொடர்பின்றி யுண்டாகுங் காலஞ் சொப்பனவஸ்தையாம்.

சொப்பனுவஸ்தையில் சீவனுக்கு (1) கண்டம்-ஸ்தானம்; (2) மத்திமை - வாக்கு; (3) சூட்சுமம் (வாசனுமயம்) - போகம்; (4) ஞானம் - சத்தி; (5) குணம் - இராசதம்; (6) சொப்பனுபிமானத்தால் தைசதன் என்பதும் பிராதிபாசிக சீவன் என்பதும் சொப்பன கற்பிதனென்பதும் பெயர்; (7) உகரம் - எழுத்து; (8) தெய்வம் - பிரமன் ஆம். சொப்பனுவஸ்தையில் சீவன் சோம சூரியாக்கினிகளின் சகாயமின்றித் தானே சோம சூரியாக்கினி வடிவமாக நின்று தன்னிற்றோன்றிய பிறவற்றையெல்லாம் விளக்கலாலே தைசதன் (தேஜஸ் வடிவாயிருப்பவன்) என்றும், தத்துவஞானமின்றியே பொய்யென்று நிச்சயிக்கத் தக்கவனு யிருத்தலாலே பிராதிபாசிக சீவன் என்றும், சாக்கிரவாசனையினுலே சொப்பனத்திற் கயிற்றின்கணரவுபோலக் கற்பிதமாய்த் தோன்றலாலே சொப்பனகற்பிதனென்றும் சொல்லப்படுகிறுனென்பது. இப்பெயர்களேயன்றிச் சூட்சும சரீர வியஷ்டி யபிமானி என்றற்றொடக்கத்தவாய பெயர்களுமுண்டு.

சுழுத்தி.

கேவலம் சுகமும் அஞ்ஞானமுமுள்ளகாலம் சுழுத்தி யவஸ்தையாம். இவ்விரண்டு மிருத்தலினுற்றுன் சுழுத்தியினின்று மெழுந்த புருஷன் ஒன்றுமறியாது சுகமா யுறங்கினேனென்று கூறுகின்றுன்.

சுழுத்தியவஸ்தையில் சீவனுக்கு (1) இருதயம் - ஸ்தானம்; (2) பைசந்தி - வாக்கு; (3) ஆநந்தம் - போகம்; (4) திரவியம் - சக்தி; (5) குணம் - தமசு; (6) சுழுத்தி யபிமானத்தால் பிராஞ்ஞனென்பதும் பாரமார்த்திகசீவனென்பதும் பெயர்; (7) மகரம் - எழுத்து; (8) தெய்வம் - உருத்திரன் ஆம். சுழுத்தியவஸ்தையில் சீவன் தனதெதார்த்தவடிவ கூடஸ்தரோ டயிக்கமாய்ச் சுகாகாரமா யிருப்பதுடன் ஆண்டுள்ள அஞ்ஞானத்தையும் அறிந்துகொண் டிருப்பதனுலே பிராஞ்ஞன் (நன்றுயறிபவன்) என்றும், அவித்தியோபாதியுடன் எதார்த்தவடிவமாக விருத்தலாலே பாரமார்த்திக சீவன் (உண்

மையாயுள்ளவன்) என்றும் சொல்லப்படுகிறானென்பது. இப்பெயர்களேயன்றிக் காரணசரீரவியஷ்டி யபிமானி, அவித்தையோபாதிகன், காரியோபாதிகன் என்றற் றொடக்கத்தவாய பெயர்களுமுண்டு.

இங்குக் கூறிய அவஸ்தை மூன்றனுள் விருட்ச முதலியவைகளுக்குச் சுழுத்தியும், மிருகாதிகளுக்குச் சுழுத்தியும் சாக்கிரமும், தேவர்களுக்குச் சாக்கிரமும், மனிதர்களுக்குச் சாக்கிரமுதலிய மூன்றுமாமென்று வேதாந்தசூளாமணி கூறுகின்றது. மரங்களுக்கு க்ஷீண (குறைந்த) சுழுத்தியுண்டு; மலை முதலியவற்றிற்குக் காட (அழுந்தமான) சுழுத்தியுண்டு என்று பாலபோதங் கூறுகின்றது.

எதனினின்றும் விழிப்பித்தலின்றித் தானே விழிக்கின்றதோ அது க்ஷீண சுழுத்தியாம். எதனினின்றும் விழிப்பித்தாலன்றி விழிக்கின்றதில்லையோ அது காடசுழுத்தியாம்.

ஒரு பெரிய பட்டணம்போன்றது சாக்கிராவஸ்தையென்றும், அப்பட்டணத்தினு ளிருக்கும் கோட்டைபோன்றது சொப்பனாவஸ்தையென்றும், அக்கோட்டையினு ளிருக்கும் வீடுபோன்றது சுழுத்தியவஸ்தையென்றும் இங்கறியத்தக்கனவாம்.

சாக்கிர சொப்பன அவஸ்தைக ளிரண்டிலும் அந்தக்கரணவிருத்தியும் சுழுத்தியில் அவித்தியாவிருத்தியு முண்டு. மரணம் மூர்ச்சைகளைச் சிலர் சாக்கிரத்திலும் சிலர் சுழுத்தியிலும் அடக்கிக் கூறுவர். இம்மூன்றவஸ்தையே யன்றித் துரியம் துரியாதீதம் என்றிரண்டவஸ்தைகளு முண்டு. விஷயவாசனை நீங்கிப் பிரமத்தைத் தியானஞ்செய்தல் துரியமாம்; பிரமத்தில் மனது இலயமாய்ப் போவதே துரியாதீதமாம். இது "மனவழக்கந் தவிர்ந்து பரந்தனைச் சிந்தித்திடலே வருந்துரிய மப்பரமான்மாவின் மனமடங்கன், முணருறைத்தல் செய்துரியா தீதமெனப் புகல்வர்" என்று வேதாந்தசூளாமணி கூறுவதால் நன்கு விளங்கும்.

பிரமத்திற்கு ஆன்மா வேறுபட்டதன்றென்பது.

காலத்தினாலும் தேச (இட)த்தினாலும் அந்த (முடிவு) மின்றி யிருப்பது வியாபகமாம். இவ்வியாபக வடிவாயிருப்பது ஆன்மவடிவ பிரமமாம். பிரமம் ஆத்மாவிற்கு வேறாகுமானால் கடபடாதிகள் போன்று அனான்மாவாம். பிரமத்திற்கு ஆன்மா வேறாகுமானால் பிரமமும் ஆன்மாவும் தேசத்தினால் முடிவுடையதாம்; தேசத்தினால் முடிவுடையது காலத்தினாலும் முடிவுடையதாம் என்பது நியமமாதலால் பிரமமும் ஆன்மாவும் கண்டமும் அநித்தியமும் சடமுமாம். ஆகவே ஆன்மா வேறு பிரமம் வேறு என்பது கூடாது; கூடாதாகவே ஆன்மவடிவ பிரமம் சாக்கிராதியவஸ்தைகளை முன்னிட்டுச் சீவான்மா வென்றற் றொடக்கத்துப் பெயரை யடைகின்றது.

சீவாத்துமா.

கடாவச்சின்ன (கடத்தில் வளைவுபட்ட) ஆகாயம்போன்று சரீரத்திரயங்களால் அவச்சின்னமா (வளைவுபட்டதா) யிருந்து சாக்கிராவஸ்தையில் நாற்பத்திரண்டு தத்துவங்களாலு முண்டாகும் விவகாரங்களைத் தொடக்கின்றி (சாட்சியாய்) அறியும் சேதனம் சீவாத்மா வெனப்படும்.

அந்தராத்மா.

சொப்பனவஸ்தையில் நிகழும் விவகாரங்களைத் தொடக்கின்றி யறியும் சேதனம் அந்தராத்மா எனப்படும். அந்தராத்மா - உள்ளீடாயிருக்கும் ஆத்மா.

பரமாத்மா.

சுழுத்தியவஸ்தையிலுள்ள அஞ்ஞானவடிவ இருளைத் தொடக்கின்றி யறியும் சேதனம் பரமாத்மா எனப்படும்.

பரமாத்மா-மேலான (உண்மை வடிவ) ஆத்மா. "காய்ந்துள விரும்பு போலுடம் பாதி கலந்துறு குடும்பமென் வழக்கிற், சார்ந்துளான்

சீவான் மாவெனப்படுவான் ருமறை யிலையினீர் போலத், தோய்ந்து ள குடும்பப்பெருவிவ காரந் தோய்வில னந்தரான் மாவாம், போந்துல கிற்குப் பரிதிபோற் சான்றாய்ப் பொருந்தினோன் றன்பர மான்மா” என்று வேதாந்தசூளாமணி கூறுவது மிங்கறியத்தக்கது.

ஞானாத்மா.

அவஸ்தாத்திரயங்களையும் அவைகள் தம்முள் மாறி மாறி வருதலையும் ஓரவஸ்தையில் மற்றைய இரண்டவஸ்தைகளின் அபாவத்தையும் தொடக்கின்றி யறியும் சேதனம் ஞானாத்மா எனப்படும். ஞானம் - அறிவு.

கூடஸ்தர்.

கூடம் என்பது கொல்லனது பணை. அப்பணையினிடத்து இரும்புகள் விகாரப்படுவதன்றி அது விகாரப்படுதலில்லை. அதுபோல, அவத்தாத்திரயங்கள் தம்முள் மாறி மாறித் தன்னிடத்து வரத் தான் விகாரப்படாதிருக்கும் சேதனம் கூடஸ்தரெனப்படும். கூடஸ்தர் - கூடம் (பணை) போல் விகாரப்படாதிருப்பவர்; சலித்தவில்லாதவ ரெனினும் ஒக்கும்.

அ - கை.

ஈசுவரனது சரீரமாதிகளைக் கூறல்.

௩௯.— இனி ஈசுரனுக்கு (ஸ்தூல சூட்சும காரணமென்னும்) மூன்று சரீரமும், (சாக்கிர சொப்பன சுழுத்தியென்னும்) மூன்றவத்தையுஞ் சொல்லும்படி, லோக கற்பனையா (உலகவிவகாரமா) கத்தோற்றுகின்ற தூல பஞ்சபூதங்களும அவற்றிற் றோன்றின மூன்றுசாதியா யிருக்கின்ற தூலசரீர சமட்டியுங் கூடி. ஈசுவர தூல சரீரமென்னும், விராட்டென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

இதனு (விராட்டு)டனே கூடிச் சாக்கிராவத்தைதயைப் பொருந்தி யிருக்கின்ற ஈசுரன் வைசுவானர னென்றும், இந்த இருவகைக்கும் (தூலசரீர சமட்டிக்கும் சாக்கிரா வஸ்தைக்கும்) அதிஷ்டான சைதன்யம் பிரமாவென் றுஞ் சொல்லப்படும.

சூட்சும பூதங்களுந் தும் அவற்றிற் றோன்றின சூட்சும சரீர சமட்டியுங்கூடி ஈசுவர சூட்சும சரீரமென்றும், இர ணியகர்ப்பமென்றும் சொல்லப்படும்.

இத(சூட்சுமசரீரத்தி)னுடனேகூடிச் சொப்பனவஸ்தை யைப் பொருந்தியிருக்கின்ற ஈசுவரன் சூத்திராத்மாவென் றும், இந்த இருவகைக்கும் (சூட்சுமசரீரத்திற்கும் சொப் பனவஸ்தைக்கும்) அதிஷ்டான சைதன்யம் விஷ்ணு (வியாபகமா யிருப்பவன்) வென்றுஞ் சொல்லப்படும். இந் தத் தூல சூட்சும விருவகைக்கும் வாசனை (தூல சூட்சும பூதங்களை வெளிப்படுத்தற்குரிய காரணத்தன்மை) யுட னே கூடிய மாயை ஈசுவரகாரண சரீரமென்றும், அவ்வியா கிருத மென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

இத(காரணசரீரத்தி)னுடனே கூடிச் சுழுத்தி யவத்தை யைப் பொருந்தியிருக்கின்ற ஈசுவரன் அந்தரியாமியென் றும், இந்த இருவகைக்கும் (காரணசரீரத்திற்கும் சுழு த்தி யவஸ்தைக்கும்) அதிட்டான சைதன்யம் உருத்திர (சம்சார ரோகத்தை யொழிப்பவ) னென்றுஞ் சொல்லப் படும்.

சிவன் தன் மூன்றவத்தையிலுந் தன் மூன்று சரீரமாக இருக்கின்ற விருபத்தேழு (தூல சரீரதத்துவம் 6, சூட்சும சரீரதத்துவம் 20, காரண சரீரதத்துவம் 1 ஆக 27.) தத்துவத்துடனும் நானென்று கலந்து நிற்கின்றாற் போல ஈசுரனுந் தன்னுடைய மூன்று சரீரமா யிருக்கின்ற முப்பத்திரண்டு (சமஷ்டி தூலசரீரதத்துவம் 6, சமட்டி சூட்சுமசரீர தத்துவம் 20, இவற்றின் வாசனையுடன் கூடிய காரணசரீரமாகிய மாயை 1, ஆகாயாதிபூதங்கள் 5, ஆக 32.) தத்துவத்துடனும் மூன்றவத்தையிலுங் கலந்து நிற்பன்.

ஸ்தூலபஞ்சபூதம்.

கக.—(ந-ரை). இந்திரியத்திற்கு விஷயமாகும் பிருதிவியாதி பூதங்கள் ஸ்தூல பஞ்சபூதமாம். பிருதிவி, சலம், தேயு, வாயு, ஆகாசம் என்னும் ஐந்தன்கண்ணும் பூதத்தன்மை யுண்டு. பூதத்தன்மையாவது பகிர் (புற) இந்திரியத்தாற் கிரகிக்க (அறியப்படும் தன்மை.

விராட்டு.

ஈசுவரனுக்குச் சராசரவடிவப் பிரபஞ்சம் அவயவங்களாக விருத்தலாலே அது விராட்டு என்று சொல்லப்படுகிறது. "சிரந்துறக்கஞ் செவிதிசைக ளிருசுடர்கள் விழிதிப், பாங்காய முகமுந்தி விசும்பு நிலம் பதமாம் பருமனுருவாயவிராட் புருடவடிவெனினும்" என்று வேதாந்த சூளாமணி கூறுவதும், "ஓ சகல சகத்திற்கு மீசனே! ஓ விசுவரூபத்தைத் தரித்திருக்கின்றவரே! அநேகமான கைகள் வயிறுகள் முகங்கள் கண்களை யுடையனவும் அநேக ரூபங்களை யுடையனவுமான உம்மை எவ்விடத்திலும் பார்க்கிறேன்; உம்முடைய ஆதியை நான் காணவில்லை; அப்படியே மத்தியத்தைக் காண வில்லை;

முடிவைக் காணவில்லை" என்று பகவத்கீதை ௧௧-ம் அத்தியாயத்தில் கண்ணனை நோக்கி அருச்சுனன் கூறுவதும் இங்கறியத்தக்கனவாம். விராட் எனினும் விசுவமெனினும் ஒக்கும்.

வைசுவானரன்.

சகல பிராணிகளின் சரீரத்திலும் நான் என்று அபிமானத்தை வைத்திருக்கின்றதனாலே ஈசுவரனுக்கு வைசுவானரன் என்று பெயர் வந்தது. ஒவ்வொரு பிராணியும் தனது தனது சரீரத்தை நான் என்று அபிமானிப்பது போன்று ஈசுவரன் சகல பிராணிகளின் சரீரத்தையும் நான் என்று அபிமானிக்கிறானென்பது கருத்து. இப்பெயரேயன்றித் தத்பத முக்கியார்த்தன் என்றற் றொடக்கத்தவாய பெயருமுண்டு. பிராணிகளின் சரீரத்தை ஈசுவரன் நான் என்று அபிமானித்தாலும் அப்பிராணிக ளுறுகின்ற சுகதுக்காதி துவந்துவங்களை யடைதலின் றென்பது,

"உன்னுதரத் தேகிடந்த வீடமுறுவ தெல்லா
முன்னுடைய தென்னுய்நீ யுற்றனையோ—மன்னுயிர்க
ளவ்வகையே காணிங் கழிவதுவு மாவதுவுஞ்
செய்வகையே நின்றறிவன் பால்."

என்னும் வெண்பாவின லறிக.

அதிஷ்டானம்.

விவர்த்தவடிவ காரியத்தின் காரணம் விவர்த்த உபாதானமாம். அதுவே அதிஷ்டான மெனப்படும். கயிற்றிற்கண் விவர்த்தமாய்த் தோன்றிய அரவிற்குக் கயிறு விவர்த்தவுபாதானமாம். கயிறு தனது சொரூபத்தை விடாமலே அரவாகிய வேறு சொரூபத்தைக் காண்பித்தலின் அது விவர்த்த உபாதான (முதற்காரண) மாம். எது (கயிறு) மயக்ககாலத்திற் றோன்றாதிருக்கின்றதோ எதன் (கயிற்றின்)

தோற்றத்தால் மயக்கம் (பாம்பு) நீங்குகின்றதோ அது (கயிறு) அதி வ்ஷ்டானமாம்.

இரணியகர்ப்பம்.

இந்திரியங்களுக்கு விஷயமாதற்குரிய பொருளைக் கருவாக வுடையது இரணியகர்ப்ப மெனப்படும். ஈசுவரனது சூட்சும சரீரத் துள் ஸ்தூல பூதங்களியாவும் காரணவடிவாக அடங்கி யிருத்தல் பற்றி அது இரணியகர்ப்பம் எனப்பட்டது. இரணியகர்ப்பம் என்ப தற்குப் பொன்னிறமான (முட்டையின்) கருப்பம் என்று பொரு ளாம். "அந்த வித்தானது (பிரகிருதியானது) சர்வேசுவரனுடைய இச்சையினாலே தங்க (பொன்) நிறமான ஒரு அண்ட (முட்டை) மாயிற்று. அவ்வண்டத்தில் முன் ஜனனத்தில் பிரம பட்டத்திற் குத் தக்க தபசு பண்ணின ஒரு சீவனைப் பிரமனாகச் சிருஷ்டித்து அப்பிரமனுக்குள் அந்தரியாமியாய்ப் பிரவேசித்தார்" என்று மனு தரும சாஸ்திரம் கூறுவதுமிங் கறியத்தக்கதாம்.

சூத்திராத்மா.

எப்பொருள்களையும் தனது சக்தியினால் சூத்திரதாரி (இயந்தி ரக்கயி றுடையவன்) போன்றிருந்து இயங்கச் செய்தலாலே ஈசுவர னுக்குச் சூத்திராத்மா என்று பெயர்வந்தது. "சாட்டையிற் பம்பர சாலம் போலெலா, மாட்டுவா னிறை" என்று தாயுமானவர் கூறுவ திங்குக் கவனிக்கத்தக்கது. சூத்திரம் - பிரதிமைகளை யியங் கச்செய்தற்குக் காரணமான கயிறு. இச்சூத்திரான்மா என்னும் பெயரேயன்றி மாப்பிராணன் என்றற் றொடக்கத்த பெயருமுண்டு.

அவ்வியாகிருதம்.

மாயையானது பிரமத்தின்கண் அக்கினியிற் சூடுபோன்று (சக்தி வடிவமாய்) பிரிபடாதிருத்தலாலே அவ்வியாகிருதமெனப்பட்டது. வியாகிருதம் - பிரிக்கப்பட்டது. அவ்வியாகிருதம்-பிரிக்கப்படாதது.

அந்தரியாமி.

மாலையினுட் கயிறுபோன்றும் சதுர்ப்பூதங்களில் வியாபித்து நிற்கும் விண்போன்றும் எல்லாவற்றிற்கும் உள்ளீடாய் நிற்றலைப்பற்றி ஈசுவரனுக்கு அந்தரியாமியென்று பெயர் வந்தது. அந்தர் - உள். அந்தரியாமியென்னும் பெயரேயன்றிக் காரணோபாதிகன், மாயோபாதிகன், ஜகத்யோனி, பரன், பரதேவதை என்றற் றொடக்கத்தவாய பெயர்களுமுண்டு.

அ - கை.

சீவசேதன முதலியவற்றின் வியாபகத்தைக் கூறல்.

உ௦.—ஆகையினால் சிதாபாசன் தன் சரீரமாத்திரமே கலந்து நிற்பன்.

ஈசுரன் தன்னுடைய சரீரமாகிய சகல சரீரங்களோடுஞ் சகலப் பிரபஞ்சங்களோடுங் கலந்து நிற்பன். இந்த விருவகைக்குஞ் (சிதாபாசனுக்கும் ஈசுவரனுக்கும்) சாட்சியாயிருக்கின்ற பிரம சைதன்யம் சகல சரீரத்திலுஞ் சகலப் பிரபஞ்சத்திலும் நிறைந்து அப்பாலும் பத்துத் திக்கையும் அதிக்கிரமித்து (மீறி) எல்லையற்றிருக்கும்.

பத்துத்திக்கு.

உ௧.—(கு-ரை). கிழக்குமுதலிய விவகாரத்திற்குக் காரணமாய் ஒன்றாய் வியாபகமாயிருப்பது திக்காம். அது பொருள்களினிருப்புப் பற்றிக் (1) கிழக்கு, (2) தென்கிழக்கு, (3) தெற்கு, (4) தென்மேற்கு, (5) மேற்கு, (6) வடமேற்கு, (7) வடக்கு, (8) வடகிழக்கு, (9) மேல், (10) கீழ் எனப் பத்துவகையாம். [மேல் - விசும்பு. கீழ் - பாதாளம்.] திக்கு - திசை.

அ - கை.

தத்துவ விவகாரங்களைக் கூறல்.

௨௧.—சிவனுக்குத் தூலசரீர வியவகாரத்துக்கு அன்னமயமான சட்கோச தத்துவம்-௩௬, சூட்சும சரீரத்துவம் ௨௦, சிவன், ஈசுவரன், அவித்தை, வித்தை, பிரமம்-௫, ஆகத் தத்துவம்-௬௧.

சூட்சும சரீர வியவகாரத்துக்குச் சூட்சும சரீர தத்துவம்-௨௦, சிவன், ஈசுவரன், அவித்தை, வித்தை, பிரமம்-௫, ஆகத் தத்துவம்-௨௫.

காரணசரீர வியவகாரத்துக்குச் சிவன், ஈசுவரன், அவித்தை, வித்தை, பிரமம் ஆகத் தத்துவம்-௫.

சிவ வியவகாரத்துக்குச் சிவன், ஈசுரன், பிரமம் ஆகத் தத்துவம் -௩.

சாட்சி வியவகாரத்துக்குச் சாட்சி-௧. ஈசுரனுக்குத் தூல சரீர வியவகாரத்துக்குச் சமட்டி அன்னமயகோச தத்துவம்-௩௬, சமட்டி சூட்சும சரீரதத்துவம்-௨௦, சமட்டி சிவன் அவித்தை-௨, ஈசுரன், வித்தை, பிரமம்-௩, பூதம்-௫, ஆகத் தத்துவம்-௬௬. சூட்சும சரீர வியவகாரத்துக்குச் சமட்டி சூட்சும சரீரதத்துவம்—௨௦, சமட்டி சிவன் அவித்தை-௨, சூட்சுமபூதம்-௫, ஈசுரன், வித்தை, பிரமம்-௩, ஆகத் தத்துவம்-௩௦.

காரண சரீர வியவகாரத்துக்கு ஈசுரன், வித்தை, பிரமம் ஆகத்தத்துவம்-௩.

ஈசுர வியவகாரத்துக்கு ஈசுரன் பிரமம்-உ.

பிரம வியவகாரத்துக்குப் பிரமம்-க.

இந்திரிய வியவகாரத்துக்கு இந்திரியம்-க, சட்கோச தத்துவம்-சு, கரணம்-ரு, வாயு-ரு, சீவன், ஈசுவரன், அவித்தை, வித்தை, பிரமம்-ரு, ஆகத் தத்துவம்-உஉ.

மனோராச்சிய (வினைண்ண) வியவகாரத்துக்கு (உள்ளம், மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்னும் அந்தக்) கரணம்-ரு; சீவன், ஈசுரன், அவித்தை, வித்தை, பிரமம்-ரு; ஆகத் தத்துவம்-க0.

இப்படித் தத்துவங்களினுடைய தோற்றமு (சிருஷ்டியு) ம் நிலை (ஸ்திதி) யுஞ் சொல்லப்பட்டன.

அன்னமயமான சட்கோசம்.

உக.—(கு-ரை). அன்னத்தினு ஞண்டாகிய (ஸ்தூல சரீரத்தின்) சர்மாதி கூட்டமாறும் ஆத்மாவிற்குக் கோசம் (உறை) போலிருப்பதால் சட்கோசதத்துவம் எனப்பட்டன. சட்கோசம் = ஆறு உறை.

அவித்தை.

தேகமே ஆத்மா என்னும் அபிமானத்தை யுண்டுபண்ணுவதுதான அவித்தை (அஞ்ஞானம்).

வித்தை

தேகமே ஆத்மா என்னும் அபிமானத்தை நிவர்த்தியாக்குவதுதான் வித்தை (ஞானம்).

சாட்சி.

அந்தக்கரணத்தை யுபாதியாகவுடைய சேதனம், அல்லது உதாசீனமாய்ச் சமீபத்தி லிருந்துகொண் டறிவதாகிய சேதனம், அல்லது அந்தக்கரணத்திலும் அதன் விருத்திகளிலுமுள்ள சேதனமாத்திரம் சாட்சியாம்.

சிருஷ்டிவகை.

வேதாந்த சித்தாந்தத்துள் உத்தம மத்திம கனிஷ்ட அதிகாரிகளுக்கு அறிவிக்கும்பொருட்டு அஜாதவாதம் யுகபத்சிருஷ்டி கிரம சிருஷ்டியென மூன்று பட்சங்கள் சொல்லப்பட் டிருக்கின்றன. உண்மையாக வுள்ளது பிரமமே; தேகாதிப் பிரபஞ்சம் எக்காலத்தும் இன்றென்னும் பட்சம் அஜாதவாதமாம். இதுவே அதனது முடிந்த தீர்ப்பாம். சொப்பன வுலகு கிரமமின்றி மனத்தினின்று முண்டாவதுபோல் தேகாதிப் பிரபஞ்சம் கிரமமின்றிப் பிரமத்தினின்று முண்டாயிற்றென்னும் பட்சம் யுகபத் சிருஷ்டியாம். மாயையின் தமோகுண வடிவப் பிரகிருதியின் விட்சேபத்தினின்றும் ஆகாயாதி சூட்சும பூதங்களும், அவற்றின் சத்துவ இராசத குணங்களிலிருந்து சூட்சும தேகமும், தமோகுண மாத்திரமுடைய சூட்சும பூதங்கள் பஞ்சீகரணப் படுதலால் ஸ்தூல பூதங்களும், அவற்றால் பூலோகம், புவலோகம், சுவலோகம், ஜனலோகம், தபோலோகம், மகாலோகம், சத்தியலோகம், என்றேழு மேலுலகங்களும், அதல, விதல, சுதல, தராதல, ரஜாதல, மகாதல, பாதாளம் என்றேழு கீழுலகங்களும், அவ்வுலகங்களுள் சீவனுடைய போகத்திற்குத் தகுதியான அன்னாதிகளும் போகத்திற்கு ஸ்தானமான தேவ மனுஷிய பசுபட்சிமுதலிய ஸ்தூல சரீரங்களு முண்டாகின்றன என்னும் பட்சம் கிரம சிருஷ்டியாம். இப்புத்தகத்தில் இதுகாறும் கூறிவந்த சிருஷ்டி கிரமசிருஷ்டியாம். இச்சிருஷ்டி கனிஷ்டாதிகாரியின் பொருட்டுச் சொல்லப்பட்டதாம். அஜாதவாதமே உடம்பாடர்க்

கூறும் வேதாந்த சித்தாந்தத்திற்குக் கிரம சிருஷ்டியையும் யுகபத் சிருஷ்டியையும் கூறுவதில் கருத்தின்றாயினும் மத்தியாதிகாரியும் கனிஷ்டாதிகாரியும் அத்வைதப் பிரமத்தை யறிவதற்காக ஜகத்தை நிஷேதிக்கவேண்டி யிருத்தலால் அதுபற்றி அஃது இருவகைச் சிருஷ்டியையும் கூறிற்று.

பிரமவிசாரத்தினால் யதார்த்தஞான முண்டாகாதவனுக்குக் காரியத்தைக் காரணத்துளடக்குதல் வடிவ லயசிந்தனையினிமித்தம் உற்பத்திக்கிரமம் சொல்லப்பட்டது. லயசிந்தனையால் அத்வைதப் பிரமத்தினிடத்துப் புத்தி ஸ்திரப்படுவதுபற்றிக் கிரம கிருஷ்டியும் சொல்லவேண்டியதாயிற்று.

அ - கை.

தத்துவங்களின் லயக்கிரமங் கூறல்.

உஉ—இனித் தத்துவ மொடுங்கு (தத்தங் காரணங்களுளடங்கு) கின்ற வழி சொல்லுகிறோம். அதெங்ஙனமெனில்:—

சகல சீவர்களிடத்திலே இருக்கின்ற தூலசரீரங்களும் தமக்காதாரமான தூல பூதங்களுடனே மடிந்து (முன்னிலைமை விட்டுப்) பூதமாத்திரமாக ஒடுங்கும். இந்தத் தூல பூதங்களும் பஞ்சீகரணம் (கலப்பு) விட்டுத் தன்மாத்திரையான (சூட்சுமமான) தாமதகுண பூதங்களாக மிஞ்சும். அப்போது கேவல இரணிய கர்ப்பாவத்தை (சூட்சும பூதங்களா யிருக்கும் நிலை) யென்று சொல்லப்படும். சூட்சும சரீரம் இருபது தத்துவமுங் கட்டு (நிலை) விட்டுப் பூதங்களினுடைய சாத்விக குணமும் இராசத குணமுமாக வொடுங்கும். அதெங்ஙனெனனில்:—சகலப் பிராணிகளிட

த்திலு மிருக்கின்ற அகங்காரமும், ஆக்கிராணமும், உதானவாயுவும், உபத்த விந்திரியமும் பிருதிவியி லொடுங்கும். சித்தமும், சிங்ஙுவையும், சமானனும், பாயுருவும் அப்புவி லொடுங்கும். புத்தியும், சட்சுவும், அபானனும், பாதமும் அக்கினியி லொடுங்கும். மனதும், துவக்கும், பிராணனும், பாணியும் வாயுவிலொடுங்கும். தேயுசும், சுரோத்திரமும், வியானனும், வாக்கும் ஆகாசத்தி லொடுங்கும். அப்போது பழையபடியே முக்குண பூதங்களாகும். இந்தச் சூட்சும பூதங்களுள் பிருதிவி அப்புவிற்கரைந் தொடுங்கும். அப்புவும் அக்கினியிற் சுவறி (வற்றி) யொடுங்கும். விளக்குப்போல அக்கினியுட் வாயுவிலணைந் தொடுங்கும். வாயுவும் ஆகாசத்திலேயாய்ந் தொடுங்கும். ஆகாசமும் விட்சேபசத்தியிலொடுங்கும். ஆவரண சத்தியும் விட்சேப சத்தியும் மூலப்பிரகிருதியின் தாமதகுண மாத்திரமாய் ஆலமரம் ஆலவித்தி லொடுங்கிறாற்போல இன்னும் ஒரு சிருட்டிக்கு வித்தாக மாயையிலும் அவித்தையிலும் ஒடுங்கும். அந்த மாயையும் அவித்தையும் அதிநுண்மையான (மிகவும் சூட்சுமமான) மூலப்பிரகிருதியென்று சொல்லப்பட்ட விந்துதத்துவத்தி லொடுங்கும். அந்த விந்துவும் பாம்பென்கிற பெயர்போய்ப் பழுதையா (கயிறு) ய்க் கண்டாற்போலத் தனக் கதிட்டானமான பிரம சைதன்ய மாத்திரமாக வொடுங்கும். இப்படிப் பொய்யெல்லாம் (தேகாதிப் பிரபஞ்சமெல்லாம்) மெய்ப்பொருளொன்றாகக் கண்டு அதுவே சுபாவசித்தமாய் நிசமாக விருக்கின்ற தன் வடிவென (தனது நிசவடிவென்று)க்

கண்டுதெளிந்து கவலை (தேகாதிப் பிரபஞ்சத்தா லுண்டாகின்ற வருத்தம்) கெட் டிருக்கின்றவனே சீவன் முத்தன். இப்படித் தத்துவங்களின் ஒடுக்கஞ் சொல்லப்பட்டது.

உஉ.—(சூ-ரை.)(க)அந்தக்கரணத்து ளொன்றான(1)அகங்காரமும் ஞானேந்திரியத்து ளொன்றான (2) ஆக்கிராண (மூக்கிந்திரிய)மும், பஞ்சவாயுவினு ளொன்றான (3) உதானவாயும், கருமேந்திரியத்துளொன்றான (4) உபத்த இந்திரியமும் சூட்சும பூதங்களு ளொன்றான பிருதிவியின் காரியமானபடியினாலே அதிலொடுங்கின; காரியம் தன் (முதற்) காரணத்துள் லயமாமென்னும் நியமமிருத்தலா லென்க.

(உ) (5) சித்தமும், (6) சிங்ஙுவையும், (7) சமானவாயுவும், (8) பாயுருவும் அப்புவின் காரியமானதால் அதிலொடுங்கின.

(ங) (9) புத்தியும், (10) சட்சுவும், (11) அபானவாயுவும், (12) பாதமும் அக்கினியின் காரியமாதலால் அதிலொடுங்கின.

(ச) (13) மனதும், (14) துவக்கும், (15) பிராணவாயுவும், (16) பாணியும் வாயுவின் காரியமாதலால் அதிலொடுங்கின.

(ரு) (17) தேயுசு (உள்ளமு)ம், (18) சுரோத்திரமும், (19) வியானவாயுவும், (20) வாக்கும் ஆகாயத்தின் காரியமாதலால் அதிலொடுங்கின.

ஆரோபம் அதிஷ்டானத்தி லடங்கும்வகை.

கயிற்றில் ஆரோபமா (கற்பனையா)கத் தோன்றிய அரவு (பிராந்தியுள்ள சமயத்து) ஓடுவதுபோன்றும் நகர்வது போன்றும் இருப்பினும் முடிவில் (பிராந்தி நீங்கிய சமயத்து) அது தனக்கதிஷ்டமான கயிற்றி லடங்கிப் போதலால் கயிறே விளங்குதல் போன்று பிரமத்தில் ஆரோபமாகத் தோன்றிய (கீழ் கீழ் தோன்றிய தத்துவங்களை

நோக்க அதி நுண்மையாயுள்ள) விந்துதத்துவமெனப்படும் பிரகிருதியும் (பிராந்திகாலத்துத்) தேகாதிப் பிரபஞ்ச காரிய ஜாலங்களுக்குக் காரணமாதலபோன் றிருப்பினும் முடிவில் (பிராந்தி நீங்கியகாலத்து) அது தனக்கதிஷ்டானமான பிரமத்தி லடங்கிப்போதலால் பிரமமே மிஞ்சி விளங்கா நிற்குமென்பது.

"தண்டத்தை நோக்கி மீது சர்ப்பமென் றிடும்பி ராந்தி
தண்டஞா னத்தாற் றீரிற் றகவிது வென்ற வொன்றே
தண்டமா னதுபோ லாரோ பிதமான சமுசா ரிக்குத்
தண்டமை யுணர்ச்சி யாலே தத்துவம் பிரம மாகும்"
என்று சூதசங்கிதை கூறுவதிங் கறியத்தக்கதாம்.

சீவன் முத்தன்.

சீவத்துவம் (யானெனதென்னு மபிமானம்) விடுபட்டவன் சீவன் முத்தனாம். தேகாதிப் பிரபஞ்சம் தோற்றிக்கொண் டிருக்கப் பிரம சொரூபமாக நிலைத்தல் சீவன் முத்தியாம். சீவன் முத்தனுக்கு அவித்தையின் ஆவரணம் விட்சேபமென்னும் சத்திக ளிரண்டனுள் சம்சார பரம்பரைக்குக் காரணமான ஆவரணமானது தத்துவ ஞானத்தினால் நசித்தும் விட்சேப (அவித்தியாலேச) மானது (வறுத்த விதைபோன்று) விதேக முத்திவரையில் பிராரத்தத்தினால் நசியாமலிருத்தலினால் அதுபற்றி அவனுக்கு (விட்சேப சத்தியின் காரியமான) தேகாதிப் பிரபஞ்சம் (பொய்யென்று நிச்சயிக்கப்பட்ட கானனீர் மீண்டுந் தோன்றுதல் போன்று) தோற்றிக்கொண் டிருக்கின்றதென்பது.

"திரிசிய மாம்ப வஞ்சந் தேய்ந்துசொப் பனம்போற் றோன்ற
வுரியவெம் பால்வீ ழித்தோ னொருவனே சீவன் முத்தன்"
என்று சூதசங்கிதை கூறுவதிங் கறியத்தக்கது.

தேகாதிப் பிரபஞ்சம் பொய்யாகவேனுந் தோற்றுதலின்றி (முற்றுமின்றி)ப் பிரமசொரூபமாக நிலைத்தல் விதேகமுத்தியாம்.

ஸ்தூல சூக்கும காரணமென்னும் மூன்று தேகமும் நீங்கிப்போதல் விதேக முத்தியென்று கூறினுமொக்கும்.

அ - கை.

தத்துவ வகையைக் கூறல்.

உங.—இப்படித் தோன்றி யொடுங்குகின்ற தத்துவம் ஙகூ; அவைகளெவையெனில்:—பூதம்—ரு, தூலசரீர தத்துவம்-கூ, சூட்சும சரீரதத்துவம்-உ0, காரண சரீரமான மாயை அவித்தை—உ, இவற்றிற் பிரதிபிம்பித்த ஈசுவரன் சீவன்-உ, இவற்றிற்கெல்லாம் அதிட்டான சைதன்யமா யிருக்கின்ற பிரமம்—க, ஆகத் தத்துவம்-ஙகூ.

உங.—(கு-ரை). தோன்றி யொடுங்குகின்ற தத்துவம் ஙகூ என்றுகூறியதில் தோன்றுவதும் ஒடுங்குவதுமாயுள்ள தத்துவம் ஙரு என்றும் அவற்றிற்கு விவர்த்த காரணமாயுள்ள தத்துவம் (பிரமம்) க என்றும் கொள்க.

ஈசுவரனுக்குக் காரண சரீரம்—மாயை. சீவனுக்குக் காரண சரீரம்—அவித்தை.

அ - கை.

பொதுத் தத்துவ மின்னதென்றும் சிறப்புத் தத்துவ மின்னதென்றும் கூறல்.

உச.—இவற்றிற் சீவருக்குச் சமுதாயம் பூதம்-ரு, மாயை-க, மாயாப் பிரதிபிம்பரான ஈசுரன்-க, பிரமம்-க, ஆக இந்த எட்டுஞ் சகலப் பிராணிகளாலும் சமுதாயமா (பொதுவா)க வநுபவிக்கப்படும். மற்ற விருபத்தெட்டும் அந்தந்தப் பிராணிகளால் பிரதக்கா (தனித்தனியா)க வநு

பவிக்கப்படும். அதெங்ஙனெனின்:—பிருதிவி தத்துவம் ஒன்று இறக்கில் எல்லாருக்கும் ஆதாரமில்லை. மழை மறுக்கில் எல்லாருக்குஞ் சலமில்லை. தேயுவில்லா திருந்தால் பாகம் (உணவுப் பொருள்கள் உண்ணுதற்குப் பக்குவமாதல்) இல்லை. வாயுவியக்க மில்லாவிட்டால் வாடை (வாடைக்காற்று) தென்றல் (தென்றற்காற்று) இல்லை. ஆகாச மிறக்கில் ஒருவருக்கும் அவகாச (இட) மில்லை. மாயையும் மாயாப் பிரதிபிம்பரு மிறக்கிற் சகல சமயத்துக்குந் தெய்வமில்லை. பிரமமில்லையாயின் ஒருவருக்கு மறிவில்லை. ஆகையால் இந்த எட்டும் எல்லாருக்குஞ் சமுதாயமாம். பிரதக் கெங்ஙனெனனில் (தனித்தனியா யநுபவித்தற் குரியவையென்பது எப்படி யென்றால்):—ஒருவனுக்குத் தூலசரீர மிறக்கில் எல்லாருக்குந் தூலசரீரம் இறவாதபடியினாலும், சூட்சும சரீரத்தி லொருவனுக்கு அங்கவைகல்லியம் (உறுப்புக்குறைவு) வந்தால் எல்லாருக்கும் வாராதபடியினாலும், முத்தரா யிருக்கின்ற சுகவாமதேவர் முதலானோருக்கு அவித்தையுஞ் சீவனு மிறந்து போயிருக்க மற்றையோருக் கெல்லாம் அவித்தையுஞ் சீவனு மிறவாதபடியினாலும் இந்த விருபத்தெட்டுத் தத்துவமும் அவனவனுக்கு பிரதக் கென்பதிலே சந்தேகந் தேவையில்லை.

ஈசுவரன்.

உச.—(நூ-ரை). மாயாப் பிரதிபிம்பனாயுள்ள ஈசுவரன் ஒருவனேயா யிருந்தும் அவ்வீசுவரனைச் சமயவான்கள் உண்மை யுணராது காலதேச நிமித்தங்களுக் கேற்றவாறு வேறுவேறு றுருவமும்

வேறுவேறு நாமமும் கற்பித்துக்கொண்டு வணங்குதல்பற்றி 'மாயை யும் மாயாப்பிரதி பிம்பருமிறக்கில் சகல சமய (மத)த்திற்கும் தெய்வ மில்லை' என்று கூறப்பட்டது. "உலைச் சமயங்க ளொவ்வாத சாத் திரமாம், சவலைக் கடலுள ளுய்க்கிடந்து தடுமாறும், கவலைகெடு த்து" என்று மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் அருளிய திங்கறியத்தக்க தாம்.

பிரமம்.

அறிவாகாரமா யிருத்தல் யாதென்று விசாரிக்குமிடத்து இந்திரி யம், அந்தக்கரணம், சீவனியாவும் உண்மையி லறிவாகாரமா யிருத் தலின்றென்பது பெறப்பட்டுப் பிரமமே அறிவாகாரமா யிருப்பதென் றேற்படுகிறதினாலே 'பிரமமில்லையாயின் ஒருவருக்கு மறிவில்லை' என்று கூறப்பட்டது.

"சின்மாத் திரமா யுள்ளவெறுஞ் சிவனே திகழ்வான்" என்று பிரமகீதை கூறுவதிங் கறியத்தக்கது.

அங்கவைகல்யம்.

குருடாதல், செவிடாதல், ஊமையாதல் முதலியவை அங்கவை கல்யமாம்.

சுகர் வாமதேவர்.

சுகர் வாமதேவரென்பார் வேதப் பிரதிபாதகராயுள்ள தத்துவ ஞானிகள். வராகோபநிஷத்து நான்காவ தத்தியாயத்தில் "சுகர் முத்தர் வாமதேவர் முத்தர். அவர்களைத் தவிர முத்தியடைந்தவர்க ளில்லை. (இவ்விருவருடைய மார்க்கத்தைத் தவிர முத்திக்கு வேறே மார்க்க மில்லையென்பது தாற்பரியம்.) இந்த லோகத்தில் சுகமார்க் கத்தை யெந்தத் தைரியசாலிக ளனுசரிக்கின்றார்களோ அவர்கள் சத் தியோ (இந்தத் தேகம் போனவுடனே) முத்தராகின்றார்கள். இந்த லோகத்தில் வாமதேவ மார்க்கத்தை யெப்போது மனுசரிக்கிறவர்கள்

மறுபடி மறுபடி பிறப்பை யடைந்து சத்துவகுணத்தோடு கூடின யோக மார்க்கங்களினாலேயும் சாங்கிய (ஞான) ங்களினாலேயும் கரு மங்களினாலேயும் கிரமமுத்தர்க ளாகின்றார்கள். சுகமார்க்கம் வாம தேவமார்க்கம் என்று இரண்டுமார்க்கங்கள் தேவனா லேற்படுத்தப் பட்டன. சுகமார்க்கமானது பட்சிமார்க்கம் (குறித்த விடத்திற்குப் பட்சிகள் பறந்துபோவதுபோல் இந்தத் தேகம் போனவுடனே முத்தி யடைவது) என்றும், வாமதேவ மார்க்கமானது எறும்புமார்க்கம் (குறித்த விடத்திற்கு எறும்பு போகவேண்டுமானால் கிரமக் கிரம மாய் ஊர்ந்துபோவதுபோல் இந்தத் தேகத்தைவிட்டுப் பிறகு இதை விட வுத்தமமான ஜன்மமடைந்து அதிலிருந்து பின்னும் உத்தம மான ஜன்மமடைந்து இப்படியே பல ஜன்மங்களை யடைந்து கடை சியில் பிரமலோகஞ்சென்று பிருமாவுடன் முத்தி யடைவது) என் றும் சொல்லப்பட் டிருக்கின்றன. விதிவாக்கியங்களினாலேயாவது நிஷேத வாக்கியங்களினாலேயாவது மகாவாக்கிய விசாரத்தினாலே யாவது சாங்கிய யோக சமாதியினாலேயாவது அசம்பிரஞ்ஞா சமாதி யினாலேயாவது தம ஆத்மசொரூபத்தை யறிந்து நிர்மலமானவர்கள் சுகமார்க்கத்தினாலே பரமபதத்தை (மோட்சத்தை) அடைகிறார்கள். யமமுதலிய ஆசனங்களினாலே யுண்டாகின்ற ஆயாசமாகிய அடாப்பி யாசத்தினாலே (அடயோக அப்பியாசத்தினாலே) அடிக்கடி அநேக தடைகளினா லுண்டான அணிமாதி (சித்தி)களுக் குட்பட்டவனாய் நல்ல பயனை யடையாமல் மறுபடி நல்ல குலத்திற் பிறந்து, முந்திய (ஜன்மத்தின்) வாசனையினாலே மறுபடி யோகாப்பியாசம் செய்து, அநேக ஜன்ம அப்பியாசத்தினால் வாமதேவ மார்க்கத்தினாலே அந்த விஷ்ணுவினுடைய பரமபதமாகிய முத்தியை யடைகின்றான். பிரமப் பிராப்தியைக் கொடுக்கத்தக்கதாகவும் மங்களகரமானதாகவும் இந்த இரண்டு மார்க்கங்க ளிருக்கின்றன. இவைகளி லொன்று சத்தியோ முத்தியையும் மற்றொன்று கிரமமுத்தியையும் கொடுக்கத்தக்கன" என்று கூறுவதிங்கு நன்கு கவனிக்கத்தக்கதாம்.

அ - கை.

முப்பத்தாறுந் தத்துவம் ஆத்மவடிவ சிவம் என்பதை விளங்கக் கூறல்.

உரு.—இந்தத் தத்துவம் முப்பத்தாறில் எப்போதுந்தானாக வே காணப்பட்ட தத்துவம்-க; எப்போதுந் தனக்கு அன்னியமாகவே காணப்பட்ட தத்துவம்-எ, தானாகவுந் தனக்கு அன்னியமாகவும் அநுபவிக்கப்பட்ட தத்துவம்—உஅ. அதெங்ஙனெனின்:—அவத்தாத்திரய சாட்சியா யிருக்கின்ற பிரம சைதன்னியம் எல்லா வவத்தையிலும தானாகவே விளங்குகையினாலும் மற்றத் தத்துவங்கள் போலத் தனக்கு அந்நியமாகக் காணப்படாதபடியினாலும் பிரம சைதன்ய மொன்றுமே தானாகவிருக்கப்பட்டது. பஞ்ச பூதம் மாயை மாயாப்பிரதிவிம்பர் ஆக வேழும் தன் றொழி லான (ஈசுவரனுடைய கிருத்தியமான) பஞ்ச கிருத்தியம் தசாவதார முதலான தொழில்க ளொருகாலுந் தன்னுடைய தொழில்களாகக்காணப் படாதபடியினால் இந்த வேழு தத்துவமுந் தனக்கு அன்னியமே யல்லாமல் தானாக மாட்டா. மற்ற இருபத்தெட்டுத் தத்துவமும் நான் பிராமணன், நான் க்ஷத்திரியன், நான் வைசியன், நான் சூத்திரன், நான் பிரமசாரி (ஆசிரியனிடத்தோதி விரதங் காத்து விவாகமின்றி யிருப்பவன்), நான் கிருகஸ்தன் (இல்லறத்தில் வழுவாது மனையாளோடுகூடி வாழ்பவன்), நான் வானப்பிரஸ்தன் (இல்லறத்தை விட்டு மனையாளோடாயினும் தனித்தாயினும் வனத்திற் சென்று தவஞ்செய்

பவன்), நான் சந்நியாசி (முற்றத்துறந்தவன்), நான் ஆண்,
நான் பெண், நான் கரியன், நான் சிகப்பன், நான்
கட்டையன், நான் நெட்டையன், நான் பருத்தேன்,
நான் இளைத்தேனென்று தானாக வழங்குகின்ற தூலசரீ
ரமாகிய ஆறுதத்துவமும், மற்றொரு வேளையிலே தன
க்குப் புறம்பு (வேறு) பட்டு என்மாடென்கன்றெ
ன்றாற்போல என் சரீரம் பருத்தது, இளைத்தது, நரை
த்தது, என் சரீரம் பிறந்து இத்தனைநாள் ஆயிற்றென்று
தான்வேறு தூலசரீரம் வேறாக வழங்குகின்றபடியினா
லும்; நான் கண்டேன், கேட்டேன், தொட்டேன், போகி
த்தேன், கொடுத்தேன், வாங்கினேன், நடந்தேன், புசித்
தேன், சிந்தித்தேன், நிச்சயித்தேன், இந்தப் பஞ்சத்துக்கு
(கருப்பிற்கு)ச் சீவித்தேனென்று தானாக வழங்குகின்ற
சூட்சுமசரீர தத்துவம் இருபதும் மற்றொரு வேளையிலே
தனக்குப் புறம்புபட்டு என்வீடென்னுடைமை யென்றாற்
போல என்கண் என்காது என்மூக்கென்னாக்கென்
கை யென்கா லென்மன மென்புத்தி யென்னகங்கார மெ
ன்சித்த மென்பிராணனென்று தான் வேறு அவைகள்
வேறாக வழங்குகின்றபடியினாலும்; நானறியே னறிவே
னென்று தானாக வழங்குகின்ற வஞ்ஞானமுஞ் சிதாபா
சனும் மற்றொரு வேளையிலே தனக்குப் புறம்புபட்டு என்
னஞ்ஞானம் என் சீவனென்று வழங்குகின்றபடியினாலும்
இந்த இருபத்தெட்டுந் தத்துவமுந் தானாகவுந் தனக்கன்
னியமாகவும் வழங்குகின்றது சித்தம். இப்படிச்சொன்ன
குருவைப் பார்த்து சிஷ்யன் கேட்கும்படி (விநயபூர்வக

மாய்க் கேட்பதாவது :— சுவாமி!) இந்த இருபத்தெட்டுத் தத்துவமுந் தானுஞ் சாட்சியைப்போல ஒருதன்மையாகத் தோற்றவேண்டுமே யல்லாமற் பஞ்சபூதத்தைப்போலத் தனக்கன்னியமாகக் காணக் கணக்கி (காரணமி)ல்லை இந்த இருபத்தெட்டுந் தனக்கன்னியமேயானு லெப்போதும் புறம்புபட்டே யிருக்கவேண்டு மல்லாமல் தானாக வழங்கக் கணக்கில்லை. தானுமாய்த் தனக்கு அன்னியமுமா யிருக்குமென்கின்றது இருட்டாகித்த (இருட்டுவடிவசூரிய) னென்றாற்போலச் சொன்னீர். இது விருத்தமென்கின்ற சங்கைக்கு (ஆட்சேபத்திற்குக் குருசொல்லுகிறார்) பரமார்த்தமா (உண்மையா)கத் தானென்கின்ற தொருவகையும் அத்தியாசத்தி (மயக்கத்தி) னாலே தானென்கின்ற தொருவகையும் ஆக இருவகையுமுண்டு. சாட்சிசைதன்னியத்தைத தானென்கின்றது பரமார்த்தமல்லாமல் உபசாரமல்ல. தனக்கன்னியமாயிருக்கின்ற இந்தவிருபத்தெட்டையுந் தானென்கின்றது கட்டையைக் கள்ளனென்றாற்போலவும் பழுதையைப் பாம்பென்றாற் போலவும் புத்திர தாராதிகளை (பிள்ளை பெண்சாதி முதலானவர்களை)த் தானென்றாற் போலவும் மயக்கமே யல்லாமல் உண்மையல்ல; ஆகையினால் அஞ்ஞானகாலந் தொடங்கித் தானல்லவென்று காணப்பட்ட தத்துவம் எழு; இப்போது இப்படிப்பட்ட விவேகம் பண்ணின பிற்பாடு தானல்லவென்று காணப்பட்ட தத்துவம்-உஅ; ஆக இந்த முப்பத்தைந்து தத்துவங்களையும் அதற்குச் சொன்ன குணங்குறிக (சிறப்பியல்லென்னு மடையாளங்க) ளுடனே கூடக்

காண்கின்ற அறிவு கடத்தைப் பார்க்கின்றவன் கடத்திற்குப் புறம்பாகவே இருந்து கடத்தைப் பார்க்கின்றது போல இந்த முப்பத்தைந்துதத்துவத்தையுங் காண்கின்ற முப்பத்தாறுந் தத்துவமாகிய பேரறிவென் றுணர்ந்து அதுதானென்றறிந்து (தனதெதார்த்த வடிவமென் றுள்ளவாறு நிர்விகற்ப சமாதிவாயிலாக வறிந்து) அதுதானே பிரமமென்று தெளிந்தவனே பிரம தரிசனமுடைய சீவன்முக்தனென்று சொல்லப்படுமென் றுத்தரம்.

பஞ்சகிருத்தியம்.

உடு.—(க-ரை). சிருஷ்டி (படைப்பு), திதி (காத்தல்), சங்காரம் (அழித்தல), திரோபவம் (மறைத்தல்), அனுக்கிரகம் (அருளுதல்)என்னு மிவ்வைந்து தொழில்களும் பஞ்சகிருத்திய மெனப்படும். இ-வைந்தனுள் முன்னுள்ள மூன்றும் சடத்திற்கும் பின்னுள்ளவிரண்டும் சித்திற்கு முரியனவாம்.

தசாவதாரம்.

துஷ்டரையொழித்துச் சிஷ்டரைக்காக்குமாறு காலதேச நிமித்தங்களுக்கேற்ற வாறு ஈசுவரன் கொள்ளும் வடிவத்திற்கு அவதாரமென்று பெயராம். மச்சம் (மீன்), கூர்மம் (ஆமை), வராகம் (பன்றி), நாரசிங்கம் (மனிதவுருவும் சிங்கவுருவுங் கலந்த வடிவம்), வாமனம் (குறுகிய மனிதவடிவம்), பரசுராமன், இரகுராமன், பலராமன், கண்ணன், கற்கி (குதிரைமுகமுடைய மனிதவடிவம்) என்பன தசாவதாரமா (பத்துப்பிறப்பா) ம். இவ்வவதாரமே யன்றி நரநாராயணன், கபிலன், வியாதன், பௌத்தன் என்றற்றொடக்கத்த அவதாரங்களுமுண்டு. [கர்மத்தினலன்றி யிச்சையினற் கொள்ளும் வடிவம் அவதாரமெனப்படும்.]

ஸ்தூல சரீரதர்மம்.

பிரம, க்ஷத்திரிய, வைசிய, சூத்திரரென்னும் ஜாதியும்; பிரமசரியம், கிருகஸ்தம், வானப்பிரஸ்தம், சந்நியாசம் என்னும் ஆசிரமமு (நிலையு) ம்; ஆண் பெண் என்னும் அங்கமு (உறுப்பு) ம்; செவலை, கட்டை, நெட்டை என்னும் குணமும்; பருத்தல், இளைத்தல் என்னும் விகாரமும் ஸ்தூலசரீரத்தின் தர்மங்களாம். இத்தர்மங்கள் அத்தியாசத்தி (பிராந்தியி) னால் நான் பிராமணன் என்றற் றொடக்கத்தனவாக ஆத்மாவினிடத்துத் தோன்றுகின்றன. பிராமணசாதி முதலியனவே ஆத்மா வாகுமாயின் என் சாதி, என் சரீரம் இளைத்தது என்றற் றொடக்கத்தனவாக வழங்குதல் கூடாது; உடைமையும் உடையதும் ஒன்றாயிருத்தல் முடியாமையின்.

சூட்சும சரீரதர்மம்.

காண்டல் (கண்ணிந்திரியத்தின் தொழில்), கேட்டல் (செவியிந்திரியத்தின் தொழில்), தொடல் (பரிச இந்திரியத்தின் தொழில்), போகித்தல் (உபஸ்த இந்திரியத்தின் தொழில்), கொடுத்தல் வாஙகல் (பாணீந்திரியத்தின் தொழில்), நடத்தல் (பாதேந்திரியத்தின் தொழில்), புசித்தல் (வாக்கிந்திரியத்தின் தொழில்), சிந்தித்தல் (சித்தத்தின் தொழில்), நிச்சயித்தல் (புத்தியின் தொழில்) சீவித்தல் (பிராணனின்தொழில்) ஆகிய இவை சூட்சுமதேகத்தின் தர்மங்கள். இத்தர்மங்கள் அத்தியாசத்தினால் நான் கண்டேன் நான்கேட்டேன் என்றற றொடக்கத்தனவாக ஆத்மாவினிடத்துத் தோன்றுகின்றன.

காரண தேக தர்மம்.

அறியாமை காரணதேகத்தின் தர்மம். இஃது அத்தியாசத்தினால் நான் அறியேன் என்று ஆத்மாவினிடத்துத் தோன்றுகின்றது.

சீவதர்மம்.

அறிதல் சீவனின்தர்மம். இஃதத்தியாசத்தினால் நான் அறிந்தேன், அறிகின்றேன், அறிவேனென்று ஆத்மாவினிடத்துத் தோன்றுகின்றது.

ஸ்தூலசரீரமும் அதன் தர்மமும், சூக்குமசரீரமும் அதன் தர்மமும், அஞ்ஞானமும் அதன் தர்மமும், சீவனும் அதன் தர்மமும் ஆத்மாவல்ல. ஸ்தூல சரீரதத்துவம் (6) சூட்சுமசரீரதத்துவம் (20) அஞ்ஞானம் (1) சீவன் (1) ஆக இவ்விருபத்தெட்டுத் தத்துவங்களும் ஆத்மாவிற்கு வேறுபட்டவையென்று இங்கு விசாரமுகத்தாற் நிர்மாணிக்கப்பட்டது. இதுபற்றி விரிவாய் வாசுதேவமனனம்,பஞ்சகோச விலக்ஷண நிரூபகத்திற் கண்டு கொள்க.

அத்தியாசம்.

பிராந்தி (மயக்க) ஞானத்தின் விஷயமாகிய மித்தியாவஸ்துவிற்கும் (கயிற்றிற்றோன்றிய பாம்பிற்கும்) பிராந்தி ஞானத்திற்கும் அத்தியாசமென்று பெயராம். இவ்வத்தியாசம் அர்த்தாதத்தியாசம் ஞானத்தியாசமென விரண்டுவகைப்படும். [கயிற்றிற்றோன்றிய பாம்பு அர்த்தாத்தியாசமாம். அதன் ஞானம் ஞானத்தியாசமாம்.] இவ்விரண்டனுள் அர்த்தாத்தியாசம் (1) கேவல சம்பந்தாத்தியாசம், (2) சம்பந்த சகித சம்பந்தியத்தியாசம், (3) கேவலதர்மாத்தியாசம், (4) தர்மசகித தர்மியத்தியாசம், (5) அன்னியோன்னியாத்தியாசம், (6) அன்னியதராத்தியாசம் என் றறுவகையாம்.

(1) கேவல சம்பந்தாத்தியாசம்.

அநான்மாவி (சடத்தி)ல் ஆன்மாவின் அத்தியாச முண்டாகின்றது. ஆண்டு அநான்மாவில் ஆன்மாவின் சொரூபம் அத்தியஸ்தமாகாது அதனது தாதான்மிய (ஒற்றுமை வடிவ) சம்பந்தம் அத்தியஸ்தமாம். ஆகவே, அநான்மாவில் ஆன்மாவின் சம்பந்தம் கேவல சம்பந்தாத்தியாசமாம். [அநாத்மாவில் ஆத்மாவின் சம்பந்த மிருப்பதாகத் தோன்றுதல் மயக்கத்தினலாவதன்றி யுண்மையி லின்றென்பது கருத்து.] வானவெளியில் வானத்தின் சம்பந்தமிருக்கின்ற தென்பது மிதற்குதாரணமாம்.

(2) சம்பந்த சகித சம்பந்தியாத்தியாசம்.

கயிற்றினிடத்து (அதிற்றோன்றிய) பாம்பின் சம்பந்தமும் (பாம்பாகிய) சொரூபமுமாகிய இரண்டும் அத்தியஸ்தமாதல் (கற்பனையாயிருத்தல்) போன்று ஆன்மாவில் அநான்மாவின் சம்பந்தமும் (அதன்) சொரூபமுமாகிய இரண்டும் அத்தியாசமாகின்றன. ஆதலால் ஆன்மாவில் அநான்மாவின் சம்பந்தச்கித (கூடிய) சம்பந்தியினத்தியாசமுண்டாகின்றது. சம்பந்தத்தையுடையது சம்பந்தியாம்.

(3) கேவல தர்மாத்தியாசம்.

நான் வெளுத்தேன் நானிளைத்தேன் என்றவிடத்து ஸ்தூல தேகத்தின் வெண்மை முதலியனவும், நான் பார்த்தேன் நான் கேட்டேன் என்றவிடத்துச் சூட்சுமதேகத்தின் பார்வை முதலியனவுமாகிய தர்மங்கள் ஆத்மாவில் அத்தியஸ்தமாகின்றன; அத்தேகங்களின் சொரூபம் அத்தியஸ்தமாகின்றதில்லை. ஆதலால் ஆத்மாவில் ஸ்தூல சூக்குமதேகங்களின் கேவல தர்மத்தினத்தியாச முண்டாகின்றது. வேறொன்றனை யாசிரயித்ததாய் (பற்றுக்கோடாகவுடையதாய்) ச் சுதந்தரமின்றி யிருப்பது தர்மமெனப்படும். வெண்மை, இளைத்தல், பார்த்தல், கேட்டல் முதலியவைகள் தர்மங்களாம்.

(4) தர்மசகித தர்மியத்தியாசம்.

நான் கர்த்தா நான் போக்தா என்றவிடத்துக் கர்த்திருத்துவமும் (கர்த்தாவாந் தன்மையும்), போக்திருத்துவமும் (போகத்தை யனுபவிக்குந் தன்மையும்) ஆத்மாவின் தர்மமா யிராது அந்தக்கரணத்தின் தர்மமா யிருக்கின்றன. ஆத்மா நிர்விகாரமா யிருத்தலால் அதன்கண் யாதொரு விகாரமுமின்றாம். ஆயினும், அந்தக்கரணத்தின் கர்த்திருத்துவாதி தர்மங்களும் சொரூப (அந்தக்கரண) முமாகிய இரண்டும் ஆத்மாவில் (கிளிஞ்சிலில் வெள்ளித்தன்மையோடு கூடிய வெள்ளி கற்பனையா யிருத்தல்போன்று) அத்தியஸ்தமா யிருக்

கின்றன. ஆதலால் ஆக்மாவில் அந்தக்கரணத்தின் தர்மசகித தர்மியின் அத்தியாச முண்டாகின்றது. தர்மத்தையுடையது தாமியெனப்படும்.

(5) அன்னியோன்னியாத்தியாசம்.

காய்ச்சிய இரும்பில் இரும்பின்தன்மை அக்கினியிலும் அக்கினியின் தன்மை இரும்பிலும் இருத்தல்போன்று ஆத்மாவில் அநாத்மாவின் அத்தியாசமும் அநாத்மாவில் ஆத்மாவின் அத்தியாசமும் இருத்தல் அன்னியோன்னியாத்தியாசமாம். ஒன்றற்கொன்றத்தியாசமாதல் அன்னியோன்னியாத்தியாசத்தின் தன்மையாம்.

(1) சத்து, (2) சித்து. (3) ஆநந்தம், (4) அத்வைதத்துவம் (இரண்டென்பதின்றி யிருத்தல்)என்னும் நான்கு விசேடணங்களும ஆத்மாவிற் குரியனவாம். (1) அசத்து, (2) சடம், (3) துக்கம், (4) துவிதசகிதத்துவம் (இரண்டோடு கூடியிருத்தல்) என்னுமிந்நான்கு விசேடணங்களும் அநான்மாவிற் குரியனவாம். இவற்றுள் அநான்மாவின் துக்கம் துவிதசகிதத்துவம் என்னு மிவ்விரண்டு விசேடணங்களும் ஆத்மாவின் ஆநந்தத்தையும் அத்துவைதத்துவத்தையும் மறைக்கின்றன. அம்மறைத்தலினுல் ஆத்மாவில் "நான் ஆநந்தரூபனுயும் அத்துவிதரூபனுயு மிருக்கிறேன்" என்னும் ஞான முண்டாகாது "நான் துக்கியாயும் ஈசுவராதிகளிலும் வேறுனவனுயு மிருக்கிறேன்" என்னும் ஞான முண்டாகின்றது. ஆத்துமாவின் சத்து சித்து என்னு மிவ்விரண்டு விசேடணங்களும் அநான்மாவின் அசத்துவத்தையும் ஜடத்துவத்தையும் மறைக்கின்றன. அதனுல் அநான்ம வாகிய அகங்காராதிகளில் 'அசத்தாயும் சடமாயுமிருக்கிறது" என்னும் ஞான முண்டாகாது "இருக்கிறது விளங்குகிறது" என்னும ஞானமுண்டாகின்றது. இவ்வாறு ஆன்மா னுன்மாக்களுக்குப் பரஸ்பரம் (ஒன்றற்கொன்று) அத்தியாச மிருக்கின்றமை காண்க.

இருத்தல் என்பது சத்து; விளங்குதலென்பது சித்து.

(6) அந்நியதராத்தியாசம்.

இரண்டில் ஒன்றனது அத்தியாசம் அன்னியதராத்தியாசமாம். (அன்னியதரம் — இரண்டிலொன்று.) அரவில் கயிற்றின் சொரூபம் அத்தியஸ்தமாகாது கயிற்றில் அரவின் சொரூபம் அத்தியஸ்தமாதல் போன்று அநான்மாவில் ஆன்மாவின் சொரூபம் அத்தியஸ்தமாகாது ஆன்மாவில் அநாத்துமாவின் சொரூபம் அத்தியஸ்தமாதல் அன்னியதராத்தியாசமாம்.

இங்குக் கூறிய ஆறுவகையத்தியாசமும் கீழ்க்கூறப்படும் இருவகையத்தியாசத்துளடங்கும்.

அவை (1) சொரூபாத்தியாசம், ( ) சம்சர்க்காத்தியாசமென்பனவாம்.

(1) சொரூபாத்தியாசம்.

தத்துவ ஞானத்தினுல் பொய்யென்று நிச்சயிக்கத்தக்க வஸ்து (பாம்பு) அதிஷ்டானத்தில் (கயிற்றில்) சொரூபமாக அத்தியஸ்தமாயிருக்கிறது. தேகாதிப் பிரபஞ்ச அநான்மாவிற்கு அதிஷ்டான (ஆன்ம) ஞானத்தினுல் பாதம் (பொய்யென்று நிச்சயித்தல்) உண்டாதலால், ஆன்மாவில் அதன் சொரூபாத்தியாசமுண்டாகின்றது. ஒன்றன் முழுவடிவமும் மற்றொன்றில் அத்தியஸ்தமாதல் சொரூபாத்தியாசமாம்.

( ) சம்சர்க்காத்தியாசம்.

பாதிக்க (பொய்யென்று நிச்சயிக்க)த்தகாத வஸ்துவின் சொரூபம் அத்தியஸ்தமாகின்றதின்று. ஆனுல் அதன்சம்பந்தம் அத்தியஸ்தமாம். ஆதலால் அநான்மாவில் ஆன்மாவின் சம்சர்க்காத்தியாசமுண்டாகின்றது. ஆகவே இது சம்சர்க்காத்தியாசமாம். சம்சர்க்கம்—சம்பந்தம்.

அத்தியாசத்தின்றன்மை யறியுமாறு இங்குச் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டது. விரிவா யறிய விருப்புடையோர் விருத்திப்பிரபாகரம் ஏழாவது பிரகாசத்திற் கண்டுகொள்க.

அது தானெனஅறிதல் சீவன்முத்தி.

"ஓ சுவேதகேதுவே! இந்த ஸகலப் பிரபஞ்சமும் அந்தச் சத்தையே ஆதாரமாக வுடையது. அதுதான் சத்தியமானது. அதுதான் ஆத்மா. அது நீயா யிருக்கிறாய் (தத்துவமசி)" என்று சாந்தோக்கியோபநிஷத்தும், "சர்வசுவரூபியாயும் இந்தப் பிரபஞ்சத்திற்கு முக்கிய இருப்பிடமாயும் சூட்சுமத்திலும் அதிசூட்சுமமாயும் நித்தியமாயிருக்கின்ற பரப்பிரமமெதுவோ அது நீ. நீயே அது. ஜாக்கிர சொப்பன சுழுத்தி முதலியவைகளில் எந்தப் பிரபஞ்சம் விளங்கிக்கொண்டிருக்கிறதோ அது பிரமமே. அது நானே என்றறிதலால் சகல பந்தத்திலிருந்தும் விடுபடுகிறான்" என்று கைவல்லியோபநிஷத்தும் கூறுவதால் முப்பத்தைந்து தத்துவங்களையும் சாட்சியாய் நின்றறிகின்ற முப்பத்தாறுந் தத்துவமாகிய அது (கூடஸ்தன்) தானெனன்றறிந்து அதுதானே பிரமமென்று தெளிந்தவனே பிரமதரிசனமுடைய சீவன்முத்தன் என்பது நன்கு விளங்கும்.

அ - கை.

பந்த மோட்சங்களின் காரணத்தைக் கூறல்.

உக:—இப்படிப் பிரமமே தானென்றும், மற்ற முப்பத்தைந்து தத்துவமுந் தனக் கன்னியமென்றும், பிரித்தறியாத அவிவேகிகள் (ஆத்மாநாத்ம விவேகமில்லாத மூடர்கள்) அகங்காரக்கிரந்தியினாலே புத்திரதாராதிகள் தவிக்கின்றதைத் தான் தவிக்கின்றே னென்கின்ற மூடத்தனம் போல இந்த இருபத்தெட்டினுடைய தொழிலையுந் தன் தொழிலென்று மயங்குகின்றபடியினால், இந்த இருபத்

தெட்டினாலும் ஆர்ச்சிக்கப்பட்ட (சம்பாதிக்கப்பட்ட) புண்ணிய பாவங்களினாலும் கட்டுப்பட்டு அந்தக் கன்மத்தின்படியே சனன மரணாதி சமுசாரத்திலே அடிபடுகிறோமென்று மயங்குவன். பிரமசைதன்னியமே தானென்றும் மற்ற முப்பத்தைந்துந் தானல்லவென்றுந் தெளிந்தவிவேகிக்கு அகங்காரக் கிரந்தி யற்றபடியினால் இந்த இருபத்தெட்டினுடைய தொழிலையும் நான் செய்யவில்லையென்றும் இந்த இருபத்தெட்டும் புசிக்கின்றதை நான் புசிக்கவில்லையென்றுந் திடப்படத்தேறி மயக்க மற்றிருக்கின்றபடியினால், இந்த இருபத்தெட்டினாலும் ஆர்ச்சிக்கப்பட்ட புண்ணிய பாவங்களினின்றும் விடுபட்டுக் கன்ம மில்லாதபடியினால் சனன மரணாதி சமுசாரமில்லாமல் முத்தனாகிப் பிரமமாத்திரமாகவே யிருப்பன். இவனைச் சீவன்முத்தனென்றும், திடப்பிரஞ்ஞ னென்றும், அதிவர்ணாச்சிரமியென்றும், குணாதீதனென்றும், பகவத் பக்தனென்றும், பிராமணனென்றும் சொல்லுகின்ற இந்த ஆறையுஞ் சாஸ்திரங்கள் முறையிடுகின்றன. சகலரும் இந்தத் தத்துவத்தை விசாரம்பண்ணி மோக்ஷ மடையக்கடவர்கள்.

அகங்காரக்கிரந்தி.

உக.—(சூ-ரை). தானல்லாத வுடம்பைத் தானெனக்கருதுதல் அகங்காரக்கிரந்தியாம். இதுவே, இருதயக்கிரந்தியாம். இது காரணமாகத் தன்னோடியைபில்லாத பொருள் தனதென் றபிமானிக்கப்படுகின்றது. கிரந்தி - முடிச்சு (கட்டு). [அகங்காரக்கிரந்தி - அகங்காரத்தின் கட்டப்பட்டிருத்தலாம்.] கிரந்தி: இருதயக்கிரந்தி, சம்சயக்கிரந்தி, கர்மக்கிரந்தியென மூவகையாமெனக் கூறலுமுண்டு. (1) புத்

தியை ஆத்மாவாக அத்தியாசித்தால் நிச்சயித்திருத்தல் இருதயக் கிரந்தி; (2) ஆத்மா ஏகமா? அநேகமா? சித்தா? சடமா? என்றற் றொடக்கத்தனவாக மயக்கங்கொண்டிருத்தல் சம்சயக்கிரந்தி; சஞ்சி தம் பிராரத்தம் ஆகாமியமென்னும் கர்மங்களை ஆத்மா வுடைத்தா யிருக்கிற தென்றல் கர்மக்கிரந்தி.

சீவன் முத்தனியல்பு.

"சென்றது கருதார் நாளைச் சேர்வது நினையார் கண்முன், னின் றது புசிப்பார் வெய்யி னிலவாய்விண் விழுது வீழ்ந்தும், பொன்றின சவம்வாழ்ந் தாலும் புதுமையா வொன்றும் பாரார், நன்றுதீ தென்னோர் சாட்சி நடுவான சீவன் முத்தர்" என்று கைவல்லியங் கூறுதலால் சீவன்முத்தனியல்பை யறிந்துகொள்க.

திடப்பிரஞ்ஞன்.

"காட்சியை யெல்லாங் கண்ணதாய்க் கரைத்துக் கண்ணொழிந் தொருபொரு ளில்லா, மாட்சியை யளிக்க வல்ல"னாகிய குருவினது அனுக்கிரகத்தினால் சமாதி கூடி ஐயந்திரிபின்றிச் சீவப்பிரமங்களி னொருமையை யறிந்து யாதொன்றாலுங் கலங்காது அறிவாகாரமாயி ருப்பவன் திடப்பிரஞ்ஞன். திடப்பிரஞ்ஞை - நிலைத்த அறிவு.

அதிவர்ணாச்சிரமி.

பிரம க்ஷத்திரியாதி வர்ணத்தை (சாதியை) யும் பிரமசரிய முதலிய ஆசிரமத்தையு (நிலையையு) ம் கடந்துள்ளவன் அதிவர்ணாச் சிரமி. சாதியும் ஆசிரமமும் ஸ்தூலதேகத்தின் கற்பனையாதலானும், சீவன்முத்தன் (அஞ்ஞானிகள் போன்று தேகாகாரமாகாது) அறி வாகாரமாயிருத்தலோடு அதற்குச் சாட்சியாக விளங்குதலானும் அவ னுக்குச் சாதியும் ஆசிரமமு மின்றாயின.

குணாதீதன்.

நிர்விகற்ப சமாதிவாயிலாகப் பிரகிருதியையொழித்துச் சொரூப மாக விளங்குபவனிடத்துப் பிரகிருதியின் குணங்களான சத்துவாதி

களிருத்தற்கு ஞாயமின்மையினால் அவன் குணாதீதனாம். குணாதீதன் சத்வாதிகுணங்களுக் கப்பாற்பட்டவன். "நேத்திரங்கண்ட மிருதயங்களை ஸ்தானமாகவுடைய சாக்கிர சொப்பன சுழுத்தியாகிய அவஸ்தாத்திரயங்களுக்கு விலட்சணமா (வேறா) யிருப்பதே குணத்திரயங்களைக் கடப்பதாம்" என்று நவநீதசாரம் நிருவாணப் பிரகரணத்திற் கூறுகின்றது. இதுபற்றி விரிவாயறிய விரும்புவோர் பகவத்கீதை 14-வது அத்தியாயத்திற் கண்டுகொள்க.

பகவத் பக்தன்.

ஒன்றன்கண் பூச்சிய (பூசிக்கத்தக்க) புத்தியோடுண்டாகும் பிரீதி (அன்பு) பக்தியாம். இதனைப் பகவானி (கடவுளி) டத்து வைத்தவன் பகவத்பக்தனாம். இது மனத்தினாற்செய்யும் பக்தி, வாக்கினாற் செய்யும் பத்தி, காயத்தினாற்செய்யும்பக்தி, இலௌகிகபத்தி, வைதிகபத்தி, ஆத்தியாத்மிகபத்தி யெனப் பலவகையாம். ஜீவேசுர பாவங் கழன்று பிரமவடிவாய் நிலைத்துள்ள ஜீவன்முத்தன் சர்வபூதங்களிலும் ஆத்மாவின் (தனது) பகவத்பாவத்தையும் பகவத்வடிவ தன்னிடத்துச் சர்வபூதங்களையும் காண்டலே இங்குப் பகவத்பக்தியாம். பகவத்கீதை 6-வது அத்தியாயத்தில் "(பிரமாமுதல் ஸ்தம்பபரியந்தமுள்ள) சகல வஸ்துக்களிலும் சமமாய்ப் பிரமத்தைப்பார்க்கின்ற தியானயோகத்திலேயே மனதையுடைய யோகியானவன் தன்னைச் சகலவஸ்துக்களினு மிருக்கிறதாகவும் தன்னிடத்திலே சகல வஸ்துக்களுமிருக்கிறதாகவும் பார்க்கிறான்" என்று கூறி யிருத்தலு மிங்கறியத்தக்கது.

பிராமணன்.

ஞானயோகத்தா.. பிரமத்தை யறிந்து அவ்வடிவாக நிலைத்தவன் பிராமணன். "ஞானியானவன் குடுமியுடன் க்ஷவரஞ்செய்துகொண்டு வெளிப்பூணூலை யெடுத்து விடவேண்டியது. நாசமற்றதாயும் சிரேஷ்டமாயுமிருக்கிற பிரமமெதுவோ அதனைச் சூத்திரமாகப்

(பூணூலாகத்) தரித்துக்கொள்ள வேண்டும். சூசிப்பிக்கிற (குறித்துக் காட்டுகிற) திறலே சூத்திரமென்று சொல்லுகிறார்கள். சூத்திரமென்பது பரமபதம் (உத்தம ஸ்தானமாகிய பிரமம்). எவனால் அந்தச் சூத்திரமானது அறியப்படுகின்றதோ அவன் பிராமணன்'' என்று நாரதபரிவிராஜகோபநிஷத்து மூன்றாவ துபதேசத்திற் கூறுவதிங்குக் கவனிக்கத்தது.

மோட்சம்.

சர்வதுக்க நிவர்த்தியும் பரமாநந்தப் பிராப்தியும் மோட்சத்தின் வடிவமாம். மாயையும் அதன்காரிய வுலகும் சர்வதுக்கமாம். பரமாநந்த வடிவாயிருப்பது பிரமமாம். மோட்சமானது தத்துவ விசாரஞ் செய்வதனால் உண்டாகின்றது. யான்யார்? பிரமமென்பதெத்தகையது? பிரபஞ்சமென்பது எது? என்றிம்மூன்று வஸ்துக்களையும் விசாரித்தல் தான் இக்குத் தத்துவ விசாரமாம். இம்மூன்று தத்துவங்களையும் சற்குரு முன்னிலையில் ஐயந்திரிபற விசாரித்து நானும் பிரமமும் சேதனவடிவம். உலகம் சடவடிவம். மாயோபாதியினால் நான் பிரமத்திற்கு வேறுபட்டவன்போல் தோன்றுகின்றேன். உண்மையில் வேறுபட்டவனல்லன். பிரமத்திற்கு வேறாகாத நான் பரிபூரணமாயிருத்தலால் உலகம் சத்தாகவிராது என்னிடத்துக் கயிற்றின்கண் அரவுபோல் கற்பனையா யிருக்கிறது. கற்பனையாயிருக்கு முலகு அதிஷ்டானமான என்னைவிட்டு வேறாயிராமையால் நானேயுளன்; பிறிதொன்றென்பது காலத்திரயத்திலுமில்லை. சர்வம் மித்தை, சர்வம் பிரமம், சர்வம் நான் என்று திடப்பட வறிந்தவனுக்குத்தா [illegible] மோட்சமுண்டாமென்பது சித்தமாமென்க. சாதன சதுஷ்டயமுடையரா யாவராயிருப்பினும் அவரியாவரும் இத் தத்துவ விசாரம் பண்ணுவதற்குச் சுதந்தரமுடையோராவர். இத் தத்துவ விசாரம் சாதியையும் தேயத்தையும் ஒட்டியிருத்தலில்லை, 'சகலரும் இந்தத் தத்துவத்தை விசாரம்பண்ணி மோட்சமடையக் கடவர்கள்' என்று கூறியிருத்தலி

றேல் [illegible] துயாருட் இருக்குமியவாக வென்பது வெள்ளிடை மலைபோல் [illegible] விளங்குமென்க. [illegible] ஞானந்தான் வருவதெப் படியெனின் [illegible] விசாரத்தால்; வந்த [illegible] விசாரந்தா னெதெனின் மனதை [illegible] சரீரத்தால், இந்த [illegible] சடமெநு [illegible] கூடும், பந்த [illegible] [illegible] விசா [illegible] என்று [illegible] [illegible] பக்கத்தையும் விசாரிக்கிறதில் மோட்சத் [illegible] கிறான். ஆனையிரு [illegible] பாதும் விசாரஞ் செய் [illegible] ஆக்கிய [illegible] (ஒரு வஸ்து பிறிதொரு வஸ்துவாயத் தோன்று [illegible]) [illegible] அபவாதத்தி [illegible] கன்னி [illegible] வென்பது; [illegible] நிச்சயிக்கக்கூடும். ஆனை [illegible] ஜகத், ஜீவன், [illegible] இவர்களை [illegible] விசாரிக்க [illegible] [illegible] தெரிந்தால் [illegible] [illegible] அ [illegible] நிற்கிறது [illegible] [illegible] ஞான சாதனத்தை பெற்றுச் சற்குரு [illegible] விசாரஞ்செய்து [illegible] மாக நித்ய புருஷார்த்தத்தைப் பெறுதலே [illegible] ரின கடமையாகும்.

ஓம் - சுபம்.

[illegible] வாதக்கட்டளை

முற்றிற்று.

குருவேதுணை.

